

Barbara

(Regény)

Írta:

Végh Miki

E-mail: vmikusz@gmail.com

Szülőfaluját várossá nyilvánították tavaly október 23-án. Megkérték a fiatal doktornőt, mint a településük egyik büszkeségét, hogy vegyen részt a műsoron, mivel tudják róla, hogy szeret énekelni. Azzal a polgármester nem számolt, hogy a doktornő precíz. Nem úgy van, hogy kocsiba ül, leautózik 300 kilométert, majd egy kutyaütő kocazenész kíséretében domborít valamit. Neki a fellépéshez készülnie kell, de arra nincs idő, hogy leutazgasson Nyírbotosra. Kollégái javasolták a vak zongoristát, aki rendszeres kísérő a rendezvényeken. Barbara pedig bátortalanul felhívott, mert a nevemet sem tudta és kellemetlen volt számára vakként aposztrofálni. Még aznap eljött hozzám. Heti három alkalommal készültünk, majd hét hét után bepakoltuk az elektromos zongorát meg az erősítőt az autóba és irány a tékép széle. Hajnalban indultunk innen, de estére vissza kellett érni, mert a doktornő másnap ügyeletes volt a rendelőben. Megismerkedtem a szüleivel. Pálinkáztunk az apukájával, aki velem egyidős. Barbara nem volt boldog, mert ismeri az őst. Még az sem nyugtatta meg, hogy Lajos közölte a lányával, tudja, hogy fárasztó lesz visszafelé a 300 kilométer, de én jobb, ha nem vezetek, függetlenül a pálinkától. Nekem tetszett, hogy anyáskodott felettem. Este tíz óra magasságában értünk vissza. Másnap a rendelőből felhívott, hogy ne aggódjak, sikerült felébrednie. A történetek után hónapokig csak közvetve hallottam róla. Biztos voltam benne, zseni a doktornőnek a vak zongorista.

*

Judit halála után tizenévig nem voltam szerelmes. Ám Gellértet szeptemberben képen vágta a szerelem szele. Kis túlzással azt mondhatnám, mikor először találkoztam vele, beleszerettem. Azzal tisztában voltam, minden ellenem szól. Abból az ajándékból nem részesülhetek, hogy a plátói érzéseken túl juthatok. A próbák közben sokat beszélgettünk. Kiderült, egy pozitívumom lehet vele szemben, hogy van saját otthonom. Amúgy pedig 26 évvel idősebb vagyok, ráadásul vak, na és persze, bár tanári diplomám van, ez mégsem egyenlő egy gyermekgyógyász végzettségével. Gyönyörű, izgató, erotikus hangja van, ami lehet, másnak nem tűnne fel, de én a hangokból élek. Hozzám képest alacsony termetű, jó alakú. Készültünk a nyírbotosi fellépésre és közben gyözködtem, jó lenne, ha a mi helyi műsorainkon is fellépne. Jólesett, hogy a szülei nem néztek szerencsétlen vaknak. De hát mindegy, mert miután hazajöttünk, a doktornő eltűnt az életemből. Elsősorban gyerek tanítványaim voltak abban az időben, akik zongoraórákat vettek tőlem, kivéve Editke, aki gimnazista és szintén szép hangja van. Őt én szoktam műsorokon kísérni. Aranyos kislány, de hát kislány. Nem tagadom, a fejemben megfordult, Barbarát tudná pótolni a szívemben, hiszen a plátói szerelem nem korhoz kötött. Furcsa, de magányomban nemhogy közelebb éreztem volna magamhoz Editkét, inkább távolodtam tőle. Nincs mit szépíteni, a vén krampusz totál belezúgott a gyönyörűségbe, ő pedig valószínű erre ráérezett és időben megpattant a környezetemből.

*

Elkezdődött az új év. Január vége volt és nem hittem a fülemnek. Éppen a teraszon faragtam fából egy éket zongorahangoláshoz, mikor megállt az ismerős kocsis. Nem mentem oda a kapuhoz, mert nemcsak egy tarka kutya van a világon, de másodpercek múlva meghallottam a hangját. A kés kiesett a kezemből, úgy siettem beengedni.

- Szia, kedves doktornő!

- Szia! Bemehetek a házba is, vagy itt hallgatod meg jövedelem célját?

Beinvitáltam és a nappaliban voltunk, mikor bátortalanul megpuszilt.

- Úgy érzem, haragszol rám, ugyanakkor örülsz is nekem.

- Hónapokig haragudtam, még három perccel ezelőtt is, de már oldódom, ezt látod rajtam.

- A mosogatóba tettem a kést, amit leejtettél a teraszon. Megint kéréssel fordulok hozzád, ha nem zárkózol el a teljesítéstől.
- Bármit kérsz, ha tudom, teljesítem. Feltételezem, zenével kapcsolatos, én pedig állok rendelkezésedre, mehetünk akár Ausztráliába is. De szeretném, ha őszinte lennél hozzám és megmagyaráznád az elmaradásodat!
- Hetekig jártam hozzád. Barátomnak éreztelek, remélem nem vagyok félreérthető, hiszen mi ketten tudjuk, milyen kapcsolat alakult ki köztünk. Veled a zenén túl is mindent meg tudtam beszélni, nem feszélyeztet, hogy férfi vagy. Soha nem voltál szemtelen. A finom udvarlásod pedig kifejezetten imponált. Vállaltad, hogy lejössz velem a szülőfalumba fellépni és hiába próbáltam erőszakoskodni, egyetlen forintot nem fogadtál el érte.
- Türelmetlenül várom döntésed negatív okát!
- Ne türelmetlenkedjél, eljutok odáig. Tudod, hogy volt férjem és elváltam tőle. Nem beszéltem az okáról, mert szégyelltem. Az egyetemen ismerkedtünk meg, évfolyamtársak voltunk. Okos fiú volt és én azért szerettem bele. Külsőleg nem egy Adonisz-fajta. Náladnál jóval alacsonyabb és amolyan girnyócska. Látom, türelmetlen vagy, nem zongorázok az idegeiden. Egyetem után elkezdett drogozni meg alkoholizálni. Bár, mint utólag kiderült, csak Pesten fogta vissza magát tanév közben, mert otthon a falujában állandó vendége volt a kocsmának. Csak hát én ott egyszer jártam az esküvő előtt. Somogyban élnek a szülei, mert ő már meghalt. Válásunk után fél évvel a doktor úr túladagolta az anyagot és végzett vele. Ő volt az egyetlen férfi az életemben. Nem térek ki a szerelmi életünkre, mert ebben a szituációban kellemetlen nekem. Gyereket akartam, de még kielégíteni sem tudott. Keményen tanultam tovább, hogy szakvizsgázhassak és azóta is a munkámban látom az örömeimet.
- Barbi, javaslom, hozzunk létre egy duót! Te játszol az idegeimen, én pedig kísérlek zongorán.
- Az apám keményen alkoholizál, én pedig gyűlölöm az ital szagát is. Nyírbotoson veled kapcsolatban megváltozott a véleményem. Nem elég, hogy partner voltál az ivásban, de belementél apám ízetlenkedéseibe is.
- Most mégis kéréssel akarsz fordulni hozzám, ami valószínű, megint egy fellépés.
- A felkészültségeddel, a tudásoddal semmi bajom. Arra gondoltam, ha elvállalod, járok hozzád próbákra, de kizárom az érzelmeket. Bár ebben is félreérthető vagyok.
- Szólásra emelkedhetek?
- Igen, de maradhatsz ülve, ahogy én sem álltam fel!
- Május végén lesz a városi gála.
- Az nem érdekel. Augusztusban a várossá avatás évfordulóján szeretnék veled fellépni.
- Nem tudtam, hogy az apukád alkoholista. Az enyém is az volt. Különben pedig gyógyszerész. Tönkre itta magát. Ja és mellette keményen bagózott. Az egyik tüdejét lekapcsolták, sőt a végén egy vesével tengette az életét. Azt mondta, nem baj, legalább több hely marad benne a májnak. Tudod jól, anyukám szintén gyermekorvos volt és rengeteget szenvedett az apám mellett. Mint tanár, nem tudtam elhelyezkedni, ezért kocsmazenész lettem. Anyukám tépte a haját, de én megfogadtam, nem követem az apámat. Nagyon ritkán fogyasztottam alkoholt. Mikor utoljára hazahoztál Nyírbotosról, azóta újév napján a szomszéd házaspárral ittunk meg egy üveg pezsgőt.
- Geli?! Magyarázzad meg az ottani viselkedésedet!

- Kellemetlen, mert amit addig építettem, azt sikerült lerombolnom. Szerettem a társaságban lenni és imponálni az apukádnak. Mutatni akartam, nem vagyok szerencsétlen vak, akit leültetnek a sarokba és ott marad. Igyekeztem abban a pár órában bemutatkozni és nemcsak az ivás terén. Apukáddal sok minden műszaki dologról beszélgettünk és hiszem, jó véleménye alakult ki rólam. Önállóan mozogtam a házatokban, a kertben. Még neked sem engedtem meg, hogy vezetgessél. Mentem mindenhova veletek és persze nagyon figyelni kellett, merre vagytok. Mielőtt elmél tárod az elképzelésedet, kérlek, járjad végig a házat és ha egy deci italt találsz, tagadjad le, hogy valaha ismertél! Elvárom, hogy minden szekrénybe benézzél!
- Ne butáskodjál! Ne akarjál olyan jogokkal felruházni, amire nem vagyok illetékes.
- Nem tudtam, hogy meglátogatsz, amiből egyenesen következik, fel sem készülhettem rá.
- Elfogadom az indokodat. Valamennyire ismerlek és tudom, az egész életed bizonyításokból áll. Azt pedig apám nem hihette, hogy egy vak nem tudja megfogni a pálinkáspoharat.
- Győztél, doktornő. Vezessed elő a számodra fontosabb napirendet!
- Mikor elindultam hozzád, magam is fontosnak tartottam, de meglátva tégedet, háttérbe szorult. Furdalt a távollétem miatti lelkiismeret, de megmagyaráztam magamnak, nincsen mire készülnünk, hátha tolatkodásnak vennéd, ha néha meglátogatnálak.
- Bizony. Barbara tekinthetett engemet barátjának, csak próbálnék én ilyet kijelenteni. Tiszteletlen lennék.
- Javaslom, ne azokat az embereket ostromozzad, akik elfogadják az állapotodat!
- Rendben, ha nem nézed végig az otthonomat, megbízol bennem, akkor szeretném, ha a továbbiakban is barátok lennénk.
- Karácsonykor otthon voltam és fürödtem a dicsőségben. Biztos, hogy van benne túlzás, de úgy éreztem, az egész falu el volt ragadtatva az énekesnőtől és a sármos zongorakísérőtől. Ne akarjál cáfolni, mert nincs kedvem vitatkozni! Egyébként volt, aki nem is vette észre, hogy nem látsz. Feltételezem, máshova figyelt, mikor karonfogva mentünk fel a színpadra. Belekóstoltam a népszerűségbe és az idén szeretnék az itteni műsorban részt venni. Mellékesen szólva a kollégáim elvárják tőlem. Az igaz, dicsekedtem nekik.
- Képes lennél a sikerért vállalni, hogy alkoholista a kísérőd?
- Meggondoltam magamat. Kísérjél ki! Magadra legyen mérgező, ne rám! Geli, engemet sem a kisebbségi szöveged nem érdekel, sem az, hogy ha picit fölényben érezheted magadat, akkor próbálsz megalázni.
- Soha nem tettem ilyet, nem aláztalak meg, de a kisebbségi komplexusomat nem tudom kinőni.
- Hajlandó vagy az elmúlt hónapokat elfelejteni?
- Mikor kezdjük a próbákat?
- Holnap.

*

Rengeteg az idő augusztusig. Örültem, hogy ismét elkezdett járni hozzám. Sokat kellett foglalkoznom veled, hogy megtanulja a helyes légzéstechnikát. Ám a magam részéről tavaly óta nem bántam volna, ha naponta jön próbákra. Barbi egy jelenség. Minden alkalommal úgy élem meg a találkozásunkat, mintha egy csokor illatozó rózsát kapnék. A magamfajtanak ritkán adódik életében ilyen ajándék. Ha húsz évvel idősebb lenne, ennyi idő után be-

próbálkoznék nála, mert eddig sok nyugtalan éjszakát szerzett nekem. Mikor elmegy tőlem, hátrahagyva az illatfelhőt, beindul a fantáziám. Házvezetőnőt kell fogadnom, mert egyre többször ér baleset a konyhában. 60 éves leszek nemsokára. Korai még a hülyülés. Jön délután Barbara és úgy gondoltam, nem füstölöm tele a házat sült szalonnával. Főztem pár tojást és sikerült a forró vizet a bal kezemre önteni. Vakon csillagokat látok még mindig, pedig két órája történt. Márpedig délután ezzel a kézzel zongoráznom kell.

- Tessék, Tánczos!

- Szia, Geli, Barbi vagyok.

- Szia, tündérke. Utoljára fogadom meg, ha még egyszer bemutatkozol a telefonban, a továbbiakban doktornőnek foglak hívni.

- Cserében te művész úr leszel. Úgy néz ki, délután elmarad a próba. Van a körzetemben egy nagyon beteg kisfiú, kénytelen vagyok hosszabb időt tölteni náluk, hogy a szülőket megnyugtassam a jelenlétemmel. Köztünk legyen mondva, sajnos semmi értelme, de hát ilyen az orvosi hivatás.

- Ezek szerint csak holnapután tudsz jönni?

- Igen, de ígérem, esténként otthon kornyikálok.

- Barbika, kivételesen nem bánom, bár nehéz lesz nélkülözni a személyedet, viszont baleset ért reggeli készítés közben. Leforráztam a bal kezemet. Van még bőr rajta, csak hólyagos.

- Úristen, máris odamegyek.

Nem túlzok, tíz percen belül nálam volt.

- Mutassad a kezedet!

- Doktornő, te csak úgy otthagysz a betegeidet a rendelőben?

- A kezedet kérem!

Felhúzta a pulcsimat a karomon, én pedig attól az érzéstől kezdtem gyógyulni, hogy finom kezecskéivel simogatta a meghibásodott végtagomat.

- Ez nagyon csúnya. Leápolom és bekötöm, hogy ne érijél hozzá semmihez. Holnap idejövök, cserélni a kötést.

- Barbika, ha ezt tudtam volna, tavaly leforrázom magamat, hogy gyakrabban látogassál meg.

- Közlöm veled, etikátlan, ha az orvos a betegével intim kapcsolatot hoz létre.

- A puszkodás az intim kapcsolat?

- Üdvözlési szinten nem.

- Ha a gyermekorvos egy öreg fickóval kerül olyan kapcsolatba, az etikátlan?

- Nem szoktak öreg betegek lenni. Sietek, vigyázzál magadra és holnap valamikor ideugrok.

Táskacsukás közben pusztult meg, de egyúttal rohant a bejárati ajtó felé. Követtem őt. Mire a kapuhoz értem, csapta be a kocsiajtót. Tiszta szerencse, hogy nem földes az utcánk, mert teljes gázzal indult. Próbáltam bal kézzel zongorázni, de fájtak az ujjaim, ahogy mozgattam őket. Márpedig holnapután, akármilyen történjen, kísérni fogom az énekes pacsirtát. Majdnem birtokos esetet használtam, de az csupán a fantáziámban fordulhat elő, még ott is merészség. Nincsen férje és tudomásom szerint barátja sem, bár óvatos vagyok a kérdéseimmel.

*

Reggel figyeltem, mikor jön a kukásautó, hogy azután behozzam a kiürített kukát. Ennek köszönhető, meghallottam a doktornő kocsiját. Kisiettem, hogy tárt kapu fogadja.

- Gellért, te bolondot csinálsz belőlem. Látsz, miközben megjátszod a vakot.

- Gyere be, kedves Barbara, nem szeretném, ha megfáznál ebben a hideg szélben! Tudod, hozzászoktam a vaksághoz sok évtized alatt. Csupán néha van hiányérzetem, mint ilyenkor. Amúgy pedig egyszerű a történet, meghallottam, hogy egy piros autó fékez a ház előtt.

- Mutassad a kezedet, te nagy dumás! Jól elintézted magadat. Mi lett a tojásokkal?

- Barbika édes, azokat megettem, de ha gondolod, főzök neked párat.

- Ehelyett, ha értenék hozzá, ideiglenesen likvidálnám a gáztűzhelyedet. Akartam kérdezni, te minden nőnek teszed a szépet, és ha igen, miért vagy agglegény?

- A feltételezéssel tört döftél a szívembe. Számomra nem nő vagy, hanem isten által engemet megajándékozott jelenség. Titulálhatnálak istennőnek, de közhelyesnek ítélnéd. Bár felvágták a nyelvemet, ám személyedet szavakban képtelen lennék definiálni.

- Nézd, Geli, nem tagadhatom, rokonszenves vagy. Most is, ahogy állsz mellettem a két méterrel, lehetne kisebbségi komplexusom. Nincsen, mert a természetes megjelenésedet kompenzálod irányomban szép szavakkal. Gyereket beszélsz az ember hasába. Csak hát, tudom, hogy születik a gyerek.

- Én pedig azt tudom, hogy az alkotáshoz semmi kedved. A férfiak inkább az alkotók táborához tartoznak. Feltételezem, Suszter doktor is, aki fogorvos a rendelőtökben.

- Nem kötöm be a kezedet, csak bekenem, aztán sietek, de érdekelne a magyarázatod Suszter Gabi személyét illetően!

- Csiripelték a verebek, hogy Rózsa doktornő és Suszter doktor igencsak szimpatizálnak egymással.

- Az informátorod ezek szerint a rendelőben keresendő, mert házon kívül aligha látott bárki bennünket együtt. Ezután pedig még kisebb az esély rá. Nem fogod elhinni és félreérthető leszek, de miattad zárkoztam el tőle, még kollegalitás terén is. Szépen kérlek, kíméljed a kezedet! Holnap ebből még nem lesz zongorázás, de mindenképpen eljövök. Most pedig sietek, mert tele van a rendelő.

- Barbika, nem lehetsz velem kegyetlen. Szeretném hallani a magyarázatodat!

- Meggondolatlan voltam, hogy járt a szám. Semmi nem történt köztünk, de az tény, hogy heteken keresztül kereste a társaságomat. Nem tagadhatom, közel álltam ahhoz, hogy nyissak irányába és akkor elhangzott szájából a megmásíthatatlan érv, szó szerint idézem: „Barbara, nagyon nem értelek. Szép nő vagy és fiatal. Nincsen férjed. Hetenként többször jársz ahhoz az öreg vakhoz.” Mondta volna tovább, de ajtót mutattam neki.

- Velem hozott össze?

- Geli, engemet nem ez sértett, miközben csupán mi ketten tudhatjuk, hogy nem igaz. A tálalása döbentett meg. Miért kell egy embert a negatív tulajdonsága által emlegetni? Van neved és vannak értékelhető adottságaid. Akinek ilyen szennyes a lelkivilága, azzal nekem nincs és nem is lehet közös témám.

- Ezt köszönöm, de tisztában vagy velem, hogy magadat kompromittáltad?

- 33 éves leszek és önellátó. A magánéletemmel úgy rendelkezem, ahogy kedvem tartja. Feltételezem, tégedet nem sértettelek meg velem.

- Tudomásom szerint én is független vagyok és ráadásul árva.
- Mindjárt könnybe lábadnak a szemeim. Még szerencse, hogy közel van az orvosi rendelő, mert homályos látással karambolozhatnék.
- Barbika, szájalmat nem, de tőled sajnálatot megérdemelnék. Minek köszönhetem, hogy három pusztit kaptam?
- Engesztelésnek szántam a harmadikat. Vigyázzál magadra, szegény árva!

*

Gellért, Gellért, de barom vagy. Elméletben összehoztak a doktornővel, te pedig a gondolattól úgy feldobódtál, hogy a kaputól visszajövet lefejtetted a teraszajtót. Most aztán simogathatod a homlokodat, mert ha holnap a doktornő meglátja a tiplít, alighanem elméletben is lemond rólad. Anyukám, ha te ezt megélhetted volna! Az intézetben az utolsó két évben elkezdtem fűteni a csajokat, addig, míg egyszer nem ismertem magamra. Anyukám szerint szerelmes lettem egy vakba. Nem tudom ez a jelzőhasználat mennyire igaz az orvosokra, de tény, anyám orvos volt, ahogy Rózsa doktornő kollégája is az. Mindenesetre, divatos kifejezéssel élve, jártam a csajjal. Ráadásul úgy éreztem, baromi szerencsés vagyok, hiszen tudtam, a földön mindenkinek megvan a párja, csak rá kell találni. Nekem pedig sikerült rátalálnom a vakok között. Anyukám hallani nem akart a vak lányról, aki ráadásul vidéki. Amiből következett, téli időszakban csak a szövetségben randevúzhattunk, mert hozzám nem jöhetett. Akkor már az öregem alulról szagolta... Na nem Mariannat, hanem az ibolyát. Mariannak hívták az anyámat. Az öreg Gellért idejekorán kopogott be Szent Péterhez. Mariann hallani nem akart a „világtalanokról”. Rám sem volt büszke, csak hát ő szült és ezt addigra kezdte belátni, mire őszült. Egyedüli vak, akire emberként tekintett, az én voltam. Zongoratanár és kocsmazenész lettem. A diploma-hangversenyem előtt ismerkedtem meg Judittal. Mikor Mariannak elmeséltem, örült, mint Gellért a farkának. Juditnak óriási pozitívuma volt: látott. Ezenfelül életét egy törvényes férj és közös utód tették teljessé. Tíz évvel volt idősebb, mint én, de az első telefonbeszélgetésük után anyámnak csókosa lett.

*

- Tessék, Tánczos!
- Csókolom, tanár úr!
- Editke, mindig csak mondd, de soha nem érzem. Szia, kislány.
- Majd, ha legközelebb találkozunk, mondani fogom, hogy tessék lehajolni.
- Tulajdonképpen hány méter is vagy, Editke?
- Alig több, mint másfél. Mikor mehetek próbára?
- Mire készülsz megint, csillagom?
- Tetszik tudni, lesz a városi gála, vagy mi.
- Ha ragaszkodsz a személyemhez, éjszaka kivételével egyezzünk meg egy időpontban!
- Holnap délután jó lesz?
- Eltaláltad, Bogárka, szarva közt a tőgyét.
- Baró, de nem értem.
- Holnap az alma. Maradjunk a szombatban.
- Nem tetszik holnap otthon lenni?

- Házibulit tartok.
- Lesznek csajok is?
- Kanbuli lesz, ha érted, mit jelent az.
- Értem, akkor szombaton teszem tiszteletemet. Csók, tanár úr!

Editke aranyos kislány a maga 17 évével. Ám Judit halálával bennem valami megtört, mint Barbarában a házassága után. Dumcsizok a nőekkel, szeretek szövegelni nekik, de testi vonzalmat nem érzek irántuk. Kivéve..., de ő barátként fogad el engemet, ami megtisztelő, csak a fantáziámban szorosabb a kapcsolatunk.

*

Pizkosul füleltem, mikor hallom meg az autóját. Sportot űzők belőle, mire kiszáll, ott legyenek a kapunál. Nekem tudom, hogy jól esne fordítva és magamból indulok ki.

- Tanár úr, közlöm veled, esik az eső.
- Doktornő drága, miért nem hagytál meg abban a hitben, hogy az irigyeim fentről köpködnek, mert látják, hogy egy angyal érkezett le hozzám a földre.
- Uram, megismétlem, eső esik, nincsen szükség a hóhányóra. Bemegyünk a melegbe és Gellért vallani fog nekem.

Természetesen vallás előtt kezem vizsgálatára került sor, majd megállapította, rondának elég ronda, de már biztos, hogy nem kell amputálni.

- Arra gondoltam, ma végére járok a dolognak. Egyszerűen nem hiszem el, hogy semmit nem látsz.
- Egy csinos nő férfi esetében könnyen meggyőződhet róla. Titokban megszabadul minden ruhájától és várja a hatást.
- Megelégszem a szóbeli vallomással, ahogy azt is elhittem, hogy nem iszol. Honnan tudod, hogy én érkeztem, mikor a szemben lévő háznál szokott autó állni?
- Tavaly, mikor elkezdted hozzám járni, kora ősz volt és nyitva voltak az ablakok. Megfigyeltem, megállsz, de nem szállsz rögtön ki.
- Valóban, mert a tükörben megigazítottam a frizurámat, hiszen, bár klímás a kocsid, de rövid úton inkább nyitott ablakokkal közlekedek jó időben.
- Pár alkalom elég volt, hogy memorizáljam a motor hangját. Azóta pedig nemcsak a fülem jelez, de a szívem is erősebben dobog.
- Mondtam, ma vallani fogsz és nem kábítasz el a púder dumával. Gyakran mondod, hogy csinos vagyok.
- Látod, ez a baj. Számodra gyakran, számomra pedig nem elégszer. Legszívesebben naponta százszor dicsérnék. A testalkatodat sikerült megtapasztalnom. Képzeld el a szituációt, mikor pl. tavaly Nyírbotoson vonultunk fel a színpadra! A hölgy nyújtja nekem a bal karját. Én beléd karolok, te pedig derékszögben tartva a karodat odahúzódsz a kézfejemet közvetlenül a bal cicid alá. Így mentünk fel a színpadra. Taps fogadott bennünket, ám, bocsánatot kérek, én legszívesebben megfordítottam volna a kezemet, hogy a tenyerem legyen felfelé.
- Geli, komolyan mondod, te nem izgultál?
- Inkább énekeljél, nincs kedvem megismételni szavakkal a szituációt. Ami persze ismerkedésünk óta sokszor előfordult.

- Ne legyél ronda! Szeretném megérteni, hogy gyűjtöd vakon az információidat.

- Barbika, hidd el, viszonylag pontos képem van az alkatodról. Talán emlékszel, de lehet, izgalmadban nem rám figyeltél. Tegnap siettél ki a házból, mentem utánad és a jobb kezem a bejárati ajtónál a fenekeden landolt. Még hozzá a két part között. Véletlen volt, de mivel minden idegszállammal rád koncentráltam, hidd el, ha most először történt volna, akkor is tegnap óta tárolva volna a feneked agyam valamelyik bugyrában, amiket időközönként, ha úgy tartja kedvem, előhúzó. Tavaly, mikor jó idő volt és vékonyabb ruhákba öltöztél, azt is tudtam, hogy nem szereted a tangát. A fenekeden csúszott a szoknyád a bugyid anyagán. Biztos vagyok benne, hogy most elpirultál. Ha lúd, legyen kövér. Egy utolsó történet az alkatodat illetően. A szüleidnél megebédeltünk, majd már nem emlékszem pontosan a történetre, de tény, mindketten átöltöztünk fellépő ruhába, persze sajnos nem egy szobában. Nekem valamire szükségem volt. Tudom, kinn maradt a kocsiban a nyakkendőm egy kis táskában. Átkiabáltam neked, te pedig feltételezem, éppen ruha nélkül lehettél, mert felkaptál valamit és segítettél kimenni az autóhoz, de úgy, hogy beléd karoltam és nem volt rajtad melltartó.

- Anyukám pongyoláját kaptam magamra.

- Csodálatos nő vagy és nagyon bánom, hogy nem látok. Így csak részben tudok gyönyörködni a lényedben. Tudom, ha látnék, képtelen lennék levenni rólad a tekintetemet. Te egy angyal vagy.

- Nem gondolnám magamról. A férfiak, ha megfelelő szókinccsel rendelkeznek, mind hasonlóképpen udvarolnak a cél elérése érdekében.

- Nem lebeg cél előttem és ha lebegne, bohócot csinálnék magamból. Hiába minden fáradozásom, az emberek szerencsétlen vaknak tartanak. Ráadásul, ahhoz idős vagyok, hogy küzdjek elérhetetlen cél érdekében.

- Az elérhetetlen cél kiutal neked műsoron kívül két pusztit, de a kihallgatásnak még nincs vége.

Jól estek a puszijai, mint mindig, de a kezét közben a kezemre tette, én pedig megfogtam és nem volt szándékomban elengedni.

- Legutóbb tegnap kérdeztem, ha teszed a nőknek a szépet, miért vagy agglegény?

- Születésem óta fogékony vagyok az értékekre. Egy praktikus, jó, vagy szép alkotást az ember észrevesz és megdicsér, miközben egyáltalán nem biztos, hogy birtokolni is akarja.

- Gondolom, itt a művészeti alkotásokra utaltál.

- A képzőművészet számomra nehezen befogadható. A képekkel nem tudok mit kezdeni. Ami a szobrokat illeti, megtapogathatom, de az összkép a fantáziámra van bízva. A nő, az más. Bár két ember szerelméből születik, valójában természetfeletti alkotás. Minden nőben a másságot értékelem. Valamikor, kamasz koromban azért öntöttem szavakba a csodálatomat, hogy általa hódíthassak. Jöttek sorra a kudarcok és becsontosodtam. Évekig barátkoztam számomra könnyen becserkészhető hölgyekkel. Olyanokkal, akik szintén fogyatékosok. A bölcs anyukám pedig tűzzel-vassal harcolt ellenük. Haragudtam rá, de ma már úgy gondolom, igaza volt. Miután ő meghalt, egyedül maradtam a nagy házban, sőt még a nyaralót is megtartottam és tudom, vakon mennyi energiámat elveszi, hogy szinten tudjam tartani az életemet. Gyakran érnek kudarcok. Tegnap, mivel olyat ejtettél ki a szádon, ami nekem imponáló volt, kikísértelek, aztán visszafelé sikerült összecsókolóznom az ajtófélfával. Hidd el, azontúl, hogy fájt, jobb partnert is el tudtam volna képzelni a cél érdekében és ehhez még a fantáziámat sem kellett megerőltetnem. Miután elvégeztem a főiskolát, elmentem telefonközpontba

dolgozni és esténként kocsmazenész voltam. Tanárként nem tudtam elhelyezkedni és nem is nagyon akartam. Intézményesítetten tanítani, az szerintem problémás lehet egy vaknak. Magántanítványaim mindig voltak, de azokat én választom ki magamnak. Telefonon megismerkedtem egy nálamnál tíz évvel idősebb hölgygel.

- Juditról meséltél többször.

- Anyukámnak ő volt a kedvence. Kétségtelen, szép és vonzó teremtés volt, csak a szellemi színvonal hibádzott köztünk, valamint neki családja volt.

- Ennyire értékelte anyukád a látást?

- Barbara édes, te mit szólnál, ha ebben a pillanatban megszűnne számodra ez az érzékszerved?

- Kétségbeesnék és belekapaszkodnék a mellettem ülő utolsó szalmaszálba. Judit, ahogy mondtad, rákban halt meg.

- Igen, csak addig a sok év alatt kikészítettük egymás idegeit.

- Segítetek, 13 év volt.

- Csodállak. Viszonylag hosszú ismeretségünk alatt több dolgot megtudhattál rólam és ezeket tárolod a fejecskédben. Miért?

- Nem tudom rá a magyarázatot, de napirenden tartom a kérdést.

- Judit halála után egy darabig még kocsmaztam, de ott nem volt kedvem ismerkedni, egyébként pedig kezdtem bezárkózni. Ehhez hozzájárult anyukám betegeskedése, akit napközben szerény lehetőségeimmel ápoltam. Azt elfelejtettem mondani, telefonos sem voltam, mert onnan leszálalékoltattam magamat. A beteg anyukám mellett kiképeztem magamat házvezetőnőnek, villanszerelőnek, vízvezeték-szerelőnek és egyáltalán mindennek, ami a ház körül adódik, kivéve a kertészetet.

- Geli, megint kábítasz. Most is vannak csinos tanítványaid. Ne mondd, hogy csak engemet tüntetsz ki az udvarlásoddal!

- Egy csinosnak mondott tanítványom mára jelentkezett be hozzám, én pedig nem értem rá. Azt mondtam, házibuli lesz nálam.

Elhallgattam és percekig csend vett körül bennünket. Még a lélegzését sem hallottam, de a kezét továbbra is fogtam.

- Szeretnék a fejedbe látni, vagy olvasni a tekintetedből, mert azt érzem, hogy folyamatosan engemet nézel.

- Emészttem a szavaidat. Itt ül egy jóképű, ápolat és bizonyos helyzetekben határozott ember, aki más vonatkozásban tele van gátlásokkal. Nincsen egyetlen ősz hajszálad sem. Anyukám nem hitte el, hogy apukámmal azonos évben születtetek. Látszatra a fia lehetnél. Ő negyven és ötven közöttinek saccolt.

- Annyi idős voltam, mikor itt a saját házamban akart néhai barátnőm megölni. Tudnod kell, a betegsége kikészítette az idegeit. Hetenként többször vesztünk össze, de nagyon. Egyik alkalommal kirohant a hálószobából, mikor utána mentem a konyhába, kezében volt a felém tartott konyhakés. A hegye érintette a hasamat. Utólag azt mondta, olyan hirtelen jelentem meg, hogy nem vette észre. Készült bejönni a szobába, hogy végezzen velem.

- Biztos, hogy akarok még ma szerelmes operettrészletet énekelni?

- Barbika, ha nincs kedved hozzá, az én olvasatomban annyit jelent, hogy féltesz.

- Örülj neki, új dolgot tudtál meg rólam!

Lényegében értelemszerűen úgy reagált, ahogy szerettem volna, de rosszul esett a cinikus tálalása. Kezet csókoltam neki, majd odaültem a zongorához:

Ha szívedbe zárnál, szebb lenne az élet.
Lábad elé raknám a virágos rétet.
Minden dalos madár, csak nekünk dalolna,
ha szívedbe zárnál, milyen jó is volna.”

- Csak hát, inkább ez a valóság:

Minden ember, aki csak él, boldogságot óhajt,
Hogy is tudnánk kimondani a sok fájó sóhajt.
Minden ember arra vár, hogy legyen meleg fészke,
És az életét a párjával szeretetben, boldogságban élje.
Én is, mint a többi ember, boldogságra vágytam.
Ki hitte, hogy másé leszel s én hiába vártam,
Mert akinek nincs senkije, nincsen igaz párja,
Az olyan, mint a kóbor kutya, az életét oly egyedül járja.

Hallottam, felkelt a székről és kinyitotta a táskáját. Tudtam, sír, de nem engedhettem meg magamnak, hogy átöleljem. A kezét is csak néha merészelem megérinteni.

- Ne hagyd abba, énekeld ki magadból az érzéseidet!

- Nem hallod? Most is szól bennem a zene. Barbara áll tőlem két méterre és sír, én pedig ráhangolódtam, csak ez bennem szól.

Megint rövid csend következett. Kellott pár másodperc, hogy erőt vegyen magán. A vállamra borult, de már nem sírt. Átkaroltam a derekát, de megcsókolni nem mertem.

- Lám, itt a példa, egy költő könnyekre tud fakasztani, de az én hétköznapi megfogalmazásaim nem hatnak rád. Azt mondtad, minden férfi ilyen kifejezéseket használ.

- Olyat is hallhattál tőlem, domborítod a gátlásaidat, majd mikor érzed, rossz helyen adod elő magadat, akkor átmegy alázóba.

- Ez az a pillanat, mikor legtávolabb áll tőlem, hogy lekezelően társalogjak veled. Szeretnék megcsókolni, de félek tőled.

- Kockáztassál! Ha az óriás fél a törpétől, akkor nem a törpében kell keresni a félelem okát. Vedd úgy, szobor vagyok és sajátos módszerrel meg akarod tudni, hogy nézek ki!

Az ölembe vettem és szájon csókoltam, hogy ne mondjon butaságokat.

- Tudod, édes, ha élnék a javaslatoddal, alighanem eldöntődne számodra a gyerek-kérdés.

- Eldöntődött. Majd valamikor azt is megtudom, miért én és miért nem más.

- Mit tud a doktornő az igazgyöngy keletkezéséről?

- Nem vagyok doktornő.

- Valóban nem. Te egy igazgyöngy vagy, aki beragyogja az életemet. Tündérke, még felkelhetsz az ölemből!

- Viccből sem szeretnék élni veled.

Azzal, hogy visszaadta a csókot és nem tiltakozott, hogy ölembe ültettem, tudtam, számolt a következményekkel, én mégis bátortalanul kezdtem simogatni. Kigomboltam a blúzát, hogy

számmal kísérhessem kezem mozgását. Jó volt puszilgatnom az illatos sima bőrét. Arra nem számítottam, hogy a bimbók felkínálják magukat. Ha így van, akkor Barbi nemcsak nekem adta magát, de élvezi is, ami történik a testével.

*

Hazajöttem a csodálatos este után. Nagyon fáradt voltam. Arra emlékszem, nekivetkőztem, hogy zuhanyozok, amiből annyi lett, hogy ismét megnéztem magamat, de már a saját tükrömben. Kiábrándító volt a látvány. Fürdés helyett lefeküdtem. Ez jól esett, mert a fáradságon túl átélhettem mindent, ami történt velem. Lehunytt szemekkel visszaidéztem a fergeteges szeretkezésünket. Végigcsókolt tetőtől talpig. Minden mozdulatán érződött, egyedüli célja, hogy engemet boldoggá tegyen és ez többszörösen sikerült. Bizseregni kezdett a testem, pedig hullá fáradt voltam. Így aludtam el és olyan álmaim voltak, amik addig soha. Másnap nem volt kedvem felkelni, de hát a kényszer rávitt. Abban biztos voltam, ezen a reggelen ebből az ágyból másik nő kelt fel, mint előző reggel. Ez a nő ismeretlen volt számomra, de imádtam. A rendelőben nem találtam a helyemet és ezt mások is észrevették. Arra hivatkoztam, hogy nem érzem magamat jól. Miután az utolsó beteg távozott, Erzszi pedig szobán kívül volt, kezembe vettem a mobilomat, hogy Gelit felhívom. Ám mielőtt bebillentyűztem a számát, a készülék visszakerült a táskámba. Ez egy új szituáció, amit alaposan át kell gondolnom. Felelőtlenül nem cselekedhetek. Szívemben úgy éreztem, többszörösen eredményes volt az együttlétnünk. Bizonyítottuk mindketten, mit érzünk egymás iránt. Ám, ha igaz, hogy áldott állapotba kerültem, ezt hármunk szempontjából kell végigzongoráznom. Az egy pillanatig nem jutott eszembe, hogy előző nap felelőtlen voltam. Nem bántam meg, hogy odaadtam magamat annak, akit legjobban szeretek. Csupán a gyerek a kérdés. Geli jó egészségnek örvend, de mégiscsak nagypapa korban van. Hogy a közös gyerekünk saját pályára kerüljön, az bizony huszonev. Ha idő előtt robbanna le, képes vagyok-e egyedül felnevelni? Kettőnk között semmi problémát nem jelent, hogy vak, de mi van, ha örökli az utódunk? Úgyszólván a háború alatt fogant és az édesapja alkoholista volt. Tehát nem baleset által vesztette el a látását, hanem hibás gének vannak a szervezetében. A saját oldalamat magam kell átgondolnom. Ha elmennék hozzá, a karjaiban kötnék ki, mert vágyom rá. Nem hívhatom fel, mert magához szólít és gondolkodás nélkül repülnék. Esténként lefekvés után tombolt bennem a vágy, éjszakánként pedig álmaimban a karjaiban ringatott. Félttem magamtól. Félttem ettől a megzavarodott nőtől, aki nem tud kellően koncentrálni a munkájára, mert gondolatban nála jár. Önző voltam, mert nem mertem más lenni. Hessegettem a gondolataimat, mikor eszembe jutott, vajon hogy viseli a távolmaradásomat. Nem volt kinek kiöntenem a szívemet. Egyedül voltam, éppen úgy, mint az első meggondolatlan házasságkötésemkor. Még egyszer nem szerettem volna rossz döntést hozni. Hetekig tépelődtem, közben kétszer volt olyan telefonhívásom a rendelő vonalán, amibe nem szóltak bele. Biztos voltam benne, az csak Geli lehetett. Meg is tudtam magyarul. Ha valaki ért a telefonokhoz, hát az ő. Nem hív a mobilomon, mert tudja, a készülék kiírja a nevét. A vonalas telefon az nálunk nem. Hazautaztam egy napra. Nem azért, hogy eldicsekedjek vele, amiben magam sem voltam még biztos, hiszen az kettőnkre tartozik. Pár hét alatt okosabb nem lettem, de határozott az igen. Nem akarok nélküle élni, szeretnék anya lenni, akkor is, ha a baba örökli a fogyatékoságát. Kezébe teszem a sorsomat. Ha nem ábrándult ki ennyi idő alatt belőlem, megfogadom, soha többé nem maradok távol tőle. Ha ennek az az ára, hogy vetessem el a babát, lemondok az anyaságról, hiszen már tudom, legalább annyira fontos, hogy egy szerető társ legyen mellettem. Szüleimmel végérvényesen tisztázni akartam a viszonyulásukat. Ha lenézik őt a vak-ságáért, megszakítom velük a kapcsolatomat. Elragadtatással beszéltek mindketten róla, csupán arra figyelmeztettek, alaposan gondoljam végig, ne úgy, mint az első házasságomat.

*

Barbara időközben 33 éves lett, én pedig 59. Szerettem volna megünnepelni, hogy Krisztus korába lépett, de a kedves megint eltűnt az életemből. Naponta több órát ülök itt a franciaágyon és ábrándozok. Valamikor az ősidőben volt pár nővel intim kapcsolat, de Barbara kisöpörte az emlékek maradványait belőlem. Úgy adta nekem a testét, hogy a mámor elvette a maradék eszemet is. Neki első orgazmusa volt, amit még azon az estén megötszörözött. A világ legboldogabb emberének érezhettem magamat. Szeretkezéseinkben nem a vadság dominált, hanem az egymás iránt érzett szeretet. Kölcsönösen akartuk boldoggá tenni a másikat és ez sikerült. Ha a szerveink egészségesen funkcionálnak, akkor biztos vagyok benne, hogy elérte a célját, gyereket alkottam neki. Igen, ma már tudom, ez volt a célja. Kétségtelen, vak vagyok, de a 198 centi magasságommal és a mázsámmal beillenek tenyészbikának. Barbara sírt örömeiben, hogy megtudhatta 33 évesen, milyen a női orgazmus. A férjével, aki addigi egyetlen kapcsolata volt, méretproblémái voltak ezen a téren. Judit annak idején szintén a méreteket értékelte. Nagy és kíméletes vagyok a partnerrel. Most is hallom a fülemben Barbara sikolyait. Éjjel ment haza tőlem, mert ragaszkodott hozzá, hogy otthon pihenje ki a fáradalmait. Azóta nem tudok róla. Találgathatom az okát, de minden gondolattal megalázom azt az estét. Képtelenség, hogy azért feküdt le velem, hogy gyereket csináljak neki. Ezt megtehetette volna fél évvel előbb is. Nincs elfogadható magyarázat az elmaradására. Nem hívom telefonon, mert még tavaly abban maradtunk, soha ne hívjam, mert nem szeretné, ha alkalmatlan időpontban zavarnám és esetleg másképpen reagálna, mint azt megérdemelném. Fáj, nagyon fáj, hogy vége a kapcsolatunknak, de legyen bármi a magyarázat rá, akkora ajándékot kaptam az élettől, amit halálomig számon tartok. Holnapután lemegyek a nyaralómba. A szomszéd Marika megígérte, levisz. Három napig ott maradok, aztán valahogy majd busszal hazajövök. Mindig van bennem remény, hátha egyszer hallom a hangját. Napközben nyitva a szobám ablaka és figyelem az autókat. Ha fékez egy közeledő kocsi, elképzelem, ő ül benne és erősebben dobog a szívem. Persze mindig csalódnom kell.

*

Egészen lassan jött egy autó és megállt a ház előtt, vagy legalábbis úgy hallom. Ez csalóka, mert előfordult már, hogy továbbment, de mivel az ablak egyik oldalon van nyitva, nem mindig hallom, hogy megy vagy tényleg megállt. Rádásul az ilyen lassító autókban mindig az ő kocsijának hangját vélem felfedezni. Most is. Ez biztos megállt, de semmi mozgás. Persze, ő később száll ki, hiszen a tükörben igazgatja a frizuráját. Csapódik az ajtó. Ez, ő, de nem megyek ki, ahogy szoktam, mert félek a csalódástól. Megszólalt a csengő. Félve keltem fel az ágyról és szédelegve indultam kaput nyitni.

*

- Szia, Geli! Azt hittem, nem vagy itthon. Tudod, hozzászoktam, mire a kapuhoz érek, kijössz a teraszra.

- Nem mertem hinni a fülemnek. Szia, Barbara! Elszoktattál a várástól. Már csak az van hátra, hogy ne hiányozzál. Erre azonban minimális esélyem sincsen. Gyere, fáradjál be, ha hozzám jöttél!

- Ne legyél megint kishitű!

Miután bezártam mögöttem a kaput, megpuszilt. Ez jólesett. A hálószobába invitáltam és a franciaágyon kínáltam helyet. Mellé ültem.

- Látom, rossz kedved van.

- Tudom, jobban örülnél, ha vigyorognék. Nem tudom megkönnyíteni a helyzetet. Megviseltek az elmúlt hetek. Barbara édes! Bocsánat! Tudod százszor és ezerszer éltem át a történeteket és csak egy magyarázatot tudok az elmaradásodra.

- Ha kitalálom, mit kapok? Az édesért pedig ne kérjél bocsánatot!
- Elévülhetetlen érdemeid vannak, örök életemre adósodnak érzem magamat. Bármit kívánhatsz, minden értékemnél drágább vagy nekem. Szeretném hallani a te szádból, min töprengék öt hete veled kapcsolatban!
- Szoktad mondani, okos nő vagyok. Nem tudom, mennyire igaz, de mindig jólesik, ha bókolsz. Nos, arra a következtetésre jutottál, részben a korod miatt, de főleg azért maradtam el tőled, mert nem látsz.
- Mondd, hogy tévedek!
- Nem mondom, mert szó szerint igaz, legfeljebb a tálalás más.
- Ne kíméljél! Tudnod kell, életem során számtalanszor aláztak meg és még nincs vége. Tisztában vagyok nemcsak a korommal, az állapotommal, de azzal is, hogy egy vak zenész és egy orvos nem illenek össze. Kimondhatod bátran, még akkor is, ha tőled fáj a leginkább az igazság! Kétségtelen, koromhoz képest jól tartom magamat, de egy hamvas, fiatal hölgynek még kaland szinten sem lehetek partnere.
- Még mindig az a véleményed a történetek után, hogy hamvas vagyok?
- Az igazság nem függ a szituációtól. Igaz, nem látlak, de a memóriám kitűnő. Egy hónap alatt aligha változtál meg. Neked csak engem, nekem viszont tégedet kéne feledni. Óriási különbség. Holnapután reggel Marika felvisz a nyaralómba a Börzsönybe és ott maradok egy darabig, hogy a hegyi levegőben kiszellőztessem a fejemet. Felejtani akkor sem foglak, de legalább nem beszélnek ott körülöttem a tárgyak, mint itt ez a franciaágy.
- Megbotlott a nyelved. Azt mondtad, ott maradsz. Bár nem tudom ki az a Marika, de feltételezem, ő is ott marad veled.
- Marika a szomszédasszonyom.
- Új fejlemény. Mióta nem találkoztunk, ő is megszédült és az ágyadban landolt?
- Barbara, szépen kérek, az én érzelmeimet ne próbáld bepiszkítani a szennyes gondolataiddal!
- Biztos nem lehetek benne, mert nem tartottam gyertyát.
- Indulatot véltem felfedezni a rágalmadban, ami azt jelentheti, féltékeny vagy.
- Nem tudom. Általad ismertem meg azt a csodálatos érzést, milyen nőnek érzem magamat. Lehet, hogy féltékeny vagyok, de ez új a számomra. Amit tudok, a tükörből nem egy doktor néni néz velem szembe, hanem egy gondokkal teli nő. Már itt, mikor a nagy tükörbe néztem, mondtam neked, ez nem én vagyok. Nem kívánom részletezni, milyen nyomokat hagytál bennem. Hány napig lesztek, mit mondtál?
- Egyedül leszek és nem tudom.
- Nem marad ott veled a Mária?
- Nem marad ott. Nem is maradhatna, már csak azért sem, mert a férje nem lenne boldog miatta, de én sem igényelem a társaságát hosszú távon.
- Szívesen levittelek volna.
- Tudod, bármennyire igyekszem megoldani a dolgaimat, esetenként szükségem van segítségre. Ezért kértem meg Marikát. Éppen elég megalázó, hogy kiléptél az életemből. Annyi eszem van, hogy bárkit inkább megkértem volna, mint tégedet. Egyébként is csak azért kell a segítség, mert fel a hegyre egyedül egyszerre annyi mindent nem tudok felvinni.

- Érdekel, miért jöttem?

- Veled kapcsolatban minden érdekel. Örülök a jelenlétednek.

- Szükségem volt egy hónap gondolkodási időre. Azzal, hogy nem látsz, nem sokat foglalkoztam. Nagyobb gondom a korod volt. Vállalható-e, hogy a születendő gyerekünknek nagypapa korabeli az apukája. Nem látja-e a gyerek kárát ennek hosszú távon?

- Örüljek, hogy közreműködésemmel anya leszel, vagy bánkódjak, én viszont nem lehetek apa? Egyébként hétfőn nem dolgoztál.

- Szeretném, ha elárulnád az informátorod nevét!

- Ne izgulj, őszintén nem jöttél össze a fogorvossal.

- A zongoratanárral jöttem össze és szeretném, ha tartósnak bizonyulna. Hétfőig ügyeltem és hétfőn hazamentem a szüleimhez. Reggel mentem, este jöttem. Velük is meg akartalak beszélni. Tudom, hogy lelkileg sérült vagy, nem szeretném, ha a szüleim megbántanának a butaságukkal. A babáról nem beszéltem velük, mert az kettőnkre tartozik. Kifaggattam őket rólad. Érdekes, nagyon pozitív hatással voltál rájuk, csupán azért estek gondolkodóba, hogy te meg én. Meghozták a bölcs döntést, ha mi megértjük egymást, ők nem szólnak bele az életünkbe. Mellékesen szólva, elmondtam, több hónap mosolyszünetet tartottam az ivászatotok miatt. Anyukám mellém állt és igazat adott nekem. Apropos! Élhetnék a lehetőséggel, hogy végignézzem a házat, hátha találok italt?

Megfogtam a kezét és jeleztem, hogy indulhatunk.

- Hiszek neked, nem kívánlak ellenőrizni. Döntöttem melletted. A kettőnk sorsa a kezében van. Szeretnék anya lenni, de ha te nem akarod, akkor elvetetem, mert közben rájöttem, a gyereknél is fontosabb vagy számomra.

Mire a mondat végén levitte a hangsúlyt, feküdt az ölemben, mert kényszerítettem rá.

- Megértetted a döntésemet, vagy szavakkal is szeretnéd hallani?

- Ne haragudj! A csodálatos estém után kénytelen voltam mindent átgondolni.

- Barbikám, nem tudom, miről beszélsz. Azt tudom, már nem annyira fontos a nyaralólátogatásom.

- De hát öt hétig szenvedtél.

- Nem tudom, milyen öt hétről beszélsz, de jó hallani a hangodat.

- Hétfőig, azaz pénteken délután szeretnék levinni a nyaralóba. Pontosítok, felvinni. De mit mondasz Máriának?

- Marika.

- Nekem Mária és kész. Legfeljebb Mariska. Szóval?

- Szó szerint: „Marika, köszönöm a felajánlásodat, de ráér a szerelmem, vele megyünk a Börzsönybe.” Arra viszont nincs ötletem, mit csináljak, ha legközelebb elmaradsz tőlem. Mindenesetre szívmengető az érzés, hogy a doktornő nem szégyelli, hogy idős vak barátja van.

- Álljunk meg egy szóra! Ami a korodat és a nem látást illeti, így igaz. Azt még alaposan végig kell gondolnom, megfelelő-e a barát státusz nekem. Ne borzold össze a hajamat! Jól esik, csak még programom van, tudod, a beteg kisfiú.

- Kérem a szádat. Isteni jó csókolózni veled.

- Szoktál emlékezni arra az estére? Képzeld el, úgy tárolom magamban, hogy életem legborzasztóbb fél percét éltem át veled, majd a fellegekbe repítettél.
  - Barbikám, szükségem volt, hogy megízleljem a szerelemkelyhedet. Tudtam, hogy szégyelled, de aztán boldog leszel.
  - Hosszú hónapokig pengetted az érzelmi húrokat és attól félttem, egy pillanat alatt megundorodsz tőlem. Ma már úgy tárolom agyamban, a legszebb szerelmi vallomás volt tőled.
  - Sokszor lesz benne részed. Megnézhetem, hol születik a kisbaba?
  - Ma már nincs időm rá, de ha visszajöttünk a hétvégéről, elviszlek a klinikára.
  - Tudtam, hogy nem arra válaszolsz, amit kérdeztem. Nem vagy éhes, édes?
  - Arról jobb nem beszélni. Folyamatosan éhes vagyok.
  - Főztem sertéspörköltet, de kissé csípősre sikerült. Elfogadod tőlem?
  - Szépen kérlek! Hidd el, az elmúlt hónapban mindent megrágtam. Egyébként is ettem már nálad.
  - Igaz, de tudod, hogy nem mindenki vállalkozik rá, mert...
  - Mert hülyék az emberek. Ebben a házban olyan tisztaság van, hogy a parkettáról lehetne enni.
- Rendbe tette a frizuráját, aztán ő melegített és tálalt. Két napra főztem, és egyszerre fogyott el. Nagyon örültem neki, hogy nem kérette magát.
- Te is jóllaktál, kincsem?
  - Gyere, nézzed meg, milyen nagy lett a pocim! Ne a szoknyám alatt keresgéljél!
  - Bocsika, rosszul értettem. Csodálkoztam is, mert úgy emlékszem kicsi a puncid. Barbiiiiii?! Ez nem is a tiéd. Hova lett a kis bozontos?
  - Találd ki! Méltó akartam lenni hozzád, ha te borotválod, akkor én is. De most elmarad a folytatás, mert sietnem kell.

*

Bár eredetiben péntek délutánt mondott, kiderült, este hétig rendel. Szombatra szerette volna áttenni, de kiudvaroltam nála, hogy menjünk péntek este későn. Próbált meggyőzni, hogy az nem egészen úgy van, mert a sok beteg után rendbe kell magát tenni és ez nem kevés időt vesz igénybe. Ráadásul, mivel délelőtt házhoz megy ki a kis betegekhez, délután pedig a rendelőben rendel, meglehetősen fáradt lesz. Legfőbb érveim azok voltak, hogy szeretnék minél több időt tölteni vele, különben pedig miattam nem kell, hogy megfürödjön. Nekem úgyszólván a legcsodálatosabb teremtség ezen a földön. Ez hatott. Tegnap boldog voltam, hogy nemcsak elfogadta a főztömet, de tisztességesen belakmározott belőle. Öt percenként nézem az órát és egyre idegesebb vagyok, miközben semmi okom rá, hiszen még nincs annyi idő. Telefonon nem hívott. Nem telefonálgató fajta. Én pedig nem akartam zavarni a rendelőben. Különben is, úgy alakult ez a kapcsolat, hogy mindig ő szokott hívni. Na, ennek nem örülök. Megszólalt a telefonom és valószínű, ő az.

- Tessék!
- Szia! Miért szomorú a hangod?
- Mert megéreztem, hogy te hívsz, csillagom, és mivel mindjárt itt kéne lenned, helyette telefonálsz, ez csak rossz lehet.

- Édes vagy, hogy ennyire hiányzom. Mindjárt megyek, csak be kellett ugranom a kútra tankolni.

- Angyalkám, arra gondoltam, majd tankolunk és természetesen én fizetem.

- Igen, édes, te fizeted, te látsz vendégül, te készítesz ennek a falánk szerelmednek finom vacsorát, és még folytathatnám. Ezt komolyan gondolod?

- Jajj nekem! Ne ijesztgessél, mert gyenge a szívem. Ha meghalok, csillag leszek. Minden éjjel nálad leszek. Beragyogok ablakidon, úgy őrködöm álmaidon.

- Soha nem fogom megszokni. Ha szépeket mondasz, mindig könnyezem.

- Lehoznám néked a csillagokat is az égről. Gyere kicsikém, gyere galambom!

- Fizetek és megyek. Szia, édes!

Nem telt el öt perc és megérkezett. Boldogan siettem kaput nyitni.

- Gyere be a házba, hogy megölelgethesselek!

- Mit szólsz, milyen vagyok?

- Nekem főnyeremény ez az illatozó virágszál. Sokszor mondtam, nincs megfelelő szó-kincsem hozzá, amivel kifejezni tudnám, mit jelentesz nekem. Drágám, főzzek kávé, vagy pakoljak be az autóba?

- Szeretnék minél előbb odaérni.

- Menjél ki a kocsához és nyissad a csomagtartót meg a hátsó ajtót! Mindent kihordok, te csak vigyázzál! Félek, kevés lesz a hely. Lehet, hogy az ölemben ülve kell vezetned.

- Nincs ellenemre.

Bepakoltam mindent, aztán megölelgettem a gépkocsivezetőmet, ő meg olyan tempóval indított, hogy belesüppedtem az ülésbe.

- Szegény tojásaim, tuti, hogy összetörtek.

- Ne kétértelműsködjél, mert felizgulok és baj történik. Nem ismerek magamra. Esküszöm, soha nem voltak nemi vágyaim. Még akkor sem, mikor a zongorától bevittél a hálószobába és elkezdted vetkőztetni. Tudod, utána jött a süllyedés. Kegyetlenül szégyelltem magamat. Geli pedig elkapta a lábaimat és a következő pillanatban szárnyakat kaptam.

- Angyalka, két perc múlva robbantál először és még sikoltoztál is.

- Arra nem emlékszem. Na jó, emlékszem, csak nem vagyok büszke rá. Utoljára a Vidámparkban sikoltoztam a hullámvasúton egyetemista koromban.

- Legalább a volt férjed ismerte, milyen az, mikor Barbara sikoltozik.

- Gelikém, nem engedem, hogy a volt férjem, vagy akár a te volt barátnőid köztünk szerepet kapjanak. Valóban, vele voltam, de aligha hiszem, hogy a mostani tapasztalatoddal szívesen cseréltél volna vele.

- Ha tudod, miért szégyelled, hogy mellettem sikoltoztál?

- Biztosan nem ez a megfelelő kifejezés. Soha nem volt orgazmusom. Évekig azt hittem, azért nem, mert biológiailag képtelen vagyok rá, illetve, mert nem törődött a testemmel. Eszköznek tekintett minden együttlét alkalmával. Ma már tudom, képes vagyok élvezni a szeretkezést és azzal is tisztában vagyok, ekkora méretre van szükségem, hogy tele legyek vele. Ahogy tegnapelőtt mondtam, a tükörből ismeretlen nő néz szembe velem. Hozzá kell szoknom, hogy megváltoztam. A folytatásban sokáig simogattál, cirógattál. Legszívesebben sírtam volna,

hogy velem ez megtörténhetett. Közben láttam a hatalmas szerszámodat. Attól meg féltem. Nem illünk össze és hiába barátkoztunk hosszú hónapokig, ez a szerelem itt véget ér. Azóta sem értem, én az orvos a dolgot. Több, mint három órán keresztül szeretkeztünk és nem untuk meg, csak kifáradtunk. Nincs finomabb kifejezésem rá, pocskul néztem ki napokig.

- Itt majd forduljál jobbra, életem!

- Ne hülyítsél, Geli! Ezt honnan tudod?

- Makadám úton megyünk és mivel nagyjából érzékelem a kocsi sebességét, tudom, hogy most kell mindjárt kanyarodnod. Lassítsál, földes rész következik! Ez így jó. Figyeljed, balra fogunk kanyarodni felfelé egy meredek úton. Az út elég jó, csak kapaszkodnia kell a kocsinak.

- Micsoda romantika. Hová csaltál engemet? Jézusom! Lehet, hogy végezni akarsz velem?

- Veled kapcsolatos csekély tapasztalatom szerint, végezni soha nem fogok, csak abbahagyni. Jobbra picit ívelt az út. Keressed bal oldalon a zöld kerítést!

- Úristen! Nappal ez csodálatos szép hely lehet, mert jobbra erdő van, de ilyenkor félelmetes. Élnek itt emberek?

- Láthatod, végig be van építve. Nyáron nagy a nyüzsgés. Egy hónap múlva autóval életveszély lesz közlekedni az egysávos úton. Valakinek félre kell állni, ha szemből jönnek. Most még nyugalom van, ezért akartam kijönni egyedül a fájdalommal.

- Egyedül? A Mariskával? A körülmények olyanok, hogy tutira megringatott volna a hasán, mielőtt hazasiet a férjéhez.

- Sajnos te sem ringattál meg, pedig már tavaly lett volna igényem rá.

- Valljad be, elcicázgatnál a Mariskával is!

- Barbikám, Judit óta nem volt nővel testi kapcsolatom. Elegendem volt abból, hogy egy férjes asszonyon osztozkodjak. Független nő jól jött volna, de nem akadt, bár nem is kerestem. Hogy értse a doktornő, az igény megvolt, de halála után eldöntöttem, ha soha többé nem lesz barátnőm, osztozni akkor sem fogok. Édeske, az autóban kívánjuk tölteni az éjszakát?

A házban a közműveket üzembe helyeztem, ő pedig körülnézett.

- Gyakran szoktál idejönni?

- Sajnos ritkán, mert egyedül nem érzem jól magamat. A továbbiakban pedig a... Szóval tőle függ.

- Rövid távon megfelel a státuszom, de ha igaz az állapotom, akkor nem.

- Igaz vagy nem igaz, ha egyszer sok időd lesz és nagyon ráérsz, megkérem a kezedet. Angyalka, segítsél behordani a cuccokat, azután menjél szépítkezni, mert tudom, ez nálad központi kérdés most. Szeretném ha eldöntenéd, a két szoba közül melyikben kívánod nyugovóra hajtani a fejedet!

- Mi lett volna, ha azt mondom, aludjak melletted?

- Nézzél a fülembe! Na jó, ez hülye vicc volt. Mivel a szemeimből nem tudod kiolvasni a vágyamat, boldog lennék, ha a karjaimban altathatnálak el. Ugyanakkor, mivel nagyon kifáradtál, ígérem, más nem fog történni, csak egy jó éjt puszi.

- Aranyos vagy, köszönöm szépen.

Mindent behordtunk, ő pedig rámolt rövid ideig a hozott holmijai között, majd eltűnt a fürdőszobában. Úgy gondoltam, a fárasztó nap után szüksége van a kalóriapótlásra, ezért mele-

gítettem egy doboz kaját, amit itthon főztem. Terjengett az illat a házban és telitalálat volt az elképzelésem, mert úgy jött ki a fürdőszobából a pongyolájában, hogy éhes. Jóízűen evett. Biztos, hogy más állapotos, mert a testalkatán nem látszik, hogy fő szempont lenne nála az étkezés, most pedig még a vasszőget is elfogyasztaná. Sikerült elérnem, hogy életemben először hölgy mellett aludjak. Barbika, mintha gyakorlott lenne ezen a téren, oldalt fekve az ölembe helyezkedett és arra kért, meséljek neki az intézeti éveimről.

*

Reggel felébredve konstatáltam, alaposan kialudtam magamat. Sajnos nem tudtam megnézni, hány óra van, mert ha megnyomom a karórán a gombot, Németül bemondja az időt és a hangra felébredt volna a kis szuszika. Az addig rendben van, hogy egyszer felébredtem éjjel és mivel ugyanabban a pozitúrában feküdt, mint elalvás előtt, inkább nem fordultam meg én sem. Melegítettük egymás testét, de nem baj. Ült az ölemben, még a hálóinge sem húzódott fel. Feje alatt egy kispárna, az alatt pedig az én bal karom kinyújtva. Sikerült visszaaludnom. Egyszer csak érkezett a reggel. Arra ébredtem, hogy a haja csiklandozza az orromat. Átgondoltam eddigi kapcsolatunkat. Osztva-szorozva, bár kétszer eltűnt az életemből, minimális tüske sem maradt bennem. Eltelhetett így vagy fél óra, mikor kezdtem tőle óvatosan eltávolodni. Centinként húztam ki a karomat a kispárna alól. Sikerült felkelnem úgy, hogy meg se mozdult, de miközben álltam az ágy mellett, még lehajoltam, hogy meghallgassam a lélegzetét. Megmosdottam, felöltöztem és bezárkóztam a konyhába kávé főzni, majd reggelit készíteni. Egyszerű kis reggeli. Hagymás rántotta virslivel, de persze szalonnán sütve. Ezzel is elkészültem, pedig mindent össze kellett vágnom, de az én Barbarám sehol. A fenének óvatoskodtam? Ez volt az első és egyben utolsó. Ha ilyen jó alvókája van, még az is lehet, hogy egyedül megreggelizek, aztán levetkőzöm, bebújok mellé az ágyba. A kávé sikerült meginnom, hiába akartam vele megvárni őt. Ám csoda történt, a doktornő hálóöltözékében megjelent. Ha nem tudtam volna, hogy ketten vagyunk a házban, elsőre nem ismertem volna meg a hangját. Másodikra igen, mert elkezdett puszilkodni velem.

- Jézusom, negyed tizenegy van.

- Szólíthatsz továbbra is Gellértnek. Tény, te vagy az én istennőm.

- Ne haragudj, totál kábult vagyok. Megharagszol, ha előbb megiszom a kávémat, csak azután látogatom meg a fürdőszobát, pedig pisilnem kéne, de szédülök.

- Angyalka, nem tudom mennyi cukorral szereted. Hoztam tejszínhabot is. Üljél le, elkészítem, csak monddjad, miből mennyit!

Nevetnem kellett. Barbara leült a székre és válaszolt a kérdéseimre. Ő az a kikent-kifent csodálatos teremtes, aki, ha eljön hozzám és tevékenykedek valamit, segítségemre van. Kezébe veszi a csavarhúzó és instrukcióm alapján becsavarja vezetékkel a konnectorba azt a csavart, amit percekig kerestem, de nem találtam meg. Előfordult, hogy menetet vágtam vízvezetékcsőre. A kerti csapot reparáltam éppen. Segített bekócolni és hollandert rátekerni. Most pedig ül a drágám és biztos vagyok benne, testileg jelen van, de gondolatban a paplan alatt. Képes volt megvárni, hogy a csészét elé tegyem az asztalra. Megitta, azután fokozatosan felélénkült és megjött a hangja is.

- Mikor tálalhatom a reggelit?

- Elanyátlanodtam. Nem leszek ilyen, de a tegnapi egész napos munka, plusz az idegeskedés az autózással megspékelve, minden erőmet elvette. Gelikém, szoknom kell az új státuszomat. Hidd el, boldog vagyok, csak nagyon fáradt. Haragudnál, ha egy cicamosdás után megreggeliznénk és csak utána vágnám gálába magamat?

- Megpisiltesselek?

- Ja tényleg, azt is kell.

Magamra hagyott. Legalább nyugodtan tudtam tálalni. Nem szeretem, ha néznek. Biztos, hogy ügyetlenebbül csinállok mindent, mint egy látó, de a lényeg, hogy megcsinálom, ha lassan is. Mikor visszajött és leült az asztalhoz, megölelgettem, megpuszilgattuk egymást és csak azután ültem a helyemre.

- Veszek egy videokamerát.

- Felejsd el! Beleegyeznék, ha látnál és ketten nevethetnénk az ilyen szituációkon. Melletted döntöttem, számolva a fogyatékoságoddal. Tudom, mennyire fájna, ha társaságodban mással nézegetnék képeket. Közös életünkben így is elő fog fordulni valami, ami miatt megbántódhatsz, de akarom, hogy olyankor jusson eszedbe, nem tudatosan történt. Nem fogok a jelenlétedben senkivel úgy társalogni, hogy közben mutogatok.

- Alaposan végiggondoltál mindent?

- Igen. Orvos vagyok, akinek nem lehet idegen a halál sem, ha megszülettünk. Mindketten tudjuk, elméletileg te fogsz itthagyni engemet. Ám a korod miatt a közös gyerekünket együtt nevelhetjük fel. Biztos vagyok benne, rád nézve, nyolcvan évesen sem leszel aggastyán, de az elmúlással számolnunk kell.

- Félelmetes vagy.

- Terhességemről nem beszéltem a szüleimnek, de ezeket elmondtam nekik. Mindent mérlegeltem a korod és a fogyatékoságod figyelembevételével. A többi döntés a te kezdedben van. Biztos lehetsz benne, soha nem fogok azzal visszaélni, hogy fiatal vagyok. Nem foglak megcsalni és eszembe nem fog jutni, hogy ledegradáló kifejezésekkel illesselek, ha véletlenül nekem jössz, vagy éppen a falnak.

- Hajlandó lennél velem összeköltözni?

- Hozzád tartozom közel hat hete. Ha biztos lesz a gyerek, szeretném, ha a kapcsolatunkat törvényesítenék. Amúgy, gyerek nélkül az összeköltözésünket meg kell gondolnunk. Albérletben lakom, amit az önkormányzat finanszíroz, mert mikor jelentkeztem, éppen orvosra vadásztak. Nem nagy lakás, de különálló egy szoba komfort és persze gratisz. Ezt alaposan meg kell gondolnunk, mert visszaút nincsen. Ne haragudj, hogy a felelősséget rád testálom! Én döntöttem, de neked még áll a zászló.

- Barbika, a 33 éves doktornő, aki még szép is, eldöntötte a jövőjét. Részemről mi jöhet közbe?

- Sok minden. Nem ismerem az anyagi helyzetedet, csak azt látom, nem kell nélkülözned. Ugyanakkor valószínű, hosszú távon az orvosnak több a jövedelme, mint a tiéd. Nagyon nem szeretném, ha ebből probléma lenne. A buta férfiúi büszkeség. De azt is tudnod kell, nem kedvenc tartózkodási helyem a konyha. Néha, ha megszáll az ihlet, kotyvasztok valamit, mert elméletileg tudok főzni, de inkább étteremből étkezem. Ebből következik, nem tudom nyugodt lelkiismerettel megfogadni, hogy belőlem igazi háziasszonyt nevelsz. Takarítani szeretek, mosni is. Fiatal vagyok, de annyira már nem, hogy gyökeresen megváltozzak. Miért mosolyogsz?

- Édesem ez nem mosoly, amit az orcámon látsz, hanem aggodalom. Látod, egy csapásra elvetted a kedvemet az evéstől.

- Tiszta szerencse, hogy elfogyott, de nekem van még két falat, az egyiket megoszthatom veled.

- Képes lennél fél falattal kiszúrni a szememet?

- Bocsánat, rosszul fogalmaztam. Különben mindegy, mert az is elfogyott. Köszönöm szépen, megint megnézhetnéd a pocimat.
- Most még igen, de pár hónap múlva a másállapotos kismama hogy fogja bizonyítani a jóllakottságát?
- Szavakkal. Egyébként a próféta szóljon belőled! Tegnapelőtt megbeszéltük. Ha mindketten akarjuk, akkor anya leszek. Egyedül nem akarom. Elsősorban anya leszek és remélem, feleség. Az orvosi esküm nem olyan erős, mint az, hogy szerető családom legyen. Azt nem vállalom, hogy tégedet mindennap terített asztal fogadjon a konyhában, de a gyerekünk az más. Ő nem lesz képes magát ellátni. Tudom, segíteni fogsz, de elsősorban az anya feladata.
- Szoknom kell, hogy ez a drága egyik pillanatban nagyon is a földön jár, majd boldogságában elkezd repdesni.
- Repdesni mindig akkor fog, ha ketten akarjuk. A baba, az más. Ő minden programunkat felül fog írni és tudom, hogy neked is.
- Itt az ideje, hogy indítsuk a napot. Szeretném, ha majd elmennénk sétálni az erdőbe.
- Hogy én milyen hülye vagyok! Hoztam hajlakkot, sütővasat, de nem hoztam sampont meg hajszárítót.
- A másik szobában van egy nagy sporttáska, abban megtalálod mindkettőt. Hoztam helyetted. Barbara! Remélem nem még át síró babába.
- Tudom és majd hozzá fogsz szokni, átlagon felül érzékeny vagyok, ahogy te is. Te gondoskodsz rólam, pedig fordítva kéne.
- Képzeld el, még a hajadat is megmosom. Menjél, csinálj fürdővizet és a kádban fogom megmosni a hajadat!

*

Nem hitt nekem, de annál jobban esett neki. Mikor elkészült, megszártottam a haját.

- Régen reggeliztünk. Együnk valamit, édesem!
- Látod, ezt mindig elfelejtem. Az egy dolog, hogy telepakoltad az autót, de meg is kellett vened valamikor. Márpedig aligha vásárolsz egyedül.
- Igénybe veszem az önkormányzatnál a segítőszolgálatot. Azt hiszem, ez a pontos nevük. Látod, hogy otthon van két nagy hűtőm, tehát nem kell naponta vásárolni. Egy hölgy szokott jönni, mindig ugyanaz, de előtte felhív, mert ha csak a környéken kell valamit venni, akkor nem jön kocsival. Általában autóval szokott jönni, mert bevásárlóközpontokba megyek vele. Barbika, kukacos a te szerelmed.
- Ez az! A kukacos szerelmemhez jön egy nő, aki ápolja a kukacodat. Ennek itt vége. Mától kezdve velem fogsz vásárolni.
- Barbikám, fogd meg a kezemet, hogy reszketek félelmemben. Azért azt megjegyzem, nem lennék boldog, ha ezután is segítséget kéne igénybe vennem. Drágám, majd te pótolod a csajt és ápolod a kukacomat, de nem úgy, ahogy ő tette eddig. Tudod, összeírok mindent, aztán rászánunk pár órát. Nem vagyok egyszerű eset, mert mindent megnézek, mielőtt a bevásárlókocsiba teszem.
- Akartam kérdezni, mit szólt a Marcsa, hogy elmaradt részére az entyem-pentyem?
- Barbika, tudom mi az a féltékenység. Szépen kérlek, ez a buta szöveg nem illik hozzád. Nem gondolhatod komolyan, hogy dugom a szomszédasszonyt, mikor a férje a cimborám.

- Mit mondott, mikor lemondtd?

„- Gellért, van neked ízlésed. Vigyázzál, az a szőke bombázó nehogy máshol robbantson!”

- Menjen a fenébe!

- Fasírtot fogunk enni kenyérral. Jó lesz?

- Nagyon jó, csak kezdek félni. Lényegében még csupán egy embrió van bennem, máris állandóan ennék. Mi lesz, ha rád fog ütni a gyerekünk és nem tudom kihordani, mert nem fér el bennem?

- Minden orvos ilyen okos?

- Vicceltem, de tény, két dologhoz van állandóan kedvem: a másik az evés.

- Megsétáltatlak az erdőben, még hegyet is mászunk, aztán Barbika végig fogja sikongatni az éjszakát.

Ettünk-ittünk. Mikor befejeztük, akkor jutott eszembe, van paradicsom is. Barbarát cseppet sem zavarta, hogy utólag eszi meg. Mielőtt elindultunk, megnéztem az öltözékét, nehogy túsarkú cipőben jöjjön hegyet mászni. Csodálatos volt kézen fogva sétálni vele. Valamikor Judittal szoktunk, de az mindig lopott idő volt, mert otthon valamit hazudnia kellett a kimaradásért. Idáig is eljutottam, hogy gondtalanul sétálhatok a szerelmemmel. Mivel emberekkel nem találkoztunk, néha megölelgettem, megpuszilgattam. A fák között nem akarta elengedni a kezemet, ahol pedig csak egy személy fért el. Nehezen, de megmagyaráztam neki, ha odafigyelek, a légáramlatból, vagy nem tudom miből, megérezem a fát és nem megyek neki. Ment előttem, de állandóan hátrafordult, mígnem majdnem elesett, mert megbotlott egy gyökérben. Szerencsére véletlenül el tudtam kapni a kezét, mert éppen felém nyújtotta valamiért.

- Hogy érzed magadat, édes?

- Mondtam délelőtt. Néha örömben szeretnék sírni.

- Mit fogsz mondani a kollégáidnak kedden?

- Látod, ezt is átgondoltam. Rengeteget fogok rólunk mesélni. Tudja meg mindenki, hogy nem tehetetlen vak a szerelmem.

- Nem fognak hinni neked.

- Gelikém, az embereket nem tudom megváltoztatni. Elég, ha tudom én. Mások meg gondoljanak, amit akarnak. Hiszem, ha együtt élünk, minden vonatkozásban teljes értékű embernek érezheted magadat, mert amiben segítségre szorulsz, ott leszek melletted. A saját negatívumaimról pedig délelőtt beszéltem. Nem vagyok ideális feleségnek való. Ami hiányzik belőlem, az viszont megvan benned. Kiegészítjük egymást.

- Barbikám, milliószor fogok szenvedni a féltékenységtől.

- De nem ám, mert eddig mindig én hívtalak. Mostantól kezdve fogod tudni, mikor rendelek és azonkívül bármikor hívhatsz. Ha családokhoz megyek, akkor lehet telefonálni, csak a rendelés alatt nem szeretem, ha zavarnak. Meg kell beszélnünk egy rendszert, amihez mindketten alkalmazkodunk.

- A doktornőnek millió ismerőse van.

- A doktornőnek eddig is millió ismerőse volt, mégis a te ágyadban volt először orgazmusom. A jó előbb igazad volt, mikor megfeddtél. Most én is azt mondom, ne legyél buta!

- Szeretnék veled békét kötni.

- Nem vagyunk haragban.

- Kár!
- Igazad van. Mert nem haragszunk egymásra, még kívánhatjuk a béke pusztit.
- Látod, nem ok nélkül mondom, hogy okos vagy. Barbikám, neked úgy vág az agyad, mint a borotva. Tulajdonképpen nem értem, miért kellett vásárolnod.
- Nehéz lett volna az eszemmel leborotválnom.
- Szereted a tésztákat? Csak azért kérdezem, mert ha visszamegyünk a nyaralóba, akarok csinálni rádiós tésztát.
- Az milyen?
- Kifőzöm a tésztát és teszünk rá diót. Képzeld el, hoztam egy doboz darált diót. Viszont tudod, mit felejtettem el?
- Mit?
- Barbikám, ne tőlem kérdezzed, ha egyszer elfelejtettem.
- Nem szoktál így sziporkázni.
- Mert eddig nem volt rá okom. Tavaly szeptemberben ismerkedtünk meg és attól kezdve, ha találkoztunk, mindig azon járt az agyam, hogy tudnák meghódítani. Múltak a hónapok és egyre reménytelenebb lett a helyzetem.
- Úgy látom, bepótoljuk az elmaradást.
- Örülök, hogy te úgy látod. Árudd el, hazamegyünk, mi fog megváltozni?
- Mondtam, minden szabadidőmet együtt fogjuk tölteni.
- Látod, eleredt az eső. Fenn az égben velem szomorkodnak, mert nem akarsz hozzám költözni.
- Siessünk! Ebből komoly zuhé lesz!
- Köszönöm a válaszodat, majd elgondolkodom az okán.

*

Barbara vasárnap főzött. Ez szerinte szenzáció. Úgy indult a nap, hogy megbeszéltük, sok mindent hoztunk otthonról, de ha nem próbálunk pótlás után nézni, hétfőn biztos éhen halunk. Nincsen helyismeretem, hiszen egyedül semmit nem kellett eddig intéznie a környéken. Barbika javasolta, ülünk autóba, legurulunk a hegyről és a civilizációban találunk üzletet. Neki volt igaza. Abban persze nem, hogy ő fizet, mert az én kishitű szerelmem azt hitte, a szatócsboltban vásárolhat kártyával. Tévedett, de ezt előre borítékoltam volna. Mindent összeszedett a boltban, ami ehetőnek látszott. Kenyeret nem vett, mert az ő kedvéért vasárnap hajnalban nem sütött a pék. Fizettem és irány a bungaló. Élvezet volt figyelni az előkészületeit a főzéshez. Barbikám indított:

- Csinálok krumplipürét, nokedlit és csirkepörköltet.
- Magadnak, és nekem mit?
- Tegnap az erdőben azt kérte, hogy a szedett gombából pörköltet óhajtasz enni.
- Rendben, de ha meghalok, neked kell eltemettetned, mert nincsenek rokonaim.
- Attól a pár gombától nem fogod halálra enni magadat.

Ebben biztos voltam. Vállaltam a hagymapucolást és a vágását is. Az én szemeimnek mind-egy. Megdicsértem az öltözékét illetően. Bekötötte a haját és kötény volt rajta. Dolgoztunk

csendben és közben elgondolkodtam azon, milyen furcsa alak vagyok. Legyen bármilyen jellegű a ruházata, ha kezeimmel megvizslatom, első érzés, hogy szeretném kicsomagolni a burkolatából. Még a kötényében is izgató volt számomra. Nem használt szakácskönyvet és mégis minden sikerült. Igaz, olyat mondott magáról, hogy elméletileg tud főzni. Barbara menüje: előétel csirkepörkölt-nokedli, majd sült hús-krumplipüré. Gellért menüje: sült hús-krumplipüré, majd gombapörkölt-nokedli. Nem tévedés. Felcseréltem a kettőt, mert a bátorságomból ennyire futotta. Utólag konstataálhatom, még mindig élek. A szemtelen ebéd után vallotta be, tegnap az erdőben viccnek szánta, hogy az egyik gombára azt mondta:

- Azt hiszem ez nem gyilkos galóca.

Mindegy, bevállaltam a dolgot. Ezek után, ha akarja, megműtheti akár a vakbelemet is. Délután pihenés, szabad foglalkozás. Mindenki azt csinál, amit akar. Speciel mindketten egyet akartunk. Két ártatlan lefekszik egymás mellé az ágyra és órákig beszélgetnek.

- Mesélj a gyerekkorodról!

- Barbikám, péntek éjjel is ezt kérted, aztán három mondat után elaludtál.

- Fáradt voltam. Különbén pedig jól éreztem magamat, hogy magadhoz öleltél, de most nem vagyok álmos.

- Értelmiségi szülők utódaaként jöttem a világra a háború után. Gyerekként azt hittem, az én szüleim a világon a legokosabbak, akkor is, ha nem voltak büszkék rám.

- Később mi változott?

- Megjött az eszem. Képzeld el az orvos és a gyógyszerész házasságát! A gyógyszerész apám ivott, az orvos anyám pedig bánatában evett, mert a férje ivott. Te még nem éltél akkor, én pedig nem rendelkezem saját tapasztalatokkal. Ám azt felmérhette az okos anyám, hogy egy alkoholista férjtől komoly esély van rá, hogy fogyatékos gyereke fog születni. 59 éve fizetek azért, hogy ők pár perc boldogságot szereztek egymásnak az alkotásomkor.

- Hibáztatod a szüleidet a vakságodért?

- A világért se. Megalkottak abszolút nem ideális körülmények között és még ők szégyellték, hogy nem született ép gyerekük. Barbika, nekem kellett bebizonyítanom, hogy vakon életképes vagyok. Nem lett koldus belőlem.

- Van igazságod, de tény, anyagi értelemben mindent megkaptál tőlük. Gyakorlatilag részben ma is abból élsz, amit a szüleid megteremtettek. Ott a szép házad és itt a nyaralód.

- Ami a házat illeti, a földműves nagyszüleimnek köszönhető. A nyaralót pedig anyám vette. Ebből a szempontból tiszta szerencse, hogy az apám halálra itta magát. Ha túléli az anyámat, kénytelen lettem volna eltartani őt, mint kocsmazenész. Nem vagyok szegény, de abból, amim van, egyetlen forintot sem köszönhetek az apámnak. De hát nem azt mérlegelem, mit örököltem. Hiszem, nem vagyok szerénytelen, mikor kimondom, látóként a jelenlegi adottságaimmal hegyeket mozgathattam volna. Ehhez képest azért kellett küzdenem, hogy a környezetem ne nézzen le.

- Gelikém, az adottságaidat tőlük örökölted.

- Kétségtelen. Csak tudod, ha szorgalmas vagyok, segédmunkásként is eljuthattam volna idáig látóként. Hosszú életem során kevés olyan szülővel találkoztam, aki egészségesen fogadta el a fogyatékos gyermekét.

- Erről vannak nekem is tapasztalataim. A legtöbb ember nem hallott olyanról, hogy családtervezés. Minél nagyobb a szegénység, annál több a gyerek.

- Ez volt az én szerencsém, hogy egyke voltam. Nem volt konkurenciám egy látó testvér.
- Szerinted, ha nekem lenne testvérem, mehettem volna orvosi egyetemre?
- Apukád azt mondta, miután egyetemista lettél, számukra minimális költséggel járt.
- Valóban igaz. Jó tanuló voltam és sikerült kollégiumban laknom, nem kellett a szüleimnek albérletet fizetniük. De ez csak közben derült ki. A kocsmázó apám aligha vállalta volna, hogy a lánya egyetemre menjen, ha nagy családba születtek. Ma már nem ritka falun sem a diplomás ember, mégis büszkék rám, hogy orvos lettem. De hát ezt tudod, azért kellett tavaly fellépnem a városavatáson.
- Én is büszke vagyok rád.
- Mielőtt belelendülnél, mesélj tovább az életedről! Semmi kedvem hallgatni, hogy felsőbbrendű lény vagyok. Meddig és mennyit láttál?
- Némi szerencse azokkal a vakokkal szemben, akik abszolút látás nélkül születtek, hogy ismerem a színeket. Megtanultam írni-olvasni, de a második osztály már nem ment normál iskolában. Még abban a tanévben totál megvakultam. Addig is látszott a szemeimen, hogy probléma van a látásommal. Legalább anyám kedvére rágódhatott rajta. Furcsa dolog ez. Lényegében az anyám volt, aki nem fogadta el a fogyatékoságomat, mert az apám lazán vette ezt is, mint mindent. Ehhez képest az anyámat szerettem. Az persze igaz, mikor kiderült számára, hogy a fiacskája nem elveszett, attól kezdve kikerültem nála a lesajnáló kasztból. Csodagyerekként kezelt, aki ugyan vak, de nem úgy, mint a többiek. Orvosként soha nem tudta emberszámba venni a fogyatékosokat. Erős kifejezés, de számtalanszor tapasztaltam, hogy viselkedik olyan emberekkel, akiknek valami problémájuk volt. Ez persze nemcsak vakokra vonatkozik, de ezt a réteget tartotta a legkevesebbre az értelmi fogyatékosok után.
- Ezen érdemes elgondolkodnom, hogy rangsorolnám a mozgássérülteket, a siketnémákat, a vakokat és az értelmi fogyatékosokat.
- Butaság. Minden fogyatékosági csoportban vannak Tánczos Gellértek. Kívülről nem biztos, hogy meg tudod állapítani, ki az, aki halmozottan fogyatékos. Ezenfelül minden csoportban meglehetősen nagy az a létszám, akik abból akarnak megélni, hogy fogyatékosok. Konkrét tapasztalataim a vakokról vannak. Köztünk komoly az a százalék, aki mindenhez úgy áll hozzá, hogy mik a jogai. Előbb követelőzni, aztán letenni az asztalra, de ha eredményes a követelőzés, akkor nem kell semmit letenni.
- Kisütött a napocska.
- Barbikának volna kedve megint sétálni?
- Imádtam tegnap, hogy magunk voltunk az erdőben. Az a pici eső pedig még arra sem volt elég, hogy a frizurámat tönkretegye. Rövid időre elfoglalom a fürdőszobát, mert zuhanyozni akarok, aztán mehetünk.
- Irigylem a homoszexuálisokat ilyenkor.
- Ezek szerint sok mindent titkolsz előttem, mert meséid alapján kevés nő volt olyan az életedben, akire várnod kellett.
- Elfelejtetted, hogy az anyám is nő volt. Isten veled, doktornő!

*

Pénteken a késő esti órákban érkeztünk és kimondhatatlanul boldog voltam, pedig az én angyalkám, nagyon fáradt volt, tehát gondolnom sem lehetett arra, hogy elalvás előtt hancúrozunk. Még az is lehet, hogy nem lett volna ellenére, én azonban szemközt köptem volna magamat,

ha próbálkozom. Szombaton délután kezdtem számolni azzal, hogy ez is véget ér. Biztos, hogy férfi létemre átlagon felül érzékeny vagyok. Ugyanakkor tény, ezekben a napokban jutottam el odáig, hogy egy drága csillag bearanyozza a napjaimat. Megtudtam, milyen érzés valakivel együtt aludni, akit jobban szeretek önmagamnál. A pár nap összekovácsolt bennünket. Hétfő van. A harmadik nap, mikor ő még javában alszik, én pedig felkeltem indítani. Tudom, mennyire jólesik neki, hogy felébred és leülhet az asztalhoz kávézni. Szeretném mindig és mindenben kényeztetni, mert megérdemli. Csak hát, ma hazamegyünk. Körülnéztem a hűtőben, mi van, ami még elfogyasztásra vár. Felvágottak, de nincs kenyér. Ezenfelül maradékok. Fasírt, sült hús, egy kis csirkepörkölt, kifőtt tészta és hozzá a darált dió. Van üdítőnk, van kávénk, van tejszínhabunk. Vannak konzervek, amikről fogalmam nincs, hogy mit tartalmaznak. Otthon úgy csinálom, vásárlás után mindent felcímkézek pontírással. Ez a pénteki vásárlásnál elmaradt, hiszen számoltam azzal, ő lát, majd segítségemre lesz. Nem kétséges, ez így van, csak előbb ébredjen fel. Megfőztem a kávé és levertem két csészét az asztalról. Erre ébredt.

- Mi történt, mit sikerült meghalasztanod?

- Ne haragudj, nincsen helyén az eszem és levertem a kikészített csészéket. Elkészítem a kávé, igyad meg nyugodtan, ráérsz utána összesöpörni!

- Semmi kávé, semmi söprés. Elmondod, mi bajod van?

- Barbika, az a bajom, hogy gyerek vagyok. Egy nagy mafla, de a szívemben gyerek maradtam.

- Ne csináld a kávé, mert addig nem iszom meg!

- Akkor menjél vissza, feküdjél le! Én is visszavetkőzöm és úgy könnyebb lesz vallanom, ha fekszel mellettem.

Húzott magával a szobába. Ha engedtem volna, biztos, hogy levetkőztet, azzal se múljon az idő. Jó érzés magamhoz ölelni és nemcsak akkor, mikor erotikus vágyaim vannak.

- Hallgatlak!

- Semmi bajom nincs, csupán tudatában vagyok annak, hogy pár óra múlva elválnak az útjaink. Tudod, sok éven keresztül, míg intézetben voltam, havonta egy hétvégét tölthettem otthon. Konkrétan szombat délután 14 órától vasárnap este 18 óráig lehetett távol lenni. Szerencsés voltam, mint Pest-közeli gyerek. Engemet mindig hazavittek, de vasárnap ebéd után elromlott a kedvem. Mikor telefonközpontban dolgoztam, szintén ezt éreztem vasárnap, hogy másnap dolgozni kell menni és ennyi elég volt, hogy magamba zárkózzak.

- Gelikém, tudtuk, holnap dolgoznom kell.

- Barbikám, nem akarsz megérteni? Többször felvettem ebben a három napban, miért nem költözől hozzám?

- Szoktam válaszolni. Felelőtlenség lenne felmondani a szolgálati lakásomat. Ha biztos, hogy megmarad a baba, akkor szeretném, ha törvényesítenénk a kapcsolatunkat és természetesen hozzád költözöm.

- Te tudod. Nem fogok veszekedni még csak vitatkozni sem veled, mert minden perc ajándék, amit tőled kapok.

- Tudom, a doktornő lealacsonyodott a vak zenészhez. Mikor veszed ezt le napirendről?

- Ha így haladunk, soha.

- Pedig nagyon szeretném, mert nem hiszem, hogy egyetlen megnyilvánulásomban is azt tapasztalod, hogy leértékellek.

- Barbika, kimondom, amit érzek, de vitatkozni nem fogok veled. Mióta megismerkedtünk tavaly, azóta tudom, anya szeretnél lenni, de férjre nincs szükséged.
- Régen mondtam ilyet, azóta tudom, mi a testi boldogság.
- Mivel mindent alaposan megrágsz döntés előtt, majd ha megmozdul benned a baba, akkor elhiszed, hogy terhes vagy és ennek megfelelően cselekedned kell. Ha pedig elmegy a baba, akkor maradok szép emlék a számodra és természetesen ragaszkodsz a függetlenségedhez.
- Azt mondd, szakítani fogok veled?
- Természetesen, hiszen kiderül, nem vagyok képes gyereket alkotni.
- Tisztában vagy vele, az orvosoknak, főleg azoknak, akik rendelőben dolgoznak, nem magas a fizetésük. Kétségtelen, Ha kimegyek házhoz, sokszor kapok hálapénzt. Ez azonban bizonytalan, mint a kutya vacsorája. A rendelőben aszerint kapom a fizetést, hogy mennyi betegem van. F fiatal vagyok, de én is lerobbanhatok. Ha ez mostanában megtörténne, nuku hálapénz. Sok ruhám, cipőm, tehát személyes holmim van, mert erre mindig adtam. Ékszereim minimálisan, mert arra nem telik. Ha étteremben étkezem, többbe kerül, mintha háztartást vezetnék. Ezenfelül tavaly januárban vettem hitelre az új autóm. Előtte egy régi tragacsom volt, amit a szüleim testáltak rám. Böven van devizahitelem, amit fizetnem kell. Félretett pénzem gyakorlatilag semmi nincs. Illetve annyi, ha hirtelen meghalnának a szüleim, el tudnám őket temettetni. Ez vagyok én, az előkelő doktornő. Összeismerkedtem egy jó érzésű, jól képzett és általánosságban tehetséges idősebb vak zenésszel, aki momentán rokkantnyugdíjas és mellette magántanítványai vannak. A bankban sem kell kölcsönért könyörögnöd, mert anyukáddal megalapoztátok a hátralévő életedet. Ez látszik az otthonodon, hiszen teljesen gépesített, szép bútoraid vannak és egyáltalán, feltételezem, maximum öt éve lehetett az egész ház felújítva. Erre kéne, hogy én rádköltözzek.
- Azt kifejejtetted, édesem, ezt a nyaralót ki szoktam adni külföldieknek hosszabb időre.
- Akkor még inkább igaz, hogy nem vagy szegény.
- Hihetetlen! A hölgyet taszítja, hogy jó módban élek? Ha úgy ismerkedünk meg, hogy a Határ úti aluljáróban támaszkodok a férfütyimre és gajdolólok, közben tartom a szabad kezemet alamizsnáért, akkor is belém szerettél volna? Nehogy előadjad, a vakságom volt vonzó a számodra!
- Azt mondtad, nem vitatkozunk. Azért szerettem beléd, mert méltónak tartottalak magamhoz. Vannak dolgok, amikben felnézhetek rád.
- Megijedtem, hogy a csóró toprongyos vak is jó lett volna, mert szép szál legény.
- Képzeld el, elsőre a külsődet találtam vonzónak! Az a nő, aki melletted van, biztonságban érezheti magát.
- Kétségtelen, közelharcban nyerő ügyem van, csak ne akarjanak úgy pofán vágni, hogy aztán csendben ellépnek tőlem.
- Arra itt lennék én, hogy ne tudjon az illető elmenekülni.
- Keljünk fel és menjünk kávé inni! Barbika, nekem nem arra van szükségem, hogy csodáljanak. Számtalanszor hallottam: „Milyen ügyes ember. Kár érte, hogy szegény világtalan.” Senki ne csodáljon. Ha a tetőn megigazítok egy cserepet, azért történik, mert saját házam van és meg kell csinálnom. A szomszédot sem dicséri meg senki, hogy felmászik a tetőre.
- Nem mindenki képes rá.
- Ilyennek születtem. Kitűnő a memóriám és jó a kézügyességem. Ráadásul kreatív vagyok. Tudod, barátom a körfűrész. Múltkor egy anyuka elhozta a második kisfiát, mert szeretné

zongorázni tanítatni. Beszélgettünk és merészelte megkérdezni, ismerem-e Demjénnek egy adott számát. Lejátszottam és kért, hogy vegyem neki CD-re saját előadásomban. Közben azon csodálkozott, hogy minden billentyűt megtalálok a zongorán, miközben felé voltam fordulva. Borsódzott tőle a hátam.

- Jó nő volt?

- Ahhoz kevés a tehetségem, hogy első találkozásra ilyet meg tudjak állapítani.

- Nem igaz, mert rólam tudtad, milyen a cicim meg a fenekem.

- Drágám, veled többször jártunk, amikor még egyáltalán nem jártam veled. A szójáték kedvéért fejeztem így ki magamat. Sokszor mentünk együtt. A hölgy pedig nem kellett, hogy kísérgessen a saját házámban. Egyébként nem lett volna hozzá kedvem és nemcsak azért, mert pár nappal előtte lettél az enyém, hanem, mert alt hangja van. Számomra a nő legyen szoprán és a férfi basszus. Tudod, van, aki a karcsút szereti, másik a molettet, én meg elsősorban azt, akinek ilyen hangja van, mint az én drágámnak. Ha este lefekszem egyedül az ágyikómba, fülemben cseng, hogy köszöntél el tőlem, mielőtt hazamentél. Ismét sikerült kibújni a konkrét válasz elől. Mindegy, akkor is:

Egy a szívem, egy a párom,
Boldogságom tőle várom.
Más leánytól még az édes csók sem kell!
Egy a párom, egy a szívem,
Egyet tud, szeretni híven!
Nála nincsen szebb! nála nincs senki édesebb.

- Barika, sírni nekem volna okom.

- Nem vagyok Barika és akkor sírok, amikor olyan a kedvem.

- Nyelvbotlás volt, de cseppet sem bánom. Mától kezdve Barika leszel.

Odabújt hozzám és hullottak a krokodilkönnyei. Nem hittem a fülemben. Barbikám sírva folytatta a dalt:

Csak ügyni, mert nem biztos, hogy igazi tűz e láng.
Kialudna gyorsan, és ez szomorúan hatna rám.
Mi marad a tűzből, hogyha végül hunyorog a kis parázs?
Mi marad a forró üdvösségből? Kicsi hamu, és semmi más.

- Gondolatolvasó vagy, Gelikém. Két napja dédelgetem egy elképzelésemet és nem mertem eddig előadni. Szeretnék az augusztusi ünnepeken veled úgy részt venni, hogy nemcsak kísérsz, de együtt énekelünk. Tudod, ettől bolondultam meg hat hete, mikor énekeltél nekem. Ráadásul pont erre gondoltam, Sylvia és Edwin kettősére, valamint a Merci bien-re. Biztos, hogy tudod azt is.

- Barika, ezek szerelmi kettősök, te pedig nem vagy belém szerelmes.

Azt hittem, az érzelmi megnyilvánulásait nem tudja fokozni. Sírni és ugyanakkor énekelni, önmagában szép teljesítmény. Ám az én csillagom felugrott mellőlem és a rekamié tetején lévő régi ébresztőóra a szoba közepén landolt a parkettán. Fülemmel megállapíthattam, az bizony meghalt. Komoly fizikai erőmbe került, mire le tudtam csillapítani. Öleltem, de minden végtagjával mozgott. Próbált volna szabadulni tőlem, de hát nem véletlen vagyok óriás. Puszigattam a kis maszatosomat, míg a végén hisztiből átment nevetésbe. Utólag átgondolva, egy ilyen jó alakú nőért megéri az ócska ébresztőóra halála.

*

Sikerült ráhangolnom az én hangulatomra őt is. Takarítottunk, rámoltunk, ettünk és ittunk. Mivel kiadom a nyaralómat időközönként, de kizárólag ugyanannak a családnak, kénytelen vagyok úgy itthagyni, hogy minden rendben legyen. Az ágyneműink elzárva, minden lekapcsolva és persze tisztán az edények meg a ház is. Barbikám sokat dolgozott.

- Hány órára tervezed a hazaindulást?

- Édeske, a szívemre hallgatva szeretném, ha maradnánk. Az eszem szerint kezdedbe adom a döntést, mert igaz, holnap jön egy gyerek zongoraórára, de én addig ráérek.

- Szeretném, ha 14 óra után indulnánk. Pesten vásárolni akarok, hogy ne vegyed igénybe mások segítségét. Utána hozzád megyünk és csak este mennék tőled haza, de nem nagyon későn.

- Barbikám, tudom, előbb buta kijelentést tettem és nem gondoltam úgy. Hiszem, hogy ragaszkodsz hozzám. Egy picit gondold át nem a saját szemszögedből az előbbi mondatodat. Nem tehetek róla, nekem borzasztóan fáj, hogy a szerelmem azt mondja, tőlem megy haza.

- 18 éves voltam, amikor feljöttem Pestre az egyetemre és persze kollégiumba. A szó szoros értelmében, azóta nincs saját otthonom. Egyetem után kórházban dolgoztam évekig és nővér-szállón laktam. Közben szakvizsgáztam, megpályáztam a jelenlegi állásomat és kaptam egy szolgálati lakást berendezve. Albérletnek hívom, mert bár egyedül élek benne, pár dolog kivételével semmi nem az enyém. 15 éve így élem az életemet és nem vagyok elégedetlen. Szépen kérlek, légy türelemmel! Szeretjük egymást és kézen fogva repkedünk a föld felett. De hát a hétköznapijainkat a földön kell élnünk. Mikor az ágyban meséltem az anyagi helyzetemről, kimondtam valamit, amit csak azért nem bántam meg, mert ha tőled őszinteséget várok, magammal szemben kötelező. Félttem, hogy megbántalak, de valószínű elsiklottál felette.

- Barbikám, ha kitalálom, mit kapok tőled?

- Amit kaphatnál, azt pár órája vetted el. Másom pedig nincsen. Nehogy megsértődjél ezen, hogy „vetted el”! A kis buta Gellért, azt hitte, sikerül megerősökölnia a barátnőjét.

- Tudom, hogy te is akartad. Barbár soha nem lennék veled Barika.

- Azt hiszem, hazamegyünk és otthon ivartalanítalak, mert ide nem hoztam az orvosi táskámat. Jelzem, nálad maradt az előszobában.

- Drágám, nem azt mondtam, hogy „birka”.

- Ez van, így jártam. Más nőnek azt suttogják a fülébe szerelmesen, hogy Nyuszika, én pedig Barika lettem.

- Ott tartottunk, hogy félretettél pénzt a szüleid temetésére, miközben Lajos, mármint az apukád, velem egyidős.

- Ez az, látod! Tőled gyereket várok, a szüeim esetében pedig az elmúlás foglalkoztat. De hát ezt is megbeszéltük, látszólag a fia lehetnél. Rengeteget dolgoznak, túrják a földet és az apám a torkáról a sok port itallal öblíti le. Ezért haragudtam rád tavaly. Azt hittem, te is alkoholizálsz.

- Nincsenek káros szenvedélyeim.

- A tanítványaid anyukái soha nem szoktak természetben fizetni?

- Csillagom, ez egy féltékeny nőtől is buta kérdés. Az olyanért, ami a lábuk között van, nem adnak semmit az üzletben. Engemet a nyugdíjasklubban kényeztetnek a nők.

Nyitogattam a szemeimet, hátha meglátultam közben, mert az világos lett, hogy kijelentésem hatására Barbara kezében megállt a munka.

- Esküszöm, ez nem lehet igaz, hogy egy vén mandró miatt vagy féltékeny.
- Geli, nem kell a gyereket belém beszélned, az már megvan. Meséljél, ha elkezdted!
- Utoljára karácsonyi ünnepséget tartott a klub, amin játszanom kellett. Egyébként szoktunk menni kirándulni is nyaranta.
- Gyere be a szobába, hogy ülve hallgathassalak!

Magasságra húsz centi van köztünk, de már a fejemre nőtt, én pedig hagyom és még tetszik is.

- Mit akarsz hallani, hogy milyen zenét játszom a bulikban?
- Azt a legkevésbé.
- Virslit szoktak főzni, de nem szeretem azt a fajtát. Hoznak italokat. Tudod, hogy nem fogyasztok alkoholt. Kétségtelen, sokkal több a néni, mint a bácsi. Az viszont igaz, nem tudom az idős hölgyek miért bizalmaskodnak a férfiakkal. Saját tapasztalatom, hogy simán a nyakamba borul és ott énekl a szívhez szóló nótáját, miközben a melleivel támaszkodik rajtam. Nem értem a dolgot, de tény, a klubban legalább öt ilyen nő van, aki dörgölődzik. Biztos, hogy nincs benne szexualitás, hiszen mind nyugdíjas. Talán így fejezik ki a szeretetüket, a rokonszenvüket a zenész iránt, de az is lehet, hogy nem tekintenek férfinek. Valamikor, még az intézeti éveimben szoktam nyaralni a keresztzüleimnél. Két szobás lakásuk volt, de fürdőszoba nuku. A konyha egyik sarkába volt beszerelve a fürdőkád. Abszolút nem zavarta a keresztanyámat meg az unokanővéretem, hogy ülök a konyhában az asztalnál, ők meg fürdenek. Nem láttam őket, de azért mégis.
- Feltételezem, a keresztanyád primitívsége volt az oka, a hugica pedig gyerek.
- Barbika, nővért mondtam, aki három évvel volt idősebb, mint én. Legutoljára én 15, őt pedig számoljad ki az ujjacskaídon!
- Tetszik neked, hogy a hölgyek dörgölődznek?
- Imádom. Akkor már két hónapja volt, hogy szó nélkül elpártoltál tőlem. Igaz, nem volt köztünk intim kapcsolat előtte. Ám én vágytam erre a kis tündérre. Barbikám, nem lehetsz olyan kishitű, hogy bárki tudna pótolni. Az alkati kérdést nem kívánom taglalni, de azt te is tudod, egy hetven éves nőnek nem lehetnek olyan rugalmas cicijei, mint neked. Ettől függetlenül, Judit óta nem volt nő az életemben. Annyira nem élt bennem erős vágy, hogy a józan ész felül bírálta volna. Sok-sok év alatt elegendő lett abból, hogy valakivel lyuktárs legyek. Szerelmes voltam, de ma már ez sem biztos. Tulajdonképpen tudat alatt az anyámnak köszönhetem, hogy belementem abba a kapcsolatba. A vakokkal hangosan kell kommunikálni, mert süketek, a vakok még öltözködni sem tudnak önállóan.
- A baj ott van, hogy anyukád általánosított. Én is láttam már vak nőt, hogy nadrággént hordta a harisnyanadrágot. Valószínű, nincs látó a közelében, aki elmagyarázza, mit, hogy illik. Az pedig önmagában hülyeség, hogy a vakokkal hangosan kell kommunikálni.
- Pedig ezt szinte kivétel nélkül minden látó így csinálja. Majd megtudod, hogy beszélnek velem az emberek, ha elmegyünk együtt csavarokat vásárolni. Előadom az óhajomat és az eladó neked fogja mondani a választát, miközben nem értesz hozzá. Még a tanult anyám is összecsapta a tenyerét, mikor régen nem volt vezetékes vizünk és elromlott a hidrofór. Lemásztam az aknába és alaposan feltérképeztem a cuccot, majd nekiálltam javítani. Azt az örömet hallani kellett volna, mikor két nap után az anyám megnyitotta a kerti csapot és folyt belőle a víz. Két napig voltunk víz nélkül. A kútból húztam a vizet. De csak akkor, mikor anyám benn volt a házban, mert Gelike beleesik a kútba. Megcsináltam a hidrofórt, anyám meg sápítózott a fejem felett az akna mellett. „Hogy nekem milyen ügyes fiam van! Köszönöm, Gelikém.” Elmesélte a szomszédoknak is.

- Judit rákban halt meg, ugye?

- Anyám is. Meséltem róla, nagyon szeretett enni, mert valószínű, az igazi férfi kimaradt az életéből és bánatában evett. Két komoly műtéten esett át, de sajnos hiába vették le a melleit. Az utolsó két hónapban rengeteget szenvedett és nem akart kórházban meghalni. Mikor képtelen volt magát ellátni, abba is belement, hogy én fürdessem. Az én okos anyám, nem ment be abba a kórházba, ahonnan nyugdíjba ment. Inkább elfogadta, hogy én fürdessem. Olyan sovány volt, hogy pilléként vittem a szobájából a fürdőszobába.

- Érdekes vagy. Legalább annyi rosszat mondasz rá, mint jót és szeretted őt.

- Semmi más bajom nem volt vele, csak egészségtelenül kezelte a fogyatékoságomat. Mindent megadott gyerekkoromban és később is.

- Azt mondtad, hogy szégyellt.

- Felnőttként nem. Büszke volt rám. Biztos vagyok benne, legalább annyiszor hangzott el a szájából, hogy zenetanár lettem, mint az, hogy vak vagyok. Csak hát ez sem volt egészséges, mert haláláig hitte, az egyedüli vak én vagyok ezen a földön, aki képes emberként élni és ez nem igaz. Százalékosan nagyon sok vak igénytelen, de vannak páran, akiktől én is tanultam. Van olyan köztünk, aki hegeszteni tud totál vakon. Nekem ez eddig nem sikerült.

- Ezután pedig nem fog.

Jól elbeszélgettük az időt. Végül 15 óra után sikerült elindulnunk. Pesten megálltunk és Barbi egyedül ment vásárolni, mert féltünk, hogy feltörik a kocsit. Ugyanis az utastérben voltak táskák.

*

Elkezdődtek a dolgos hétköznapiak, hogy a macska rúgja meg. Este Barbi úgy ment haza, hogy adtam neki kulcsot. Megpróbálok mindent elkövetni, hogy nálam jól érezze magát. Nehezen dönt. Ami zavar, hogy a gyerektől teszi függővé a közös életünket. Ez számomra logikátlan. Tudatosan nem kérdeztem meg, este mikor várható az érkezése. Főztem rakott krumplit és sütöttem buktát. Tegnap úgy bevásárolt, hogy tele van a spájz meg a hűtő. Egy tanítványból délutánra kettő lett. Jól jön a pénz. 18 óra volt, mikor megjött az imádott.

- Mi van, puszi jár, de a „szia” elmarad?

- Meghalt a Gyurika.

- Tudom. A József utcában laknak, ugye?

- Te kémhálózatot tartasz fenn ellenem? Nem gondolod, hogy sértő?

- Barbika! A kisfiú, aki délután volt nálam zongoraórán, tőle tudom, mert az unokatesója volt. Ebből adódik, hogy elmegyek a temetésre.

- Kivel?

- Ha a tanítványom szülei felajánlják a segítségüket, akkor velük, ha nem, hát egyedül. Minden halál értelmetlen, de egy kisgyerek halála feldolgozhatatlan.

- Az orvos voltam, ameddig lehetett. Tudod jól, azóta is látogattam őket. Természetes, hogy elkísérem utolsó útjára. Azt gondoltam, összetartozunk és együtt megyünk.

- Szeretnék a fejcskédbe látni. Tény, a szomszédban azt mondtam, mi összetartozunk örökre.

- Itt járt a Marcsa? Kivel szoktál kirándulgatni?

- Tegnap volt szó köztünk a nyugdíjasklubról. Egyébként sajnos a mangalica Józsival. Ha megharagszol, akkor is elmondom. Mindig őt delegálják mellém, mert ha a hegyi utakon

megbotlanék, jobb, ha egy férfi segítségemre lehet. Józsi akkora, mint egy kutya ülve, viszont a szélessége is hasonló. Ezenfelül folyamatosan bagózik. Segíteni nem tudna, de hát nem is kéne. Szívesebben mennék hölgyekkel, akik nem füstölnek.

- Ezt majd megbeszéljük. Kérdeztem valamit!

- Marika januárban a névnapomon volt itt. Én mentem át hozzájuk a múltkor, hogy megkérjem, vigyen fel a nyaralómba.

- Az őrangyalod megmentett a romantikától. Érzem, finsit főztél.

- Ezzel kellett volna indítanod, nem a butaságokkal.

- Pedig éhes vagyok, mert reggel kaptam be valamit utoljára.

- Csillagom, amikor bekaptad, az vasárnap este, illetve éjjel volt. Tudod, meséltél róla, hogy tanultál furulyázni. Arról nincs tapasztalatom, mennyire kezeled a hangszer virtuózan, de a melankolikus koncerted csodálatos. Minden percét élvezni szoktam.

- Malac. Tálaljak? Jé! Bukta is van?

- Milyen háziasszony vagyok?

- Kitűnő.

- Délelőtt, miközben ment a nagyüzem, arra gondoltam, jó lenne, ha neked lenne olyanod, amilyenem nekem van, ha már úgylis háziasszonyt domborítok.

- Nem buli. Annyira belelépsz az életembe, hogy féltő, napközben megkívánnál a meleg konyhában és nekem állna fel a rendelőben.

- Miért, ha megkívánlak, te mit érzel?

- Lehet, hogy dühöngök éppen, mert Erzsí nem találja a páciensem adatait a számítógépben.

- Látod, ha vágyakozásom közepette Erzsí itt lenne, te nem idegeskednél, nekem pedig tompulnának a vágyaim.

- Nem veszed el a kedvemet az evéstől. Finom ez a rakott krumpli. Erzsíről pedig mindent tudsz, hiszen informátorod van a rendelőben.

- Lehet, hogy ő az.

- Ha kiderül, kiírtom őt. Most pedig bevacsorázunk, segíték rendbe tenni a konyhát, aztán megyünk hozzám. Holnap viszlek magammal a rendelőbe.

- Nem vagyok kíváncsi az asszisztensnődre. Főleg nem olyan éjszaka után, amilyen vár rám. Ott maradok a lakásodban és kimosom a szennyesedet, amit hazahoztunk.

- Az bizony itt van az utcán az autóban. Este nem volt kedvem a pakolászáshoz.

- Meggondoltam magamat, maradok itthon. Képes lennél bezárni a lakásba és mivel van ide kulcsod, hozod az aktuális barátodat.

- Nem rossz ötlet, már csak barátokra kéne szert tennem holnapig. Elviszlek autóval, botot nem viszünk természetesen, mert minek az. Fogalmad nincs, hol leszel.

- Barbikám, láttál már botot a kezemben?

- Nem emlékszel rá? Úgy ismerkedtünk meg, hogy az aluljáróban koldultál.

- Ne bomolj, Barika! Tudod jól, utálom a koldusbotot. Ritkán veszem a kezembe, csak ha rákényszerülök, hogy egyedül menjek valahova.

- A művész úr nem kényszerül rá, mert mindig vannak segítőkész nők körülötte.
  - Mégis te lettél a befutó. Neked tartogattam a szüzességemet.
  - A... micsodádat?
  - Igazad van, így is lehet definiálni.
  - Jól tudsz sütni. Hálából elmosogatok.
- Odaléptem hozzá, éppen felállt. Elkaptam és az ölembe vettem.
- Barika, elbúcsúzik az életétől, mert ma már eleget szemtelenkedett velem.
  - Az nem számít, hogy szeretlek?
  - Tudod jól, semmi más nem számít, csak az.
  - Miért lett rosszkedved? Azt hittem játszunk.
  - Gyere, édes, rendbe tesszük a konyhát és ha azután is úgy ítéled, megyek veled.

*

Aranyos volt. Úgy indított, hogy mindent végigmutatott a lakásában, majd leültünk.

- Tudod, ha megismerkedésünk másnapján elhívtál volna magadhoz, tutira beléd esek. Ennek a lakásnak Barbara illata van. Legszívesebben mindig itt lennék, mert minden ép érzékszervem rólad mesélne.
- Nem hinném, hogy más illatom van, mint azon nembéli társaimnak, akik adnak magukra.
- Az önmagában nem igaz, hogy a vakoknak bizonyos érzékszerveik jobbak. Ez annak függvénye, ki mennyire használja. Mikor dolgoztam, nagy segítségemre volt az orrom. Minden háznak más illata vagy szaga van és ezt érzékeltem, mikor elmentem egy kapu mellett. Az utcák illata is különbözik. Nem tudom, hány lakás van ebben a házban, de biztosra állítom, ha két markos legény körbehordana egy hordályon, tehát nem tudnám érzékelni, merre járunk, bevihetne minden lakásba, csálhatatlanul mondanám meg, melyik a tiéd.
- Ha ez igaz, akkor félelmetes.
- Nem arról van szó, hogy minden embert megismerem szimat után. Életemben te vagy a harmadik, akit igen.
- Félek, mikor így elgondolkodsz.
- Ambivalens érzés. Ismeretlen ismerős helyen tartózkodom. Ismeretlen, hiszen eddig nem volt szerencsém hozzá. Agyamban tárolódik, amiket eddig láttam nálad. Szervezetemben leggyengébbek az idegeim. Memóriámban sok a fölösleges sallang, amikre soha nem lesz szükségem. Memorizálás nélkül pedig képtelen lennék normálisan élni. Képletesen, lefényképeztem az otthonodat. Ha megmozdulok, ezeket a képeket hívom elő.
- Nálam erre semmi szükségem nincsen, ez nem utca.
- Mondom tovább, hogy legyen mit cáfolnod. Kimégy a konyhába és hívsz magad után. Közben nézed, mekkora feladattal bízta meg. Bizony számomra feladatot jelent. Nem engedhetem meg magamnak, hogy elkezdek csetleni-botlani és minden bútordarabnak nekimenni, mert azok az információk tárolódnak a fejcskédben rólam, a negatív oldalon.
- Tudom, hogy nem látsz, természetesnek veszem.
- Barbika, a rokonszenvedet, bármilyen furcsa, többek között a fogyatékoságom által nyertem el. Volt benned egy kép az ilyen egyénekről és sorra megdőltek az elképzeléseid.

Sajnos nem mind, de elég sok. Ezek az információk egymásra rakódtak. Ha néha előfordul, hogy szemed láttára esetlenkedek, az bocsánatos bűn, mert tudod, hogy nem általános. Más szempontból ismerős helyen vagyok. A levegő minden molekulája rólad beszél. Ha kinyitnám a ruhásszekrényedet, azt még nem tudom, hogy tárolod a holmijaidat, de érezném, hogy a te ruháid. A fürdőszobában ugyanazok a piperecikkek vannak, amiket lassan, naponta érzek rajtad. Remélem, el fogok oda jutni, hogy nem lesz olyan ruhadarabod, amit ne ismerjek. Agyamba vésődik az ízlésed, anélkül, hogy tudatosan figyelnék. Soha nem vásároltam női fehérneműket, de máris bátran megtehetném, amennyiben a méretet kéne csak kiválasztanom. Tudom, nem a te bútoraid, de évek óta köztük élsz és hozzád idomultak.

- Félelmetes. Úgy érzem magamat, mintha a tudatalattimban kutakodnál. Mondasz olyan dolgokat, amik cáfolhatatlanok, de bennem soha nem fogalmazódtak meg. Nem volt és szerencsémre ezután sem lesz rá szükségem. Így, ismeretlen ismerősként tárod elém őket. Fogod a kezemet és játszol a gondolataimmal, ahogy a testemmel szoktál. Bő hat hete tudatosulnak bennem dolgok, amik addig is léteztek, csak nem volt róluk tudomásom. Mozgatod az ujjaimat, de már tudom, milyen érzéseket váltanak ki belőlem ezek a mozdulataid. Bármelyik testrészemet érinted, ismerem testem reakcióit. Kitérő a karjaidat és a másodperc töredékében jóleső borzongás fut végig a gerincoszlopomon. 33 évig élő test voltam és akár orvosként, akár egyszerű emberként, ismertem ennek a testnek az alapvető funkcióit. De te elkezdted rajtam játszani, mint a zongorádon. Muzsikáltál a testemen és cselekedeteid által harmóniák jöttek létre bennem. Ezek újak voltak és ma is hihetetlenek, hogy együtt éltem velük, anélkül, hogy tudomásom lett volna róluk.

- Barbikám, jó a hasonlatod a zongorával. Még nem biztos, hogy tökéletesen ismerem a testedet, de haladó szinten vagyok. Ha odaülsz a zongorához és behatárolsz szavakkal nekem egy billentyűt, mivel abszolút hallásom van, megszólal bennem a billentyűhöz tartozó hang. Téli fűtés közben a szárazság hatására ez a hang némileg megváltozik, ezért fűtés után hangolnom kell a zongorát. Sajnos, te is változni fogsz, ha nem is fűtés hatására. A baj ott van, a hangszeremen tudok korrigálni, de hozzád nincs megfelelő szerszámom. Ha játszom a testeden, mozdulataimban sok a tudatosság, de még bőven van tanulnivalóm. Mikor először kezdtem kigombolni a blúzodat, minden gomb után figyeltem benned a változást. Milyen ellentmondás, hogy ez a csodálatos teremtmény elvette az eszemet, mégis, miközben vetköztettelek, tudatosan figyeltem rád. Miután minden ruhádtól megszabadítottalak, akkor sem volt sokkal könnyebb dolgom. Magamból kiindulva kerestem rajtad az erogén zónákat. Az emberek különbözőképpen reagálnak a külső behatásokra. Bocsássál meg az összehasonlításért! Orvos vagy és ezáltal a kezeden az idegek az átlagembertől eltérően reagálnak. Veled nem érhetem el, amit Judittal igen, hogy csupán a kezét fogtam, játszottam az ujjáival, mint most a te hosszú ujjacskáiddal és ezáltal elértem, hogy orgazmushoz jutott. Veled ez nem jöhet létre. Másra van a kezed ráhangolódva. Jólesik, hogy simogatom, de ennél több nem várható. Ugyanakkor a hajadra nem vagy annyira kényes, mint ő volt. Ő a fején koronát viselt és ez volt a legfőbb ékessége. Számodra fontos a frizurád, de nem beteges szinten. Így azután, minden hajszáladból érzelmeket, vágynak tudok kihozni. Romlatlan a tested, mert nem lett agyonhasználva. Nem csoda, hogy könnyen muzsikálok rajtad. Őt meggyötörte az élet ezen a téren és nehezebb volt vágynak ébreszteni benne.

- Gelikém, szépen kérek!

- Vegyem le őt napirendről, vagy ne dumáljak, hanem hoci az elmélet után a gyakorlattal?

- Semmi okom kételkedni abban, hogy szép hangverseny következik, csak, ha egyedül leszek a lakásban, lesz más a hangulata, mint eddig volt.

- Remélem, folyamatos hiányérzeted lesz.

- Gelikém, mikor beléptünk a lakásba, magadhoz öleltél és megcsókoltuk egymást. Mindent végigmutatam, majd leültünk és fogtuk eddig egymás kezét. Szerinted az erotikus magyarázatod milyen hatással volt rám?

- Nálam, pár órával ezelőtt, a furulya-hangversenyt tettem szemléletessé szavakban és akkor malacnak tituláltál. Most én mondom, hogy Barika, malac.

- Ez a növendék birka alaposan felizgult a szavaidtól. Ráadásul, vékonyak a falak.

- Márpedig a doktornő tud tombolni.

- Majd befogod a számat, hogy ne sikoltozzak, én pedig eldöntöm magamban, hozzád költözöm, ha fesztelenül akarok szeretkezni.

- Ahova te mégy, oda megyek, és ahol te megszállsz, ott szállok meg. Néped az én népem, és Istened az én Istenem. Ahol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem tőled.

És valóban. Barbika meggyőzte magát azon az éjszakán, hogy megkezdi a rámköltözést, de meglepinek szánja. Következő pénteken munka után úgy érkezett hozzám, hogy menjek ki segíteni az autóból behordani a holmijait. Mivel ez egy folyamat kezdete volt, kiderült számára, minél több dolog kerül át hozzám, annál rosszabbul érzi magát a régi otthonában.

*

Keményen készültünk Editkével a városi gálára, ami május 28-án, szombatra lett meghirdetve. Nekem is fel kellett kötnöm a textíliát, mert négy Chopinnal készültem és mit tagadjam, rutin ide vagy oda, a szerelem némileg átkonvertálta az életemet. Ráadásul tudtam, Barbikám nem fog ülni a nézőtéren, mert ügyeletes lesz. Délelőttönként háziasszonykodtam. Immár kettőnkéről kell gondoskodnom, illetve hármunkról és ez Barbarám falánkságából igencsak kiderül. Örülök neki, hiszen értelmet nyer az életem. Ha valaha meghalok, előtte elmondhatom, nem éltem hiába. Mindenesetre drukkolok, hogy kislány legyen. Ha fiúnk fog születni, arra is megvan a stratégiám. Nagy gazembert fogok nevelni belőle. Ami nekem gyerekkoromban nem sikerült a fogyatékoságom miatt, majd a fiam bepótolja. Ismertté teszi a Tánczos nevet. Barbikámnak nem mondom, mert képes lenne elvetetni. Megszólalt a csengő. Ez biztos, hogy Editke lesz. Olyan finoman nyomja meg a gombot, hogy alig hallani a házból. Kimentem kaput nyitni.

- Csókolom, tanár úr!

- Editkém, azt hittem, valaki szórakozásból csengetett be, hogy nem szólaltál meg egyből. Gyere be!

Jött mellettem szótlánul. Éreztem, gubanc van. A nappaliban megpuszilt és arcomon tapasztalhattam, sír ez a kis gimnazista.

- Editkém, meghalt valaki?

- Senki nem halt meg, csak eldöntöttem, nem énekelek a gálán.

- Azt hittem, komolyabb baj van. Bár mint tudod, nem az a fontos, ki halt meg, hanem az, hogy mit hagyott. Várjál, mert muzsikál a telefonom, addig üljél le és rendezd a buta gondolataidat! Itt vagyok, Barbikám!

- Miért vetted fel a telefont ilyen lassan?

- Gyászolunk, de még nem tudom, hogy mit és miért. Editke érkezett meg próbára, de a gálán nem kíván részt venni.

- Mondtam már, az a lány belédzúgott. Ha nem akar énekelni, hála istennek. Búcsúzzál el tőle, ha javasolhatom, akkor örökre!
  - Barbikám, majd elrendezem Editke lelkivilágát. Gondolom, nem azért hívtál, hogy tanácsokat adjál.
  - Volt lélegzetvételnyi időm és hallani akartalak. Ja, még valami: ma a lakásomban alszom, nem szeretnék veled veszekedni.
  - Pedig fogunk, ha nem jössz munka után ide. Finomat főztem neked.
  - Mit főztél?
  - Mondtam, finomat. Finomfőzeléket.
  - Azt utálom.
  - Csak vicceltem, de nem árulom el, hogy mi készült, pedig belefőztem a szívemet.
  - Rendben, mivel éhes vagyok, odamegyek hozzád, de addigra takarítsd el azt a kis kurvát!
  - Ne beszéljél csúnyán és főleg, ne kiabálj!
  - Félsz, hogy meghallja?
  - Editke most ment ki a fürdőszobába.
  - Menjél, pisiltessed meg! Szia!
- Azt hiszem, megnyúzom a közeljövőben a buta féltékenykedései miatt, csak előbb megkérdezem tőle, ha leforrázom, akkor könnyebben le tudom húzni a bőrét vagy sem, mert fölöslegesen nem használnám a drága energiát vízmelegítésre. Visszaérkezett a kisasszony. Alighanem parfümözte magát mosdás után, mert erősebben éreztem az illatot, mint előtte.
- Megkérdezhetem a tanár úrtól, meg tetszett nősülni, mert több női holmival találkozom, mióta elkezdtek a próbákat.
  - Editke! Maradjunk annyiban, jó úton vagyunk, de még nincs konkrét döntés.
  - Ha én fiúval fogok járni, szakítok, ha csúnyán beszél velem.
  - Hallottad, miket mondott a telefonba?
  - Csak azt hallottam, hogy kiabált. A tanár urat pedig nyugodt, jó lelkű embernek ismertem meg.
  - Editkém, zárjuk azzal le a témát, hogy mindenkinek lehetnek rossz napjai. Neki ma az volt, mert sokat dolgozott és még nincs vége a napnak. Beszélj magadról, hogy született meg a fejecskédben ez a buta döntés?
  - Nem akarok égni. A Rossini-ária nem fog menni.
  - Mindig mondom, ne figyelj a zongorára. Tudom, az a bajod, hogy elég sokszor egyedül énekelsz, miközben nincs kíséret alattad. Hallani nem akarok arról, hogy lemondjad. Ha kell, éjjel-nappal gyakorolunk.
  - Ezt nem hiszem.
  - Most dicsértél meg, aztán a képembe vágod, hogy hazudok?
  - Bocsánatot kérek, a telefonbeszélgetés miatt bátorkodtam mondani.
  - Lehet, ráérettél, de hidd el, nekem fontos, hogy sikered legyen. Butaságokkal nem vagyok hajlandó foglalkozni. Kezdjük a próbát, mert ebből nem élünk meg!

- Jó, de azt megkérdezhetem, miért haragszik rám a néni?
- Kislány, ha lesz férjed, te is haragudni fogsz minden nőre, akivel a férjed nyájaskodik. Annyi a bűnöd, ha ez bűn, hogy nem vagy már kislány. Legyél büszke arra, a felnőttek számolnak a személyeddel.
- Tessék megmondani, ha valami rosszat követtem el!
- Jó, majd megmondom, ha lesz olyan. Most pedig skálázunk.
- Még valamit szeretnék megtudni: mi ez a nagyon vastag könyvszerű a zongorán?
- Ne húzzad az időt, mert úgy jársz, mint a szerelmem fog, ha kiabál velem. Megnyúzlak tégedet is.
- Szerencsémre attól nem kell félnem. A becsületes férfi hűséges a szerelméhez, nem nyúl más lányokhoz.
- Kertész kisasszony, ez itt a zongorán egy Braille-kotta. Ebből tanultam a Chopin-darabokat, amiket játszani fogok a gálán.
- Tessék elmagyarázni nekem!
- Ebben a kottában folyamatosan vannak leírva a darabok, de úgy, hogy pár taktus jobb kéz, majd pár taktus bal kéz és így tovább. Mi pedig tanulás közben egyik kezünkkel olvassuk, a másikkal lejátsszuk, majd, ha memorizálva van, akkor kezet váltunk és végül az adott szakaszt összejátsszuk. Természetesen, ha valaki rutinos, az hangszer nélkül is tanulhatja, de meglehetősen bonyolult. Nálunk nincs lehetőség a blattolásra, nekünk mindent fejben kell rögzíteni.
- Azt hittem, a vakok hallás után tanulnak.
- Klasszikus darabokat, ahol minden hangnak jelentősége van, bonyolult lenne hallás után rögzíteni. Éneknél vagy mondjuk hegedűnél megoldható, ha az embernek jó hallása van, de a zongora ennél bonyolultabb. Előfordul, hogy egyszerre nyolc hang szólal meg, ráadásul nem azonos ideig. Bár nekem abszolút hallásom van, ilyen tanulásra nem lennék képes.
- Ezek szerint a tanár úrnak sokkal több ideig tart, míg egy komoly zongoradarabbal felkészül.
- Bizony, meg kellett tanulnom a két operarészlet kíséretét is, te pedig képes lennél ezt figyelmen kívül hagyni.
- Nem voltam eddig képben, bocsánatot kérek érte! Ettől függetlenül eldöntött kérdés, részt veszek a gálán, bár nem ezért.
- Látod-látod, mondtam én, felnőtt nőként kell számolni a személyeddel.
- Nem vagyok még felnőtt, mert majdnem kimondtam, amit gondolok.
- Kimondod, ha megkérek rá?
- Rendben. Életemben az első alkalom, hogy valaki féltékeny rám. Nem tagadom, jólesik. Azt viszont nagyon nem szeretném, ha ebből a tanár úrnak problémája lenne.

Nem volt képben, de ráérezett valamire és okos lány lévén, meggyőzte magát. Nem fog meghátrálni, részt vesz a gálán. Hisztiskémet pedig hozzászoktattam a megmásíthatatlanhoz. Az nem bűn, hogy egy lány külsőleg és belsőleg egyaránt elérte a felnőttkor határát.

Editke kísért a színpadon a zongorához. Ő volt a hatodik fellépő két áriával: Pietro Mascagni: Cavalleria Rusticana - Voi lo sapete, o mamma (nagyon szép, lírai hangvételi ária) és Gioachino Rossini: Semiramide - Bel raggio. Félt a kis buta, mert nem szólt alatta állandóan a zongora, de a műsor után nagyon megdicsértem, mert korához képest, hibátlanul adta elő. Az

egyszerűség kedvéért felcseréltek két műsorszámot. Így, én következhettem. Chopin: A-moll keringő, A-moll mazurka, Cisz-moll keringő, Cisz-moll mazurka. A meghajlás után Editke jött értem és az utcán keresztül mentünk be a nézőtérre. Ülőhelyünk nem volt, de a fal mellett állva hallgattuk végig a műsort.

*

Hurrá! Vendégségben voltunk Barbival. Kolléganője, aki Margit névre hallgat, névnapjára meghívta a szerelmemet. Lelkére kötve, szeretne engemet megismerni, tehát mindketten hivatalosak voltunk. Pletykás a szerelmem, de hát nem tagadja. Valamikor megfogadta, mindenkinek fog a kapcsolatunkról mesélni. Négyen ünnepeltünk. Margitkának a férje tanult hegedülni és ráadásul még hangszere is van. Ez a bestia velem nem tudatta a körülményeket, viszont ragaszkodott hozzá, hogy vigyünk elektromos zongorát. A srác kitűnően hegedül. Miután körbepuszilkodtunk és Barbika átadta kettőnk nevében az ajándékot, megkezdődött a házi-koncert. Utólag elmondta, mit vettünk a hölgynek. A másfél órás örömmel azért maradt abba, mert közeledtek az esőfelhők és féltettük a zongorát, hogy míg bepakoljuk a kocsiba, megázik. Elemérrel dolgoztunk, a hölgyek pedig élvezkedtek. Itthon kiderült órákkal később, a két élvezet között akkora a különbség, ha Barbikám tudná zongorázni, magát kísérné a műsoron.

- Hol vagy, anyukajelölt?

- A te anyukád szobájában.

- Azt hittem, félbemarad a mondat. Rámolsz, édesem?

- Sajnos igen. Belátom cselekedetem helyességét, de úgy érzem, mintha az édesanyádat lakoltatnánk ki a saját házából azért, hogy elfoglaljam a helyét.

- Barbika, nem volt szükségem a szekrényeire, ezért évente kétszer kinyitottam az ajtókat szellőztetés céljából. De emlékezetem szerint egyszer sem néztem körül a holmijai között.

- Tessék, ezt találtam!

Valamikor kezemben volt anyám ékszerdoboz. Nem szép emlék, legalábbis nekem nem. A látó szerelmemet akarta megajándékozni egy nyakláncsal. Nehezen tudtam megmagyarázni, Judit férjes asszony. Visszatettem a dobozba a láncot és nem emlékszem rá, hogy azóta láttam.

- Édeském, nem értek az ékszerekhez, soha nem érdekelt. Feltételezem, láttad, mi van benne.

- Kinyitottam a dobozt, de esküszöm, törjön le a két kezem, ha belenyúltam.

Jobb kezemben a dobozzal, bal karommal átöleltem őt.

- Utoljára esküdtél ilyen témában. Barbikám, hónapokban számolhatjuk, mióta te kezeled a bankkártyámat. Nem tudom, milyen érték van a dobozban, de akármennyi, ez mától kezdve a tiéd. Tessék! Ne sírjál, hozzám tartozol és ezt az idegen szájából illő esküdözést örökre abba-hagyod velem szemben.

- Nem fogadhatom el.

- Barbara, ne idegesítsél, mert esküszöm, nekiadom jelenlétedben a szomszéd Marikának. Nincsen szükségem szerencsére az ékszerek árára, tehát nem akarom eladni. Te rendelkezel vele és biztos vagyok benne, ha valaha pénzre lesz szükségünk, értékesíted.

- Úristen! Még a szüleid jeggyűrüi is itt vannak.

- Azokat nem fogod hordani, nem kérnek kenyeret a dobozban. Hagyjad abba a sírást! Egy-mást kaptuk minden értékünkkel.

- Nehezen fogok megbarátkozni az érzéssel, miközben kimondhatatlanul örülök. Szerintem ilyen karkötőt meg nyakláncot manapság nem lehet kapni. Ha pedig mégis, annak az árába nem merek belegondolni.
- Emlékezetem szerint anyám egy vékony aranyláncot hordott.
- Az is itt van, kereszt van rajta. A másikon egy szívet formázó medál. De van egy pecsétgyűrű és egy kövesgyűrű is. Gelikém, gondold meg és inkább tedd el. Azzal egyetérték, hogy nem akard eladni.
- Látom, nem hiszel nekem. Bizonyítok. Add ide a dobozt!
- Rendben, köszönöm szépen. Döntöttem és ezt a csodálatos láncot, a hozzá való karkötővel a fellépésünkön szeretném...
- Megfojtalak, ha megint sírsz.
- Ő is gyermekorvos volt, de nekem soha nem lesz annyi jövedelmem, hogy ilyet megengedhessek magamnak.
- Szerencsédre, erre már nem kell gyűjtened. Különben azért kerestelek, gyere nézzed meg, hol van örölt bors. Nem akarok minden tasakot felbontani és beleszagolni.

Jólesett, hogy a doktornő nem kapott az ékszerdoboz után egyből, nem vette természetesnek, hogy az övé. Anyám, hiába volt orvos, a hivatása szempontjából nem ítélt meg őt. Hogy megadatott az életemben egy ilyen ajándék, azt örökre csodával fogadom. Pedig Dr. Rózsa Barbara több, mint 12 hete áldott állapotban van. Amiben az a csoda, hogy általam. Van emberi tartása, de irányomban egyszerű nő. Tudom, fájó szívvel selejtezi anyám holmijait. Megbeszéltük, jótékonyági célra fogjuk felajánlani. Hiába vannak szép holmijai, azok a mai kornak nem felelnek meg. Cirka két órával ezelőtt megsimogattam a bundáját. De hát, még abból az időből származik, mikor nekem volt a diplomahangversenyem. Az édes, dobozokba szortírozza használatuk szerint a holmikot, majd Marika fog az üzletében velük valamit kezdeni, de megfogadtam, lelkére kötöm, hallani nem akarok a holmik további sorsáról. Rengeteg családi és egyéb kép van. A legtöbbször nincs felirat, de ha lenne, Barbarám akkor sem tudna mit kezdeni az ismeretlen arcokkal. Sajnálom, hogy legalább mesélhetnék neki a nagyszüleimről, a nagynénémről. De hát még az apámat is csak úgy tudta beazonosítani, hogy megvan az esküvői képük. Gyakorlatban tapasztalhatja Barbika a fogyatékoságomból adódó hétköznapi gondokat. Minden fénykép egy papírdarab és csak aszerint tudom őket megkülönböztetni, hogy van, amelyik fogásra fényezett, van, amelyiknek csipkézett a széle és persze méretkülönbségek is vannak. Mindenesetre azokat a képeket kiszedegeti, amiken én vagyok. De hát annak sem lesz hosszú távon értelme. Majd a közös gyerekünkkel nézegethetnek fényképről engemet. Valamikor anyámmal voltam genetikusnál. Abban az időben szerettem volna Juditot feleségül venni és úgy képzeltem, megvizsgáltatom magamat, mekkora az esély rá, hogy a szembetegségemet az utódom örökli. Borzasztó belegondolni, hogy ilyen terveim voltak egy férjes asszonnyal. Megállapították az orvosok, nincs örökletes fogyatékoságom. Ezt boldogan adtam elő Juditnak. Majd zúdult nyakamba a forró víz, mint ahogy a malackák forrázták le a farkast a mesében. „Szeretőnek jó vagy, de férjnek nem tudnálak elképzelni.” Régi emlékek és nem mind felhőtlen. Mi van, ha kiderül, nem fog látni a gyerekünk? Hogy fog Barbara viszonyulni hozzá és vajon fel tudom dolgozni, hogy ugyanaz a megaláztatás vár az utódomra, amit én átéltem? 59 évesen ma sem használhatok múlt időt. Az biztosnak látszik, mióta nincs munkahelyem, ritkán közlekedtem az utcán egyedül, ezután pedig remélem, kizárhatom az életemből. Ő nem engedné, én pedig könnyen alkalmazkodom hozzá. Nincsen bátorságom, hogy vele beszéljem meg a problémámat. Ha a lelkére venné, ártana a babának. Tudom, már egyébként is mindegy. Az biztos, hogy szerelemgyerek lesz, mert azon az estén mindketten önkívületi állapotba kerültünk. Butaság ez a megfogalmazás, hiszen csupán

annyiban különbözött a többi estétől, hogy az első volt. Mivel a drágám öt hétig elmaradt tőlem, nem kell fejszámolónak lennünk, hogy eredményes volt az első összebújásunk. Amúgy egymás ellen drukkolunk az utódunkat illetően. Szeretné, ha fiú lenne és rám hasonlítana. Nekem pedig határozott véleményem: lány lesz és Barbara. Egy dologban közös a nézetünk, orvost nevel az anyukája belőle. Ha már a nagymamája is orvos volt. Csak hát... Megszakadt a gondolatsor, mert most ő kiabált valahonnan, de nem anyám szobája felől jött a hang.

*

Eredetiben úgy terveztem, augusztus 20-án a műsoron előadjuk a Csárdáskirálynőből Sylvia és Edwin kettősét, valamint Stázi és Edwin kettősét, majd remélhetőleg sikerünk lesz és ott a színpadon húzom fel ujjára a jeggyűrűt. Csak hát a jó matematikás elszámolta magát. Az én Barbikám hasikájában mozogni fog a baba. Márpedig mégsem illenék, hogy úgy jegyezzem el. Júliusban meggyűrűztem a madárkám. Annyiban volt ünnepélyes, hogy szombaton történt, mikor nem dolgozik. Nem örültem volna a nagy nyilvánosságnak. Ő pedig gondolatolvasó. Esetleg még az lehet, hogy nem különbözik a véleményünk ezen a téren.

- Gelikém, szeretnék valamit megbeszélni veled a műsorról kapcsolatban.

- Az buli lesz, miután elkészítettem a szintibe a kíséretet, hogy ne kelljen játszanom, hanem kézen fogva kiállunk a színpadra, most előadod, nincs kedved a bulihoz.

- Ennél bonyolultabb a dolog és félek elmondani, de muszáj.

- Márpedig nagy úr a muszáj. Megfogom a kismama kezecskéjét, bátorítás gyanánt. Nem verlek meg, drágám. Nem foglak laskasíróval megkergetni.

- Az meg micsoda?

- Angyalkám, nálunk a spájzban van felakasztva a gyűrűdeszka társaságában, de te aligha fogsz a nyújtófával találkozni.

- Ez van, ha én vagyok az ideálad. Eléd tárom az ötletemet és szeretném, ha nem magyaráznál bele butaságokat! Soha életedben nem táncoltál. Egyébként sem tartom esztétikusnak vakok számára, főleg nem vak férfinek, aki irányítja a nőt. Dicsekednivalóm nekem sincsen, bár egyetemi éveim alatt párszor megtáncoltattak. Azt tartanám jó megoldásnak, mivel a kultúrban pianínó van, kiteszik a színpad közepére és mindketten leülünk, mintha négykezes játszanánk. Élőben kísérenél kettőnk. Tudod, a keringőnél szükség lenne a mozgásra, így pedig el tudnánk kerülni. Úristen, de ver a szívem.

- Nem merem megnézni, mert hátha máshova nyúlok véletlenül. Tudod, én is félős vagyok. Mi egymástól félünk. Az ötleted elfogadva. Egy vaknak a mozgása nem lehet esztétikus. Én, aki mindig arra törekedtem, hogy minél kevésbé szoruljak másokra, bizonyos dolgokat nem tudok elfogadni. Ilyen vakoknak a tánc nyilvános helyen. Ilyen az, ha egy vak nő sminkelteti magát. Annál az a rosszabb, ha saját magát maszatolja. Vak nők ne akarjanak manökenek lenni és ne jelentkezzenek szépségversenyre. Természetesen a vakok is lehetnek jó alakúak, de az arcmimika és a mozgás lerontja az alkati szépséget.

- Itt a példa. Nehezen tudnék jobb alakú férfit elképzelni náladnál, nem beszélve a testméreteidről. Ugyanakkor nem lennék abban partner, hogy ezen a téren megmértesse magát látók között. Pedig még a mozgásod is jó.

- Tedd hozzá, Barbikám, ismerős helyen!

- Látom a nappali mennyezetén, mintha beázna a sarokban. Teregettem a padláson és észrevettem, a cserép el van mozdulva, de sajnos csak kívülről lehet megreparálni, mert bentől képtelenség hozzáférni.

- Felmegyünk, megmutatod, majd én holnap lemérem a ház sarkától a távolságot, aztán felállítom a nagy létrát és megigazítom a cserepet, vagy ha kell, kicserélem, mivel láthattad, hogy van hátul egy csomó tartalék.

- Nem jobb lenne akkor csinálnod, mikor itthon vagyok?

- Barbikaaaa?!

- Jól van, nem akarom követni anyukádat. Elhiszem, hogy képes vagy rá egyedül, csak féltelek a tetőn. Egyébként a tánchoz még annyit, addigra megmozdul a baba, nem szeretnék az élénk mozgással ártani neki. Mondtam már? Úgy néz ki, lesz két új tanítványod. Sokat dumcsizunk a kollégákkal, kolléganőkkel kettőnkéről és terítékre került, hogy tanítást vállalsz. Mondtam, telefonon beszéljenek veled.

- Mikor először férjhez mentél, kikürtölted?

- Nem, de nem is voltam ilyen büszke. Rólad boldogan mesélek és közben tudatosan missziót töltök be. Meglehet, kevesen hiszik el, amit tőlem hallanak, de abban biztos vagyok, ha találkoznak veled, megpróbálják elképzelni a hallottakat a valóságban. Nem tekintelek csodának, de magad mondod, az elismerést megérdemled. Mérget veszek rá, holnap, ha nem lesz eső, a tetőt megjavítod. Erre a legtöbb látó férj nem képes.

- Én pedig még nem is vagyok férj.

- Mondtad, sokan idegenkednek a vakok főztjétől. Az asszisztensnőm meg a másik gyermekorvos, jóízűen befalták az általad sült almás pitét, pedig tudták, hogy nem én készítettem. Ne vigyorogjál!

- Barbikám, egy pillanatig arra gondoltam, hogy falták volna, ha a te kezeckéid munkája lett volna benne. Aztán rájöttem, igazságtalan vagyok, mert tegnap nagyon fincsi teát főztél.

- Tanár úr, áruld el, egy terhes kismamának illik megharcolnia a becsületéért?

- Harcolj, drágám, de számolj vele, hogy alul maradsz!

- Csak azzal számolok, különben nem harcolnék.

*

Este be akartam zárni a kismamát anyám szobájába. Eldöntöttem ugyanis, hogy megpucolom a házban az ablakokat. Nem szeretem, ha a szomszédok bámulnak, ezért, mióta magam ura vagyok, este vagy éjjel szoktam ablakot tisztítani. Ám, a drágám immár kétharmad részt nálam lakik. Előadva neki a tervemet, megvétózta. Természetesen, ha megszületik a baba, utána átengedem neki az ablakpucolást, de addig hallani nem akarok róla, hogy hajlongjon. Kompromisszumra jutottunk. Beleegyeztem, hogy még ne vegye át tőlem ezt a feladatot, cserében megfogadtam, akkor pucolom meg az ablakokat, mikor ő dolgozik, tehát nappal. Így azután nem kellett bezárnom.

- Tessék, Tánczos!

- Szia, édes. Nincs sok időm. Azért hívlak, mert anyukám telefonált. Szeretnék meghallgatni a fellépésünket és egyúttal megnéznék a tűzijátékot. Csak hát, ők nem tudták, hogy én közben gyakorlatilag átköltöztem hozzád. Pár dolgot vissza kell vinnem, hogy fogadni tudjam őket három napra.

- Barbara?!

- Ne kiabáljál! Árt a babának, ha az anyukája megijed.

- Nem szeretném, ha benned úgy csapódna le, nyeregben érzem magamat, azért nyílt ki a csipám. Természetes, ha meglátogatnak a szüleid, ebben a házban fogadjuk őket.
- Gelikém, azt beláthatnád, fordítva te is így gondolkodnál, nem intézkedhetek a te szakállad-
ra nélküled.
- Soha nem volt szakállam. Egyébként pedig ne vitatkozzunk, mert mindjárt megérkezik Editke és áldozunk a művészet oltárán.
- Jövöre érettségizik az aranytartalék és remélem külföldre megy egyetemre, vagy legalább Debrecenbe. Ne haragudj, tudom, hogy butaság, mégis féltékeny vagyok rá.
- Két műsorszámmal lesz előttünk.
- Tudom, elköszönök, mert várnak a betegek. Szia!

Barbi el..., Edit meg...

- Csókolom, tanár úr!
- Gyere be, kislány!
- Kevés időm van tetszik tudni, de muszáj próbákra járnom.
- Editkém, egyrészt nyár van, tehát ráérsz, másrészt még egyszer nem fogod előadni a májusi hisztidet. Senki nem kényszerít, hogy szerepeljél. Ha villogni akarsz, az bizony áldozatokkal jár.
- Most nem félek. Az opera nekem nehéz műfaj volt.

Nem hittem a fülemnek. Nyitva volt az ablak és csikorogtak a kerekek, úgy állt meg a ház előtt a kocsival. Másodpercek múlva megérkezett ő a nappaliba.

- Szia, még nem találkoztunk. A tanár úr felesége vagyok.
- Tudom és ismerem a doktornőt, mert a húgomat kezelni tetszik. Kertész Edit a nevem.
- Szerettelek volna benneteket meghallgatni a májusi gálán, de hát közbeszólt a kötelesség. Dolgoznom kellett.
- Őszintén sajnáltam, mondtam is. Egyébként azért szeretek idejárni, mert aranyos a tanár úr. Tudom, nem vagyok nagy tehetség, de ő biztat, hogy énekeljek.
- Huszadikán én is énekelek, de nem kell félned, nem vagyok konkurencia neked. Láttam a felvételt, kár, hogy nem mégy zenei pályára.
- Soha többé nem akarok operaáriát előadni. Szerencsémre nem kellett szégyenkezni, de nagyon nem az én műfajom.
- Nem haragszol, ha most meghallgatlak?
- Örülök neki, legalább lesz közönségem.

40 percig gyakoroltunk, majd Editke elköszönt, Barbara pedig vele ment. Nem volt időm gondolkodni a törtéteken, mert percekben belül jött egy kislány az anyukájával, aki zongorázni tanul. Úgy terveztem, ha hazajön, mutatom a mérgeket, de lemondtam róla. Biztos, hogy elkezdene sírni. Sajnos, nagyon hamar sírva fakad, bánatában és örömeiben egyaránt. Helyette befejeztem a reggel elkezdett rakott krumpli készítését. Jött a kis szimatkutya farkaséhesen.

- Szombaton füvet nyírok.
- Barbikám, előbb mást akartál mondani, ugye? Egyél, majd elmondod, ha végeztél!

- Szoktam rendelés közben kimenni házhoz sürgős beteghez. Kíváncsi voltam a kis csajra, és inkább beteglátogatás helyett hazajöttem. Meséljél róla!
  - Editkéről? Emlékeztetek rá, májusban kitárgyaltuk a személyét.
  - Szívesen meghallgatom ismétlésben is.
  - Miben reménykedsz, édesem, hogy most mást mondok? Mikuláskor volt 17 éves és együtt szerepeltünk a nyugdíjasklubban.
  - Látod, ezt nem tudtam. A dörgölődző öregasszonyokat említetted, de hogy Editke ott volt veled, arról nem szólt a fáma.
  - Eljött értem, együtt mentünk. Énekelt pár számot, azután hazament.
  - Ne játsszál az idegeimmel! Mesélj a testalkatáról, elvégre annak megtapasztalására speciális módszered van!
  - Ez a buta féltékenység nem méltó hozzád. Nem tagadhatom, hiszen volt pár alkalom, mikor együtt mentünk fellépni, vannak tapasztalataim. Ha te a lányom, akkor ő bőven az unokám lehetne.
  - Komoly érv, nem mondom. Az állítólagos lányod szíve alatt hordja a gyerekedet. Jó alakú a kis művésznő és nem hord melltartót, valamint derékig érő, hosszú haja van.
  - Tudom és alacsonyabb, mint te.
  - Mióta ismered és mennyit fizet az órákért?
  - Bocsássál meg, muszáj ebben a témában párhuzamot vonnom köztetek. Nem fizet az órákért, mert ez felkészülés műsorokra és általában én kísérem, ahogy te sem fizettél tavalý. Ez nem tanítás. A tanítványaim kivétel nélkül fizetnek.
  - Megkérdeztem, mennyivel tartozom. Tiltakoztál ellene, majd egymásba szerettünk. Mesélj, hol tartotok?!
  - Komoly testi kapcsolatról számolhatok be. Eddig cirka négyszer megpuszilt.
- Viccnek szántam a testi kapcsolat megjegyzést, hiszen, ha megpuszilt, érintkezett a testünk. Barbara felugrott az asztaltól és úgy vágta a tányérját a földhöz, hogy a fele szilánk az előszobába repült. Sikerült elkapnom, mielőtt be- vagy kirohant volna.
- Édesem, elment az eszed? Editke szimpatikus kislány, de fel nem vetődött bennem soha, hogy nő. Tapasztalhatod, ő magáz, én pedig tegezem. Ne hisztizzél, szépen kérlek!
  - Beléd van esve, az „aranyos tanár úr”-ba.
  - Csillagom, próbálj átkapcsolni a józan eszedre! Semmi oka Editkének, hogy ne szimpatizáljon velem, mint tanítvány.
  - Nem érdekel ez a duma.
  - Nem sajnálod a főztömet?
  - Azt már megettem. Szoktad simogatni?
  - Szoktalak tégedet simogatni tavalý? Pedig igényem lett volna rá. Nyírbotosig majd megevett a fene az autóban. Visszafelé meg pláne.
  - Persze, mert jól leittátok magatokat az apámmal, de most mondom, jönnek és egy pohár italt nem fogok venni. Az én társaságomban nem lesz alkoholizálás.
  - Barika?! Mivel tudod megakadályozni?

- Ha szeretsz, akkor nem iszol.
- Ha szeretlek, akkor nem foglalkozom fruskákkal.
- Mesélj, miért volt ünnepélyesen felöltözve?
- Neked mit mondott?
- Beszélgettünk útközben, de ilyenről nem. Tudod, az az igazság, nekem is szimpatikus. Olyan, igazi fiatal, aki amellettszisztelettudó.

*

Nem ismertem hisztisnek. Azóta változott meg, mióta babát vár. Hagyom, hogy aludjon még, mert nagy munka vár rá. Anyámnak mindig volt embere, aki rendben tartotta a kertet. Halála után kivágattam az összes gyümölcsfát. Díszfák lettek ültetve és egyébként az egész kert be lett füvesítve. Vettem elektromos fűnyírót és nem voltam biztos benne, hogy vakon képes leszek fűvet nyírni. Rájöttem, ha nincs semmi a lábamon, érzem a fű méretét. Így azután sok éve magam végzem a fűnyírást is és megvan mindkét lábam, de még egyetlen zsinórt sem vágtam el. Mégsem bánom, hogy Barbika átveszi tőlem ezt a feladatot. Furcsán alakul a kettőnk élete. Én vezetem a háztartást, ő pedig olyan munkákat vállal, amit inkább férfiak végeznek. Megmozdult a kis hisztiske. Azért az jó, hogy hamar lecsillapodik. Tegnapelőtt a tányér elhalálozott, de negyedóra múlva puszilkodtunk, majd ő eltakarította indulata látványos maradványait. Butaság a féltékenység. Sok éven keresztül nem foglalkoztam hölgyekkel, ő pedig a válása után kizárta életéből a férfiakat. Ehhez képest mindketten bolondok vagyunk. Semmi logika nincsen benne, hiszen módunkban állt élni a szabadságunkkal, mégsem tettük.

- Ne keljél fel, beszéljünk!
- Felébredt a kisasszony? Jó reggelt kívánok!
- Képzeld el, nem szeretnék kisasszony lenni. Maradéktalanul a jelenlegi státuszommal sem vagyok megelégedve, de sokkal jobb, mint, mikor senkim nem volt.
- Editkének úgy mutatkoztál be, hogy a feleségem vagy.
- Kínos lett volna a bakfisnak azt mondanom, hogy a szeretőd vagyok.
- Ne légy igazágtalan, hiszen eljegyeztelek. Ettől függetlenül igaz, butaságokkal foglalkozunk, miközben ez is fontos lenne, hogy bejelentkezzünk házasságkötésre.
- Akarsz a férjem lenni?
- Ha ilyen szépen kérdezed, nem bánom, férjül vehetsz. Barbikám, jövő héten elintézzük, hogy mire a szüleid jönnek, dicsekedhessél nekik, nem bagolyhiten élsz velem.
- Te ismered ezt a kifejezést, ami Szabolcsból származik?
- Hosszú életemben két komoly szabolcsi kapcsolatom volt és az egyik még mindig tart.
- Kösz. Juditot honnan szalasztották?
- Kemecseről.
- Fogalmam nincs hol van. A földrajz soha nem volt erősségem. Te milyen tantárgyakat szerettél?
- Hangszerismeret, ének és matematika. Tanultam zongorázni és hegedülni. Tanultuk az úgynevezett vakos szakmákat, mint kosárfonás, kefekötés.
- Tudsz keféket kötni?
- Kosarat fonni tudok, de a kefével kapcsolatban felhasználó maradtam.

- Kötni nem, de kefélni igen, ugye?
- Ezt most hagyjuk, mert Barbarára nagy munka vár.
- Mikor derült ki, hogy tehetséged van a zenéhez?
- Anyám szerint a hasában. Miután megszülettem és kiderült, a szememmel gondok vannak, egyértelműsült, zenével kell foglalkoznom, mert koldusként jobban kereshetek, ha hangszerrel a kezemben járom a bérházak udvarát.
- Gondolom, azért tanultál zongorázni.
- Barbika, tőlem a kutya nem kérdezte meg, mit akarok. Eldöntötték és kész. Kétségtelen, kicsi koromtól kezdve jól énekeltem és a szövegeket gyorsan tanultam. Mindig érdekelték a hangszerek. Karácsonykor a fa alatt általában minimum három szájharmonika volt. Életem során megközelítően sem tudnám megsaccolni, hány volt a birtokomban. Most is van öt darab.
- Ezenfelül három harmonika. Nem beszélve az egyéb hangszerekről.
- Látom, sikerült memorizálnod az új otthonodat. Vannak itt olyan hangszerek is, amiket csupán megszólaltatni tudok. Elvégeztem a főiskolát. Egészségtelen neveltetésemnek köszönhetően mégsem lettem hivatásos tanár. Az intézetben nem volt szabad zenetanári státusz. Látó iskolába pedig nem akartam menni.
- Az összes tanítványod lát, akiről tudok.
- Igen, de ezeket én választom. Minden új jelentkezőnél figyelem, hogy viszonyul a fogyatékoságomhoz a gyerek. Sajnos végigkíséri életemet ez az egészségtelen beidegződés. Előítélettel vagyok a vakok iránt. Kitűnően érzem magamat abszolút vak társaságban, de feltétel, egyetlen látó se legyen jelen. Nem tudnám elképzelni, hogy összebarátkozunk vakokkal és együtt jelenünk meg veled a buliban. Feszélyezve érezném magamat a jelenléted miatt. Magunk között felszabadultabbak vagyunk. Ami előtted szerencsétlenkedésnek tünne, az adott társaságban jó poén.
- Vannak vak barátaid?
- Mióta tért hódított a számítógép, elfogytak. Régen összejártunk, de ma már a mobiltelefon meg a Skype úrrá lett a kényelmetlen utazgatás felett.
- Gelikém, itt az autó.
- Ami végre garázsban áll. Barbara nem sajnálta az öt milkás autóját, hogy másfél évig az utcán parkolt.
- Nem kaptam garázst a szolgálati lakáshoz. Egyébként érdekes, fűzted az agyamat sokszor, hogy bútorozzunk össze, de az autót soha nem hoztad fel érvként.
- Aranyos vagy. Ezek szerint a kocsid többet nyom a latba, mint én.
- Az biztos, férfi nélkül megvoltam, de mióta nem kórházban dolgozom, első perctől kezdve szükségem volt az autóra. Férfi nélkül ma is meglennék, csak e nélkül a szerencsétlen... Miket szoktál még magadra mondani?
- Koldus, meg ilyesmi.
- Nem érdekes. Margitéknál tetszett, az én szerelmem vak, mégis mindketten felnéztek rád, ahogy én is.
- Mit tegyek? Ekkora nagy állatnak születtem. A nagypapám volt ilyen termetes.

- Mikor ideköltöztem, pár alkalommal furcsa volt hallgatnom a földszintről, hogy Gellért a pincében liheg a konditeremben. Totál úgy hallatszott, hogy arra inspirált a hanghatás, lemegyek és kirángatom alólad a csajt.
- Édes kicsi Barikám! Nem akarok hűtlen lenni hozzád, de ha akarnék, sem tudnék. Tudod, azért pisilek ülve a WC-n, mert félek, nem találnám meg a szerelemgyökeremet állva.
- Bizonyítsam, hogy megvan?
- Hiszek neked, de nem szeretném, ha el... Szóval, ha kifutnánk az időből és elmaradna a délelőtti munka.
- Ezek szerint, jobb, ha hallgatsz és nem tárom eléd egyéb programjavaslatomat.
- Csillagom, ha csupán csacsogsz a fülemben, akkor is iszom szavaidat, hát még, ha magvas gondolataidba avatsz bele. Ne légy bátortalan! Hidd el, életem végéig szem előtt tartom, minden úgy történjen, ahogy neked jó. Az én szépséges szép Barbarám megérdemli, hogy boldog legyen.
- A te szépséges Barbarád megkezdte külső torzulódását. Amit én csinálok, az nem evés, azt zabálásnak definiálja minden normális ember. Jól elhízom, aztán csak azt veszem észre, hogy nem jön rám a férjem.
- Amikor ezt fogod tapasztalni, biztos lehetsz benne, hogy meghaltam.
- Gelikém, nagyon szeretnék halacskaat enni. Menjünk el bevásárolni ilyesmiket!

*

Szüleim úgy tervezték, pénteken este jönnek hozzánk. Szombaton megnézik a műsort és vasárnap délután hazamennek. Ehhez képest a szerencsém által felpörögtek az események. Elmentünk bejelentkezni házasságkötésre. Ott derült ki, az anyakönyv-vezetőnő régi ismerősöm. Sajnos a kislánya krónikus beteg, ezért minden hónapban felkeresnek a rendelőben, de már én is voltam náluk. Mégsem tudtam, hogy mi a foglalkozása az anyukának. Mivel éppen senki nem akart házasságot kötni, az adott pénteken egyeztünk meg. Telefonáltam anyukámnak, ha részesei akarnak lenni, mikor kimondjuk a boldogító igent, kénytelenek csütörtökre tenni a pénteki indulást. Anyukámat képtelen mellbe vágta a hirtelen döntésünk. Kiejtett a száján egy buta kérdést:

- Barbarám, jól meggondoltad ezt a házasságot?
- Anya, szépen kérlek! Ha az a problémád, hogy Gellért nem lát, inkább maradjatok otthon! Fájni fog nagyon, de nem engedem, hogy bárki megmételje a kapcsolatunkat.
- Attól ne féljél. Gellért nagyon rendesnek tűnik. Arra céloztam a kérdésemmel, hogy egyszer hamisan esküdtél. Örülök, hogy boldogok vagytok és ezt látom rajtad, de a házasság egy kötelék, amit nem könnyű szétszakítani.
- Anya, mindjárt öt hónapos terhes leszek. Mekkora kötelék a házasságkötés egy gyerekhez képest? Egyébként akkor sem esküdtem hamisan, hanem hülye voltam.
- Jól van, lányom. Tudod, az anyád buta parasztasszony. Emlékezzél rá, múltkor olyan dolgot mondtál a kettőtök kapcsolatából, amit elképzelni nem tudok.
- Remélem, apának nem meséltél róla.
- Egyrészt megkértél, hogy hallgassak, másrészt, ha elmondanám neki, miket csináltok egymással, azzal kijelenteném, hogy ő messze van az ideális férfitől.

Annyiban maradtunk, eredetiben vonattal akartak jönni, de mivel közbejött a házasságkötés, kocsival jönnek csütörtökön a déli órákban. Gelivel elintéztetem, a lakásomból vitesse át a hűtőszekrényemet. Neki mindenféle ismerőse van, így fuvaros is. Biztos voltam benne, anyukám levágja a baromfiudvart, de ha nem, akkor szegény hízó fog elhalálozni. Bár igaz, mostanság a halfélére izgultam rá, aminek Gellért nem örül, mert utálja a halat, viszont szorgalmasan elkészíti nekem. Elmondhatom, az anyámban nem volt ilyen jó dolgom. Gellértre nem az a kijelentés igaz, hogy vakon mindent megcsinál, hanem, hogy vakságtól függetlenül, átlagon felül magára vállalja a háztartási teendőket. Gyakorlatilag csak magamról kell gondoskodnom, valamint a mosás az én feladatom, mert attól fél, hogy összefogatja a ruhákat, amiben sajnos van igazság. Volt mit rendbe tennem a ruhatárában.

- Nem dicsértél meg, doktornő.

- De igenis, mondtam, hogy finom volt a harcsapörkölt.

- Ideális házastársak leszünk. Az érdeklődési körünk közel áll egymáshoz, amennyiben te mindig a hasadra gondolsz, én pedig pár centivel lejjebb.

- Ez nem igaz. Csak azóta van így, hogy megáldottál.

- Úgy indítottam, megdicsérhettél volna, hogy lemondtam a pezsgőről a szertartáson. Nem fogunk inni. Kell egy konnektort szerelnem a harmadik hűtőnek.

- Annyira hozzászoktam a bütyköléseidhez, ha pár napig elmaradna, megmérném a lázadat.

- Gyerekkoromban is kreatív voltam. Ameddig láttam valamit, rengeteget rajzoltam. A ház tele volt építőkockával. Mindig építettem, vagy szereltem a játékaimat. Sok kis autó lelte halálát a csavarhúzó közreműködésével. Szükségem van sikerélményekre. Ha kicserélem a konyhában a neon armatúrát és megdicséred a munkámat, az szárnyakat ad.

- Látom, áthoztátok a lakásomból a mikrót is. Elfelejtettem mondani, hiába, mert elhalálozott.

Másnap a vacsorát abban melegítette nekem. Az esküvő előtti napon megérkeztek a szüleim. Geli fogadta őket, mert én dolgoztam. Jól sejtettem. Elhalálozott Nyírbotoson a malackájuk. Annyi húst meg minden más ennivalót hoztak, hogy akár lakodalmat is tarthattunk volna. Az utolsó éjjel nemcsak a szeretkezés maradt el, de az alvás is. Végigbeszélgettük Gelivel az éjszakát. Mindketten idegesek voltunk és minden ötödik mondatunk arról szólt, hogy szeretnénk, ha már szombat lenne. A fellépés a kultúrházban nem tűnt izgalmasnak a házasságkötéshez képest. Azt tudtam, hogy a településen ideiglenesen az orvosi ellátás szünetelni fog pár órára. Persze ez nem igaz, mert ügyeletet kellett tartani. Amúgy minden kollégám tanúja lehetett a boldogító igenemnek. Gellértnek a kultúrház igazgatója volt a tanúja és úgy hitte, részéről nem jelenik meg senki a házasságkötő-teremben. Tévedett, nagyon tévedett. Annyi virágot kaptam, hogy hazafelé tele lett az autó vele. Mindketten elérzékenyültünk. Jó érzés volt megtudni, hogy annyian szeretnek bennünket. Részemről valóban jelen volt mindenki a rendelőből, aki nem tartott ügyeletet. Geli részéről nem felmérhető, de azt mondta, húsz év alatt nem volt annyi tanítványa, ahányan megjelentek az esküvőnkön. Geli és a szüleim összebarkáztak. Pénteken este arra lettem figyelmes, apám és az újdonsült férjem vakos vicceket mesélnek egymásnak. Közben kimentek úgy a házból, hogy apámban fel sem vetődött, hogy Gelit vezesse. Megnézték a parabolaantennát, amit apa is szeretne venni, hogy lehessen náluk nézni a külföldi adókat. Mikor anyukámmal kimentünk az udvarra, állt a két férfi egymással szemben a létrán és Geli azt magyarázta, hogy kell felszerelni a váltót, vagy nem tudom mit, hogy a parabola tányérját lehessen forgatni. A témához tartozik, vasárnap délután egy csomó vezeték meg vasakat rámostak be a szüleim kocsijába. Az alumínium csövek az utastérben értek csak el.

*

Barátkozom a nevemmel: Tánczosné Dr. Rózsa Barbara. Ő ugyan azt mondta, mivel orvos vagyok, ne vegyem fel a nevét. Ám, ami első házasságom esetén fel sem vetődött bennem, most duplán ragaszkodtam hozzá. Szeretem őt és ha hivatalos ügyeket kell intéznom, Tánczosné akarok lenni. A másik okom, hogy ismerem, tudom milyen érzékeny. Egyszer csak eszébe jut a butaság, hogy szégyellem a nevét viselni, mert ő vak. Szerencsére egyre ritkábban tör fel belőle a kisebbségi érzés, de végleg soha nem fog elmúlni. 12 hete voltam áldott állapotban, mikor felvetette, azért nem járunk társaságba, mert cikisnek tartom. Ezen kénytelen voltam nevetni, mire is nem sértődött meg, hanem jól összeölelgetett és együtt neveltünk a butaságán. Főleg, mert előtte két héttel voltunk az egyik kolléganőmnél. Gelikémet, az óriásomat nagyon szeretem. Ez a kapcsolat igencsak egyediesen bontakozott ki. Ma már tisztában vagyunk egymás érzelmeivel, de tavaly szeptemberben ismerkedtünk meg és pár hétre rá mindkettőnket megérintett a szerelem, ám, főleg én, nem akartam tudomást szerezni róla. Ehhez képest hetenként három estét töltöttünk együtt, úgy, hogy jártam hozzá. Hat hét randevúztatás (próba címszó alatt), majd egy félreértésből adódó három és fél hónapos szünet következett. Feléptünk a szülőfalumban, ami azóta város és egész nap pálinkázgatott az alkoholista apámmal. Biztos voltam benne, ő is alkoholista, csak addig türtőztette magát a jelenlétemben. Márpedig egy apával és egy hasonló férjjel torkig voltam. Elkeseredtem, hogy ilyen szerencsétlen vagyok. Teltek a hetek és erősödött az érzés bennem, szükségem van a társaságára. Lehet, hogy alkoholizál, de akarom, hogy továbbra is barátok legyünk. Váratlanul január végén felkerestem és soha nem fogom elfelejteni az arcát, mikor meghallotta a kapunál a hangomat. Még a munkája is kiesett a kezéből. Örültem neki és ugyanakkor szégyeltem magamat. Itt egy ember, aki minden biztonnyal szeret engemet, én pedig játszom az érzelmeivel. Fél órán belül tisztázta magát. Ő az apámnak bizonyítani akart. Szerette volna, ha befogadják és nem a szerencsétlent látják benne. Az otthonában pedig egy korty ital nem volt és azóta sincsen. Belegondolva, borzasztó lehet úgy leélni egy életet, hogy minden ébren lévő percében bizonyítani akar, más a látszat és más a valóság. Folytatódott a heti háromszori találkozgatások éneklés címen. Kétségtelen, az is volt, de elsősorban beszélgettünk és minden alkalommal megdobogtatta a szívemet az udvarlásával. Nem volt tolaodó, pedig akkor már tudtam, szerelmes belém. 2005 április 1. Szívhez szóló nótákat játszott nekem és énekelt mellé. Besongtam. Azon az estén az övé lettem. Több órás fergeteges szeretkezés következett minden elképzelhető pozitúrában. Éjjel alig láttam hazafelé az utat, úgy kifáradtam. Addigi életemben soha nem voltam olyan boldog, ha egyáltalán ismertem, mi az a boldogság. Repdesni tudtam volna szárnyak nélkül és mégis megszólalt bennem ismét egy kijózanító hang. Mérlegelnem kell, elfogadom őt a korával és a fogyatékoságával, vagy nem. Napokon belül számomra valószínűsíthető volt, jól sikerült az együttlétünk, mert terhes maradtam. Barbara, „az okos doktornő” töprengett és a mostani eszemmel elmondhatom, fogalmam nincs, hogy min és miért. A babáról nem akartam lemondani, miközben azon gondolkodtam, lehet-e a gyerekemnek 59 éves édesapja. Naponta százszor változott a véleményem. Abban voltam a leginkább biztos, hogy megtartom. Azóta sem tudom, miért jobb egyedül vállalni a gyereket egy nőnek, mint szeretetben egy idős apával. Ezenfelül előjött a másik dilemma. Képes vagyok-e olyan társ mellett élni az életemet, aki nem lát. Az, hogy másnapként bizonyított nekem, igencsak életképes, hiszen egyedül éli agglegény életét egy nagy házban és csupán minimális segítségre van szüksége. Ez a periódus más volt, mint tavaly év végén. Most töprengtem, de boldog voltam. Hittem, hogy végre gyerekem lesz. Rá pedig semmi rosszat nem tudtam mondani. Őt hét telt így el. Aztán megfogta kezemet egy láthatatlan lény és azon kaptam magamat, csengetek nála. Gellért pedig megint örült, mint januárban. Aljasnak éreztem magamat. Azóta felhőtlen a kapcsolatunk. Augusztus 19-én úgy mondtam ki a házasságkötő-teremben az igent, hogy komolyan végiggondoltam, soha nem fogom elhagyni. Imád engemet, de ha megváltozna és fát vágna a hátamon, akkor is halálunkig a felesége maradok a gyermekünk apjának. Ő engemet soha nem fog bántani, pedig párszor már bedobtam a hisztit. Bizony, előfordul,

hogy a hön szeretett Barbika tör-zúz mérgében. Igaz, egyetlen percig, mert megfogja a kezemet és bár próbálom mutatni tovább a haragomat, szívembe nyugalom költözik. Ma már elmondhatom, abszolút úgy kezelem, mintha látna. Úgy is beszélek vele, olyan kifejezéseket használok. Hozzáidomultam. Ha valakit meglátok, hogy elkezd bámulni, legszívesebben kikaparnám a két szemét az illetőnek. Néhány kollégámat meg kellett nevelnem. Ez az, amit nem tudok megérteni. Akik az egészségügyben dolgoznak, sokkal empatikusabbnak kéne, hogy legyenek. De hát az élet nem engemet igazol, hiszen Gelinek az anyukája orvos volt és bizony lenézte a fogyatékosokat. Jó lenne, ha élne. Furcsa anyósomként emlegetnem, hiszen sok éve, hogy meghalt. Nem ismertem őt. Augusztus 20., szombat, délután 15 óra. Elkezdődött a kultúrházban a műsor. A szereplők az utcán várakoztak a fellépésre. Szüleim a nézőtéren az első sorban foglaltak helyet. Ötödik számként Kertész Edit két táncdalt énekelt. Úgy terveztem, nem nézek oda, mikor Geli Edit társaságában karonfogva felmegy a színpadra. Néztém őket, ahogy bevonultak. A pianínó a színpad végén állt és Edit odakísérte Gellértet, majd nagy taps és elkezdődött a produkció. A féltékeny feleség nem tagadhatta, nagy sikerük volt. Mi ketten a hetedikek voltunk. Középre tették az elektromos zongorát, hozzá két széket. Kézen fogva mentünk fel a színpadra. Elképzelésünk többször változott a felkészülés alatt. Végül úgy döntöttünk, két kettőst adunk elő a Csárdáskirálynőből. Sylvia és Edwin kettőse jól sikerült, majd következett a bonyolultabb kettős, amiben soronként felváltva énekeltünk:

S: Mióta lesek a csodára trallala, melyért a szív remeg?

E: Kár arra időt pazarolni trallala, csodák ma nincsenek!

S: A házasság az ilyen csoda trallala, két szív egy dobbanás!

E: Csak eleinte van az ott is trallala, de aztán óh be más!

S: Hogy hol van az a csoda világ trallala, ahol mindig csók terem a fán?

Együtt: Tulipiros terepen trallala, s az Óperencián!

Túl az Óperencián boldogok leszünk,

Túl az Óperencián csókra éhezünk,

Túl az Óperencián lesz mesés tanyánk,

Túl az Óperencián fészek vár reánk!

E: De megesik a férjjel ott is trallala, a hámból, hogy kirúg!

S: A férjek kiről kegyed beszél trallala, de furcsa kisfiúk!

E: A feleség az csak ül otthon trallala és stikkel és imád!

S: S ha kimaradsz, nincs egyéb dolga trallala, csak szépen várni rád!

E: Ez így van és nem változhatik trallala, Pesten úgy, mint Bergengócián.

Együtt: Tulipiros terepen trallala, s az Óperencián!

Túl az Óperencián boldogok leszünk,

Túl az Óperencián csókra éhezünk,

Túl az Óperencián lesz mesés tanyánk,

Túl az Óperencián fészek vár reánk!

Érzékien kísérte a keringőt és hatalmas tapsban tört ki a publikum. Kézen fogva mentünk a színpad elejére meghajolni. Ám a taps akkora volt, hogy ráadást énekeltünk. Visszaültünk a helyünkre és átváltottunk táncdalra. Az „Évszakok”-at adtuk elő. Nekem ebben a számban kevesebb volt a szerepem, csupán a refrént énekeltem vele.

Volt idő, mikor még nem voltál,

S nem éreztem, hogy fájna majd ha nem volnál;

És most látod, féltelek, őrizlek, védelek;

Mert lesz idő, meglehet, hogy nem leszel már.

Voltak, akik szerettek, úgy hiszem;
Ma sem tudom végül miért hagytak el;
De téged most már féltelek, szeress úgy, hogy jó legyek;
Őrizz meg - elveszek, ha nem figyelsz rám!

Változnak az évszakok, rossz idők, szép napok;
Bújj hozzám, ne hagyj el;
Ha én mennék, ne engedj el.
Változnak az évszakok, jó idők, rossz napok;
Bújj hozzám, ne hagyj el;
Ha én mennék, ne engedj el!

Próbáltam másokkal, máshogyan;
Ma egyik is, másik is messze van;
És véletlen, úgy lehet, de téged már féltelek;
Őrizz meg, elveszek, ha nem figyelsz rám!

Bal kézzel tovább zongorázott, de a jobb karjával átölelt és megcsókoltuk egymást, amire nem készültem, de annál jobban esett.

Változnak az évszakok, rossz idők, szép napok;
Bújj hozzám, ne hagyj el;
Ha én mennék, ne engedj el.
Változnak az évszakok, jó idők, rossz napok;
Bújj hozzám, ne hagyj el;
Ha én mennék, ne engedj el!

Alig bírtam végigénekelni a refrént. Közben potyogtak a könnyeim. Mikor ismét meghajoltunk, láttam, anyukám is sír. Kézen fogva mentünk le a színpadról. A szereplők gratuláltak. Kilencedik számként Gelinek egy tanítványa zongorázott, akinek az unokatestvére pár hónapja halt meg. Aranyos volt a kisfiú, bár még sokat kell tanulnia, hogy rutinra tegyen szert. Természetesen őt is megtapsolták, hiszen még tíz éves sincs. Geli szerint zongoraművész lesz belőle. Még fél óráig tartott a műsor és csak a végén jöttünk haza a szüleimmel együtt. Eredetiben este meg akarták nézni a tűzijátékot. Helyette négyesben kártyáztunk és jóval elmúlt éjfél, mikor nyugovóra tértünk.

*

Vasárnap délután kiürült a ház. Nem teljesen, de ötven százalékkal csökkent a létszám és miután a kapu előtt elbúcsúztunk Rózsa Lajostól és nejétől, bejöttünk a házba és a nappaliban összeöleleztünk.

- Barikám édes, nem mondd, hogy te is örülsz a magányunknak?

- Ha mondanám, istenkáromlás lenne? Köszönöm, hogy a szüleim előtt egyszer sem szólítottál Barikának. Annál többször voltam csillagod, édesed és egyetened.

- Kincsem, drágám, életem, szívem, szépségem. Barikának csak akkor nevezlek, ha kettesben vagyunk és jó a légkör köztünk. Mikor tányért dobálsz felém, reszketek a félelemtől. Mi van, ha egyszer eltalálsz?

- Arra vigyázok.

- Régóta tervezem, mikor ilyen aranyos vagy, egyszer megeszlek, de sajnós, ha négy hónapon belül nem történik meg, le kell mondanom erről a vágyamról.

- Nehogy kifogjon már rajtad egy baba felnevelése!

- Az nem, de mit mondok a kis Barbikának, miért fogyott el az anyukája? Egyébként, ha nagyon zavar, soha többé nem hívlak Barikának.
- Az igazság, első alkalommal megdöbbsentem, de már szeretem, ha így mondod, hiszen a nevemet csonkítod csupán meg.
- Azért sem neheztelsz, hogy nem repültünk Görögországba?
- Igaz, nekem volt az ötletem, de megértem, számodra a külföldi útnak nincs jelentősége, ám ennél komolyabb érv, hogy nem lenne okos dolog valami fertőzést összeszednem áldott állapotban.
- Bevallom, elsősorban én is erre gondoltam, de nem mertem mondani, mert magaddal szemben nem vagy olyan empatikus, mint velem. Majd elmegyünk hármásban. Addigra megtanítasz angolul. A gimnáziumban összeszedett orosz és német tudásommal nem sokra mennék.
- Örüljünk neki, hogy a főnök kiutalt több mint egy hét szabadságot és kettesben lehetünk.
- A péntek már elúszott belőle.
- Nem bánom. Hasznosan töltöttem a napot. Férjhez mentem.
- Barbara! Remélem tegnap a műsor után nem azért kért tőlem bocsánatot a Suszter Gabikád, hogy ismét rád startolhasson.
- Gelikém, máskor sem kell féltékenynek lenned, de a jelenlegi állapotomban a kutyának sem kellenék. Nem fogom tőle megkérdezni, de biztos vagyok benne, megváltozott a véleménye rólad.
- Azóta megtudta, „az a vak” gyereket is tud alkotni.
- Nem érdekel, miért változott meg a véleménye. Hozzád tartozom. Barbarának pedig akkor hívjál, ha haragszol rám!
- Vigyázz, mert érted ölni is tudnék!
- Ne traktáljál a Suszter Gabival! Veled kapcsolatban minden célomat elértem. Szép házban lakom, feleségül vettél és még gyerekem is lesz. Ha zongorázol az idegeimen, egyik éjjel, mikor alszol, ivartalanítalak.
- Árudd el, nagy szájú, eddig hány olyan éjszakára emlékszel, mikor te ébren voltál én pedig aludtam?!
- Ami késik, nem múlik. Ha minden jól megy, karácsonytól kezdve jó darabig sok olyan éjszakánk lesz.
- Egy sem. A mi lányunk soha nem lesz beteg, mert mindent megkap általad. Így azután éjszakánként a mamája aludni fog, hogy nappal tudjon dolgozni.
- Elfelejtetted, nekem nem kell bizonyítanod. Képes vagy ellátni egy babát, de a gyerekek elsősorban az anyjára van szüksége. Nem vagy éhes?
- Lenne kedvem a fiatalasszonnyal egy nagyot tombolni, hiszen három napig nem volt sikoltozás a házban.
- Gyere, körülnézünk a hűtőkben! Kedvem lenne a brassóihoz, amivel csütörtökön a szüleimet fogadtad, de hát annak magja sem maradt.
- Egyem a pici szívedet. Barbika nekiállt krumplit sütni, méghozzá frittőzben.

- Gelikém, ez van. Tudom, büszke vagy rám. Ilyenkor jusson eszedbe, a 33 éves kismama csütörtökön használt először olajsütőt.
- Fordítva rondább lenne a dolog. Az öreg, vak férjed ülne naphosszat a szobában és mindenben ki kéne szolgálnod.
- Ha van olyan hülye látó nő, lelke rajta. Én azt értékelem benned, hogy törekvő vagy.
- Szépségem, szemed láttára fohászodni fogok. Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet. Kérlek, Uram, hallgass meg minket! Ez a tüneményes nő, aki itt áll mellettem és méhében hordozza fejlődő magzatunkat, finomságra vágyik, de az ne manna legyen. Tudtam, Uram, hogy meghallgatsz engem és jó szívvvel megajándékozod ezt az ennivaló szőkeséget. Barbikám, életem bearanyozója, ugye te is tudod, akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget! Hallod az üzenetét?
- Semmit nem hallok.
- Persze, hogy nem, hiszen hozzám intézte szavait. Azt mondja, a nagy mélyhűtőt nyissad ki, a legelső fiókjában bal oldalon a sarokban van egy műanyagdoboz, azt vedd magadhoz!
- Mi van ebben a nagy dobozban?
- Kincsem, brassóit óhajtottál hasikádba termelni. Mehet a mikróba, én pedig hámozok burgonyát, amit Nyírbotoson krumplinak ismernek, aztán megsütöm, hogy jóllakhasson a két Barbikám.
- Négy puszt kapsz, mert két csaj hálás neked. A pityóka hámozását magamra vállalom. Eddig úgy tudtam, ateista vagy. A végén az is kiderül, hogy másnak mutatkoztál be. Lehet, hogy hajkurászod a nőket is?
- Csillagom, ez jelen időben elképzelhetetlen lenne egy ilyen csodálatos nő mellett. Fantasztikus látni az örömet csupán azért, mert csütörtökön eltettem a fele brassóit a mélyhűtőbe.
- Megváltoztam ebben a pár hónapban. Kicszerélődtek a sejtjeim. Olyan lettem, amilyen te vagy. Megkívántam a brassóit és csalódott lettem volna, ha nem ehettek belőle. De hát, a szerelemmel is így vagyok.
- Ezek szerint reménykedhetek?
- Gelikém, jegyezd fel a kéménybe füsttel azokat a napokat, amikor elmarad!
- Barika édes, az első szeretkezésünk után elmaradt.
- Hozzad az olajsütőt, mert a burgonya sütésre készen!

*

Ő döntött úgy, hogy egy hétre jöjjünk le a nyaralóba. Bizonyos értelemben van kényelmetlenség, ugyanakkor naponta több órát szándékozik sétálni, amire szüksége van a babának. Három napja vagyunk itt és saját maga által meghatározott napirend szerint él. Most pl. mivel ebéd után vagyunk, alszik a drágám. Illetve alszanak, mert ilyenkor a kislányunk sem rugdossa a hasikáját. Én meg elkezdtem matatni és régi kincsekre leltem. Még az intézetben az volt a fiúknál a mánia, hogy detektoros rádiókat eszkábáltunk. Antenna a vaságy sodronya, föld pedig a radiátor. Esténként a nagy hálószobában egymásnak mutogattuk ki, mire jutott. Valamikor elhoztam a nyaralóba a fülhallgatókat meg a tekerceket, valamint pár dobozt, amiben benne vannak a banánhüvelyek, hiszen még az intézetben csináltam ezeket a dobozokat, az úgymond „famunkában”. Így hívtuk azt a műhelyt, ahol gyalupadok voltak meg faipari kéziszerszámok és éveken keresztül tanultunk játékokat meg virágkarókat és egyebeket

készíteni. Nagyon szerettem bütykölni mindig és erről a jó szokásomról máig nem szoktam le. Megtaláltam ezeket a kincseket és most próbálom középhullámon megszólaltatni a Kossuth Rádiót. Van kristálydetektorom, de van germániumdiódám is, ami korszerűbb a kristálydetektornál, mert nem kell vékony tűvel keresni a kristályon, hol rezeg optimálisan. Barbikák alszanak, Gellért meg ügyködik. Rosszul fogalmaztam, mert úgy helyes: Gellért ügyködne, ha, mire összeszedtem a rekvizitumokat, nem jelent volna meg a csillagom.

- Nem tudok aludni. Te mit csinálsz?

- Barbika, kerestem magamnak elfoglaltságot. Rádiót akartam készíteni, de már nem fontos. Majd a holnapi csendespihenőd alkalmával belevágok a lecsóba.

- Csináljunk lecsót!

- Fantasztikus vagy, te csaj.

- Magamnak is az vagyok. 15 éve költöztem el otthonról és azóta ritkán étkeztem normálisan. Most meg mindig ennék.

- Az a baj, hogy a felvett kalóriát ledolgozod.

- Szerencsére a mérleg mást mutat. Meglátod, Gelikém, a Jézuska olyan stramm babát fog hozni, hogy csak na.

- Jó, de megbírálok, ha a fa alá teszi és Barbibabának szemébe hullik a fenyőtüske. Sajnálom, hogy anyám jóval előbb meghalt, semhogy unokája született volna. A fia minden elképzelését megvalósította. Barika olyan feleség, amilyenről álmodni nem mertem. Anyám annál inkább.

- Anyukád aligha álmodott ilyen feleségről, aki nemhogy a konyhát, de magát a kifejezést is utálja.

- Mióta ő meghalt, megtanultam háztartást vezetni. Sütöttem-főztem és büszke voltam magamra. Aztán berepült az életembe ez az angyal, aki értékeli a háziasszonyi felkészültségemet. Végre úgy lehetek hasznos, hogy azt más is észreveszi. Nem tudod elképzelni, mekkora ajándék vagy számomra.

- Tudom, ismerem a lemezt: a doktornő meg a vak zenész. Mindkettőnknek volt elképzelése, milyen lenne egy ideális társ. Egymásra találtunk. Belőlem azok a tulajdonságok hiányoznak, amikkel te rendelkezel. Soha nem tagadtam, egy szerencsétlen vakhoz nem mentem volna feleségül. Ezért haragudtam meg a szűk látókörű Suszterra. Orvos léte, számára te egy vak voltál és semmi több. Neked százszor akkora energiára volt szükséged, hogy eljussál oda, ahol vagy, mint nekem, aki orvos lettem, tehát átlagon felül teljesítettem, mégis eltölpül a te igyekezeted mellett. Az persze igaz, nálunk felcserélődtek a szerepek. Esténként én ülök le a terített asztalhoz.

- Ha jólesik, nekem ez jelenti a tökéletes boldogságot. Kérlek, szóljál, ha megunod a gondoskodásomat, akkor megpróbálok szert tenni egy robot házvezetőnőre. Ne kuncogjál, Japánban biztos van olyan!

- Néha örülök, hogy nem látsz. Mikor ezt kimondtad, szerencsémre nem láttad az ábrázatomat. Ez betegség, nem féltékenység. A mi házukba robotként sem teheti be nő a lábát tartós tartózkodásra.

- Gyere, keressed meg a szükséges kellékeket a hűtőben és a spájzban a lecsóhoz!

Megkereste és mindent a konyhaasztalra tett.

- Gelikém, szépen süt a nap. Menjünk el csavarogni, a lecsókészítés megvár!

- Egyem a zúzádat. Pakoljunk vissza a hűtőbe, csak a tarhonya meg a fűszerek maradjanak kinn!

- Barikának nincsen zúzája.

- Neked a neved Barika. Egyébként pedig szárnyaid vannak.

- Megyek átöltözni a túrához.

Imádom őt. A Börzsönyben sok helyen van szakadék. Mikor májusban itt voltunk, nehezen egyeztem bele, hogy ő menjen a szakadék mellett. De aztán rájöttem, ő látja, hova léphet, nekem az a feladat, nehogy véletlenül meglökjem őt. Erre pedig könnyebb vigyáznom, mint vakon rossz helyre lépni. Egyébként, ha sziklaszerűségre kell fellépni, ő lép fel először, hogy érezzem a magasságot. Néha egyszemélyes ösvényen megyünk, ahol oldalt semmi veszély nem leselkedik rám. Nem tudom hozzászoktatni, menjen bátran előttem, nem kell a kezemet fogni. Hallom, merre megy és követem. Állandóan hátranéz. Azt belátja, előtte nem mehetek, mert akkor bizonytalan vagyok, ha nem hallom a lépteit. Édes csillag. Mennyivel könnyebb lenne neki látó férj mellett. Szerencsémre ezt csupán én gondolom így.

- Barbikám, ugye bekalkulálsz, hogy haza kell érnünk? Ha akkor fordulunk vissza, mikor fáradt vagy, az késő lesz.

- Féltesz?

- Amit irántad érzek, arra nem találok megfelelő kifejezéseket. Kevés ide, hogy féltelek.

- Hidd el, nem véletlenül jártam tíz évig egyetemre. Érzelmileg tudom, mivel tartozik a kismama a babájának, de én tanultam is.

- Barbika, veszünk szombaton egy videokamerát.

- Hallani nem akarok róla.

- Nem baj, veszek neked. Biztos vagyok benne, soha nem leszel tapintatlan, nem úgy, mint Judit volt.

- Gelikém, nem tudok a te fejeddel gondolkodni. Ami nekem természetes, neked nem biztos, hogy az, és máris megvan a baj.

- Rájöttem, a kettőnk kapcsolatában olyan nem is fordulhat elő, mint Judittal, hogy a kolléganőmnek mutogatta a családi fényképalbumot. Te mutogathatsz, csak mivel minden szabadidőnköt együtt töltjük, mindenről tudni fogok. Ha megszületik Barbibaba és felvételt készítesz róla, azt megmutathatsz a kollégáidnak a jelenlétemben, hiszen részese leszek a történetnek.

- Meggyőztél. Egyébként a szombati műsoron készültek videofelvételek. Jó lenne, ha beszélnél a kultúrossal és kapnánk egy példányt. Vigyázz, itt nagyon le kell hajolnod, mert alacsonyan van az ág!

*

Elkezdődtek a dolgos hétköznapiak. Nekem minden délutánra két tanítványom lett. Barbi nagyon nehezen zökkent vissza a munka világába. Esténként fáradtan jött haza. Ebben az időszakban fő táplálékbevitel a hal és a zöldségfélék voltak. Egyenes következménye, hogy bár továbbra is ketten voltunk, mégis két személyre kellett külön készülnöm. A délelőttök főleg konyhai tevékenységgel teltek. A csirkével még csak megalkudtam volna, de a halaknak a szagát csak a szépségemre való tekintettel viseltem el. Kezdem gyártani a gyümölcsleveket. Előszeretettel fogyasztotta. Még a rendelőbe is vitt magával. Vitaminhiány, mint olyan, a doktornőnél kizárt rizikófaktornak számított. Belekóstolt az intézményesített terhestornába, amiről rövid úton lemondott.

- Gelikém, nincs arra időm, hogy hallgassam a sok nyavalygást. Itthon fogok tornázni egyedül. Tisztában vagyok azzal, mikor milyen gyakorlatokat célszerű végezniem.

- Ezzel nem mondtál nagyot. Bízad magadat rám, majd én tornáztatlak.

- Kénytelen vagyok töredelmesen bevallani, ezen a téren is változtam. A szervezetem nem igényeli a napi betevőt.

- Enni muszáj.

- Tudom, jobban örülnél, ha az evésről mondanék le, de az még várat magára.

A következő másodpercben átment szopós malacba, mert meg akartam fojtani.

- Angyalka, ma hallgattam egy műsort a rádióban. Arról volt szó benne, hogy a kismama lehetőleg kerülje azokat a helyzeteket, ahol fertőződhet.

- Erika is javasolta, ha meg tudom oldani, az utolsó két hónapban ne dolgozzak.

- Nem szeretnék a főnököd helyében lenni. Honnan fog leakasztani helyetted egy orvost?

- Ha egyetértesz velem, minden személyes holmimat áthozunk a lakásból és végleg lemondok róla. Ez segítségükre lesz, ha lakást tudnak biztosítani a helyettesnek. Elvégre orvoshiány van.

- Kérdés, ezzel mit ártasz magadnak a jövőre nézve?

- Mivel meg vannak velem elégedve, biztos, hogy szülés után visszavesznek, de ha nem, akkor keresek másik munkahelyet. Ne félj, nem maradok munka nélkül!

- Ma délelőtt ezen töprengtem és azon kaptam magamat, hogy reszketek.

- Szerencsémre tudom, hogy viccelsz. Nem örülök a magamon tapasztalt negatív változásoknak. Könnyebben fáradok és... szóval az intim kapcsolatunk is megváltozott miattam.

- Barbikám, első a baba. Minden más utána következik.

- Remélem ezekben a hónapokban nem lesznek olyan műsorok, amikre fiatal lányok jelentkeznek és persze majd a tanár úr kíséri őket zongorán.

- Valóban, nekem is csak pár ilyen jut eszembe: október 23., november 7., Katalin-bál, Mikulás-műsor és végül a Karácsony. Azt hiszem, több nem lesz.

- Miféle november 7. és Katalin-bál?

- Igazad van, te kis mázlis. A nagy októberi szocialista forradalom kiordításának évfordulóját nem tartjuk és bálban sem zongorázok évek óta. Megjegyzem, az előbbinek régen örültem, mert munkámmal a dolgozó népet szolgáltam és ezt pénzjutalommal illett megbecsülni a főnökeimnek.

- Jó főnökeid voltak?

- Inkább sok. A portástól felfelé mindenki az volt. Kivételt csupán a takarítónők képeztek.

- Biztos voltam benne, hogy fölöttük te voltál.

- Tudod, szívem, az én életemben az igények és a lehetőségek ritkán voltak szinkronban. Azok is rövid ideig tartottak. Mostanság, lekopogom, megy a szekér. Visszatérve a műsorokra és a csajokra: ez nagyon rossz vicc. Akkor is az lenne, ha megismerkedésünk előtt hajkurásztam volna a nőket. Ebben az állapotodban pedig a gondolat is távol áll tőlem. Minden férfit aljasnak tartok, aki megcsalja a feleségét.

- Nem mondod, hogy számodra ennyire szent a házasság?

- Maradjunk annyiban, egy gyermeket váró feleséget aljasság megcsalni, ha már abban nem hiszel, hogy én tégedet soha nem tudnálak. Annak örülök, hogy Erikával augusztusban összefutottál.
- Hat évig évfolyamtársak voltunk az egyetemen és még barátnőmnek is mondhattam. A kollégiumban szobatársam volt. Aztán elváltak útjaink. Belőle nőgyógyász lett, ahogy belőlem gyermekorvos. Örülök, hogy sikerült összefutnunk.
- Lényegében én is kiképeztem magamat melletted amatőr nőgyógyásznak.
- Hát ez az. Most meg elkezdődött életünkben egy olyan periódus, amikor a tanultak feledésbe merülnek.
- Ne izgulj, kismama! Vigasztal engemet a tudat, hogy szülés után frissítem az ismereteimet.
- Mikor lesz az még?
- Most tettel róla említést, hogy a hátad közepére sem kívánod.
- Idővel számolnom kell az öregedéssel, de nem ilyen hirtelen. Csupán arról tettem említést, hogy mérséklődtek a vágyaim. Ami pedig a hátam közepét illeti, ott soha nem kívántam.
- Meséljek róla, hogy reagálsz le, mikor megmasszírozlak?
- Nem érdekelnek ezen jellegű meséid. - mondta ő és kiment a konyhába fürkészni.

Örülök, hogy közös életünkben még nem fordult elő, hogy ne talált volna magának enni- vagy innivalót. Hosszú életem során soha nem volt áldott állapotú nő a környezetemben. Nem csoda, hogy ismeretanyagom meglehetősen hiányos, de abban hiszek, ameddig jó étvágya van, nagy baj nem lehet. Vele bolondozok, de mikor egyedül vagyok itthon, aggodom miattuk. Furcsa volt hozzászoknom a többes számhoz. Tény, ami szerencsére tény, hogy ketten vannak. Remélem a kis Barbika mit sem sejt az én aggodalmamból. Meglehetősen élénk baba, de éjjel hagyja az anyukáját aludni. Naponta vizsgálom meg, mennyire élénk. Szeretném, ha október végén sikerülne itthon maradnia. Okos gondolat, hogy lemond a szolgálati lakásról, amit én közel fél éve mondogatok neki. Ne csak kérjen a főnökétől, hanem lássák, ő is tesz egy gesztust. Titkolom előtte, hogy bizonyos vonatkozásban érzem a koromat. Ha a babával bármi történe, a saját számlámra írnám. Esténként, igaz, fáradtan zuhan be az ágyba, de könnyen regenerálódik. Reggel frissen ébred. Túlzásokba nem szeretnék bocsátkozni, ezért helyesbíték. Reggelenként olyan frissen ébred, ahogy az Rózsa Barbarától elvárható. Felébresztem és nehezen nyitja ki a száját. Néha úgy érzem, a kávé infúzióban kéne beadnom neki. Újabban előfordul, hogy nem jön ki a konyhába. Helyette rekedt hangon hozza tudomásra, az ágyban szeretné elfogyasztani. Ettől mindig félek, hogy egyszer a nyakába öntöm. Ám, lekopogom, úgy tűnök magamnak, pincérnek sem lennék utolsó. Utolsó előtti az persze lehet. Arra nem volt szükségem, hogy tálcán egyensúlyozzam a csészéket, de megtanultam. Október elején, biztos, ami biztos alapon, kifizettük a piszkos adósságát, ami volt az autójára. Bár, ahogy én nem szeretem, ha azt mondja, hogy az én házam, ő sem szereti, ha kizárólag neki tulajdonítom az autónkat. Pedig az autó kizárólag az övé. Érdekes lenne megpróbálnom vezetni. Valamikor, még az ösközösség idején anyám kocsiját megpróbáltam. Meglepetésnek szántam, hogy kiállok vele a garázsból. Amit Mariantól azért kaptam, azt 30 év múlva sem tudom elfelejteni. Ma már, mivel minden emlék idővel megszépül, bennem úgy tárolódik, kiderült az anyámnak egész jó passzív szókinccse volt. Később persze a barátnőinek dicsekedett vele, hogy milyen ügyes az ő vak fia. Nem mentem át a kerítésen a szomszédba Moszkviccsal.

*

Lakásfogságban voltam egész délelőtt. Reggel elvitt a volt otthonába és rám bízta, míg ő dolgozik, ráoljak össze. Csupán az üres bútorok maradnak. Módszeresen néztem mindent végig és az előszobába gyűjtöttem az elvinnivalókat. Találtam egy faragott fadobozt, színültig papírokkal. Megszoktam az állapotomat, de néha jó lenne látni. Fogásra levelek, fényképek és egyéb papírok. Tudom, nincsenek előttem titkai, de ez akkor is igazságtalanság. Ő olvashatja a házamban található minden irományt, nekem pedig a fadoboz áttanulmányozása után csupán annyi maradt, hogy sok papír. Túltettem magamat rajta és felhívtam a rendelőben, mert muszáj volt.

- Tessék, Gyermekrendelő!

- Csókolom a kezét, Tánczos Gellért vagyok és Rózsa doktornővel szeretnék értekezni!

- Üdvözlöm, Geli. Barbara mindjárt visszahívja önt, de most vizsgál.

Nem elég, hogy nyálás a puszi Böske, ráadásul Gelizel? Legalábbis, mikor fogadtuk a házasságkötő-terem előtt a gratulációkat, az asszisztensnő pusziját nyálásnak éreztem.

- Tessék, Tánczos!

- Miért vagy mérges?

- A jobb kezed Gelinek titulált.

- Szereted te azt.

- Barbikám, ha lehetne válogatnom a testrészeid között, nem a jobb kezedet preferálnám elsősorban.

- Óh, de nagy igényű lett a szerelmem. Ha jól emlékszem, egy éve még a saját jobb kezed is megfelelt.

- Te ezt honnan tudod, szépségem?

- Abban az időben hasonló cipőben jártunk.

- Nana, kis huncut! Az én lábam 46-os, a tiéd pedig csupán 37-es.

- Azt mondd, a lábaink között van a különbség? Erről jut eszembe, a toaletten voltam, mikor hívtál.

- Erzsi azt mondta, hogy gyereket vizsgálsz.

- Térjünk a lényegre, mert sokan várakoznak rám!

- A konyhaszekrényben van egy csomó edény, gondolom a lakáshoz tartoznak.

- Az mind a sajátom.

- Angyalka, az egyik tálban van két fonnyadt alma és egy nyers tojás. Azok is a sajátjaid?

- Szoktam tavasszal tojássárgáját enni mézzel, hogy szebb legyen a hangom.

- Imádlak, kis csilingelő énekes pacsirtám. Ezek szerint az edényeket is kihordom. Puszika, nyuszika.

- Szia, édes!

Fantasztikus. Van a csajnak étkészlete, lábosai is pár darab. Az biztos, egyik sem tűnik agyonhasználatnak. Ezek ételt nem láttak. Eszembe jutott a mondás: „Nézd meg az anyját, vedd el a lányát!” Az én drágám esetében elég lett volna a lakását megnézni. Alighanem ezek az edények nászajándékok voltak tíz évvel ezelőtt. Este két fuvarral sikerült áthurcolnunk mindent. Tény, ha lemeszelt volna a rendőr, igencsak meg kellett volna fejnünk a bugyellárist,

mert úgy megpakoltam az autót, hogy alig látott ki az ablakon. A kis ravasz másnap a lakás-kulcsaival a kezében jelent meg a főnökénél egyezkedni. Édes jó istenem, az, hogy hét hónapos terhes, kevesebbet nyom a latba, mint a másik tény, hogy én nem látok.

- Barbara, megértelek. Nem elég az állapotod, a háztartást is vezetned kell, hiszen nyilvánvaló, a férjed helyett sok minden rád hárul. Intézzed el a táppénzes állományba vételeket, mi majd keresünk arra az időre helyetted valakit. Így könnyebb, hogy van szolgálati lakás.

- Tudod, ha ez igaz lenne, amit a férjemről mondasz, abbahagyhatnám a hivatásomat. Az viszont tény, az átlagnál jobban oda kell figyelnem a babára. Neked elárulom, bár minden kolléga tudja rólam, nem vezetek és soha nem is vezettem háztartást. A férjem vállalta magára ezt a nemes feladatot.

A lényeg, október 31. napjától betegállományba vették. December 26-ig miénk a világ, feltéve, ha Barbibaba nem dönt másképpen. Annyira megörült a szabadságának, hogy egy napig bírta az itthonlétet, majd kiudvarolta nálam, látogassuk meg a szüleit. Két napig voltunk lenn. Megbeszélte, az anyukája karácsonykor feljön hozzánk és itt marad pár napig, ha kell valamiben segíteni. Imádom a vidéki rokonokat. Kár, hogy 59 évig kellett várnom arra, hogy legyenek. Kaptunk minden finomságot. Lajos egy kis hordó bort is szeretett volna adni nekem, de a lánya hivatkozott az állapotára és megkérte az apját, hogy ne idegesítse. Pedig milyen jól mutatott volna a pincében. Teszem azt, kifáradok a kondizástól, ráülhettem volna. Az eszembe nem jutott, hogy a hordó tartalmát megigyam. Nem vagyok ellensége magamnak. A kis haramiám elharapná a torkomat. Szilveszter óta egy kortyot sem ittam. Igaz, nem is kívánom. Hazajöttünk és másnap Barbika rosszul érezte magát. Illetve beképzelte a rosszullétet. Tánczos Gellért nőgyógyászati előadásnak lett részese.

- Valami baj lehet, mert sok a hüvelyváladékom.

- Kincsem, bevetésre készen állok.

- Légy kedves, ne komolytalankodjál! Nemi vágyról nem beszéltem. Attól félek, hogy szivárog a magzatvíz.

- Nem értek hozzá.

- Ha elfogy a magzatvíz, akkor két lehetőség van: ha kellően fejlett a baba, császárral el kell venni, vagy esetleg pótolni a magzatvizet. Ugyanis a magzatnak szüksége van rá, mert a tüdejében is az van, de egyáltalán, a mozgásához kell. Amennyiben nincsen, nem tudnak bizonyos szervek tovább fejlődni.

- Csillagom, ez komoly dolog.

- Remélem, nem kaptam fertőzést. Ritkán vagyunk együtt.

- Tőlem milyen fertőzést kaphatnál, ha nem vagyok másik nővel?

- Attól még a nemi szerveken megtelepedhetnek a kórokozók, ami a nőben gyulladást okozhat. Azért azt te is tudod, az alapos tisztálkodás ellenére a levegő tele van bacilusokkal, tehát abszolút értelemben még a kezünk sem elég tiszta. Sajnos, a magzatvíz fogyását igazolja, hogy a kis Barbika két napja keveset mozog. Ezért vagyok kétségbeesve.

Naná, hogy én is bepánikoltam. Irány Erika doktornő. Idegesen autót vezetni a városban. De hát, megint a vak férj. Ha látnék, beültettem volna magam mellé és repítem a klinikára. Nálunk ez is fordítva van. Szerencsémre erős, határozott nő, ha a szükség úgy kívánja. Valami tenyészetet, vagy mit csináltak a váladékból. Egyértelműen kimutatták, semmi gond a magzatvízzel és ő sem kapott fertőzést. Az viszont tetszett, hogy Erika doktornő baráti alapon megmosta a fejét Barbara doktornőnek. Ugyanis, ha fertőzése lett volna, azt a váladék színéből is meg lehet állapítani. Itthon kedvem támadt kinevetni a kedvesemet. Kis hülye fülrágó.

- Tessék megtörölni, ha összenyálaztad!
- Fussál két kört az udvaron és közben megszárad! Bepánikoltam és nem gondoltam arra, két nap megpróbáltatás, idegen környezet és hosszú utazás a kis Barbikát megviselte. Tudhattam volna magamtól is, ha helyén lett volna az eszem. Nézd meg, hogy rugdos!
- Igazságtalan a Teremtő veletek, nőekkel.
- Senkire nincs rákényszerítve, hogy gyereket vállaljon. Akartam és sikerült. Boldog vagyok és elképzelem az örömet majd, mikor a karjaimban tarthatom.
- Szoptatás közben igen, de különben te csak foglalkozzál mások gyerekével! A mi lányunkról én gondoskodom.
- Aranyos vagy és hálás vagyok érte, hogy mindent megcsinálsz helyettem a mosáson kívül, de ezzel nem fogsz revolverezni, mert ha felmérgetesz, elmegyek GYES-re.
- Barika, ne lázadj! Nézzed meg, mit lehet elpusztítani a konyhában, mert úgy emlékszem, anyukád mákos süteményt is csomagolt.
- Azt edd meg te. Én megelepszem a sült csirkével.

*

Barbika megtáltosodott. Szeptemberben a szabadság után elkezdett dolgozni és úgy kifáradt napközben, hogy esténként hálni járt belé a lélek. Félttem, nem fogja bírni végigcsinálni a kilenc hónapot. Immár magunk mögött tudhatjuk a novembert és elmondhatom, több, mint egy hónapja nem dolgozik és felélénkült. Színházba járunk, aminek következménye, másnap dél felé indul a nap, mert neki aludni kell. Sétálunk-sétálunk, naponta másfél órát. Szerinte nekem is szükségem van a mozgásra. Baromság, de nem vitatkozom. Folyamatosan egymás elé rakni a lábainkat, rém unalmas. Változatosságot csupán az ő jelenléte biztosít számomra.

- Tudod hol vagyunk?
- Életem, mióta az eszemet tudom, ritka alkalom, hogy ne figyeljek oda, merre járok. Judittal adódtak a ritka alkalmak és az életem fényével.
- Ne udvaroljál, elérted a célot! Ha nem figyelnél oda mellettem, az autóban nem tudnál navigálni.
- Az autó az más. Hozzászoktam Mariann mellett, az ember figyeljen a kocsi minden rezdülésére, ha nő vezet. Határozott volt, akárcsak te, de tájékozódni ő sem tudott.
- Miért hívtad az anyukádat Mariannak?
- Az az igazság, általában jóban voltunk és ha ő Gelinek titulált, nekem is jogom volt, hogy keresztnéven szólítsam.
- Egyébként az előbb mentünk el Kertész Editék háza előtt.
- Tudod, hogy énekel a karácsonyi műsoron?
- Sajnos, nem felejtettem el. Valamint azt sem, hogy Mikuláskor lesz 18 éves és ezt a napot nyugdíjas találkozó keretében akarjátok emlékezetessé tenni. Én pedig jelen leszek minden próbán.
- Korán kezded, Barika. Nekem lehetnek a korom miatt rögeszméim, de neked még korai.
- Szerelmes beléd és punktum.
- Egy szép lány, aki szerelmes a vén krampuszba.
- Én is az vagyok, te vén krampusz.

- Ami a szépséget illeti, kétségtelen, ám a lányságodat sirathatod.
- Miért nem vagy hajlandó beszélni az intézeti emlékeidről?
- Nő vagy és így, szerencsédre, nem lehetnek személyes tapasztalataid a katonaeletről. De elmondhatom, a fiatal vakok sem tudják elképzelni, milyen volt az ötvenes években élni a vakok intézetében. Azt hiszik, az idős vakok fantáziájában született meg mindaz. Ha belegondolok, elmegy az élettől a kedvem. Leginkább a börtönhöz hasonlított. Nem állíthatom, hogy szép emlékeim nem maradtak abból az időből, hiszen volt pár olyan tanárunk és nevelőnk, akikre ma is szívesen gondolok. De létezett az ellenkezője, főleg a nevelők között. Iskolázatlanság és szadista beütés. A tisztálkodás reggel és este hideg vízben. Reggeli étkezésnél kávé és fél szelet üres kenyér. Ez úgy, hogy rádobva az ebédlőasztal eternitlapjára. Mivel abban az időben abszolút zárt intézet volt, havonta egyszer adatott meg, hogy a szerencsésebbek találkozhattak a családtagjaikkal.
- Mint gyermekorvos, fel nem foghatom, hogy lehetett a gyerekeknek hideg vízben mosdani?
- Hozzáteszem, az intézet igazgatója is orvos volt, bár csak gyanítom, hogy gyermekorvos, ez nem biztos. Hetenként egyszer leereszkedett a diákság közé. Vasárnap délelőtt nagyvizit. Mindenki állt az ágya végénél a hálókban és a nagytekintélyű igazgatónk elsétált előttünk. Néha előfordult, hogy két mondatot váltott egy gyerekkel. A hideg vízben való mosdást viszonylag könnyen elviseltük, mi fiúk, de képzeld el a lányokat! Hab a tortán a heti egyszeri fürdés volt: egy ötször öt méteres medencébe húsz centi vizet engedtek és abba behajtottak egyszerre 30 gyereket.
- Ez hihetetlen.
- A hatvanas években szüntették meg a medencét és csináltak zuhanyozót helyette. Nekem még nem volt ilyen szerencsében részem. Tény, hogy '56 után lényegesen javult az étkeztetés. Tízórára és uzsonnára elmaradt a fél szelet üres kenyér, helyette zsíros, vajas vagy lekváros kenyeret kaptunk, néha pedig kiflit. A reggeli azonban változatlan maradt, az asztalra dobott kenyérral. Bár vasárnap reggel teát és zsíros kenyeret kaptunk. Erről jut eszembe, finom süteményeket adtak vasárnap az ebédhez. Remek büntetési lehetőség a nevelőknek. A renitens többek között nem kaphatta meg az úgynevezett „vasárnapi kalácsot”.
- De hát ez aljasság, hiszen biztos vagyok benne, a szüleitek fizettek utánatok.
- Ennek különböző volt a mértéke. Anyukám, mint orvos, sokat fizetett, de fogalmam nincs az összegről, mert abban az időben nagyon nem érdekelt a pénz.
- Milyen volt az oktatás színvonala?
- Vegyes. Nekem mivel jó matematika és földrajz tanárom volt, a gimnáziumban tudtam kamatoztatni. Ugyanakkor minősíthetetlen volt a történelemoktatás. Képzeld el azt a vak történelemtanárt, aki az órán súrolta a pontírású történelemkönyvet!
- Nem tudta a saját tárgyát?
- Fogalmam nincs. Mindenesetre nagyon úgy nézett ki. Kitűnő zeneoktatás volt, de elsősorban azok számára, akikben láttak a tanárok fantáziát. Remek négyszólamú vegyeskarunkkal versenyeket nyertünk és még a rádióban is szerepeltünk. Ami tény, nappali gimnáziumban erős hátránnyal indultunk bizonyos tantárgyakból. Ilyen volt a nyelv.
- Azt mondtad, szadisták voltak a nevelőitek.

- Vegyes társaság. Voltak olyan nevelők, akik éppen csak megütötték azt a szellemi szintet, hogy nem analfabéták. Ugyanakkor előfordult doktor is köztük. Nekünk, fiúknak, színvonalasabb nevelőink voltak általában, de a lányoknál katasztrofális. A pofozás a nevelési mód-szerek közé tartozott. Barbikám, nem fog megfázni Barbibaba? Igencsak felélénkült a szél.

- Jól van, hazamegyünk, de mesélni fogsz otthon is!

*

Azt mondják a környezetemben, ne vállaljak több babát, mert az egy is negatív hatással van szellemi adottságaimra. Mióta tudtuk, hogy kislányunk lesz, egyértelmű volt, csak Barbara lehet. Ehhez képest decemberben felvettem, mi legyen a neve. Éreztem, hogy rám néz, de szerencsémre nem láthattam, milyen szemekkel. Arra gondoltam, úgy igazságos, hogy megkapja anyukája mindkét nevét, csak felcserélve. Legyen Tánczos Barbara Rózsa. Milyen buli lenne a későbbiek során, ha nyilatkoznia kell az adatait illetően. Ezért mondta rám a szerelmem és az ő szülőanyja, hogy agyamat megterhelte a babavárás. Barbika döntött. Tánczos Barbara Mariann lesz a közös utódunk neve. Még hozzátette, hogy: „puktum”.

- Telefonon beszéltem Erikával, ahogy mindennap szoktam. Elmeséltem neki, nem lesz apás szülés, mert te nem szeretnéd.

- Barbikám, te is egyetértettél velem a témában.

- Lényegtelen. Ami biztos, Erika közölte, ivartalanítani fog, hiába vagy olyan nagy melák. Mi van, Gelikém, elállt a szavad?

- Elképzeltem az érzést, amikor a bájos doktornő kezébe veszi a himbilimbimet.

- Igen?! Közlöm veled, Tánczos Gellért, hogy apás szülés lesz. Fogod a kezemet és ezáltal könnyebb lesz a szülés. Tudod jól, a törekeny természetemhez képest nagy babánk születik.

- Csillagom, inkább törpének szülessen, csak te ne szenvedjél.

- Rendben. Van még pár napom, megpróbáljuk Erika segítségével zanzásítani.

- Belezavarodok, ha bajod történik. Borzasztó ez a kétféle érzés bennem. Mindketten akartuk, akarjuk is, ugyanakkor nem tudnám feldolgozni, ha...

- És most nincsen kezemben a kamera. Pedig ezért vettük, hogy rögzíthessem életünk fontos pillanatait. Ne féltsél, csak legyél ott velem és fogjad a kezemet. Igaza van Erikának.

Megbeszélte Margit nevű kolléganőjével, ha hirtelen kell bemennie a klinikára szülni, segítségünkre lesznek és beviszik őt. Hogy magamban mit éreztem, az örök titok marad. A tehetetlen vak, aki erre sem képes. Képes lettem volna Kertész Editet kísérni a karácsonyi műsoron, de két nappal előtte ágynak dőlt, amiért Barbikám nem haragudott, még akkor sem, ha minden próbán jelen volt. December 26-án hajnalban riasztottam Margitot. Együtt érkeztek a férjével és repítettek bennünket a klinikára. Erika is ugrasztva lett. Karácsony ide vagy oda, első a kötelesség. Barbibaba biológiai órája kitűnően működött az anyuci pocakjában. Engemet beöltöztettek, nehogy valami kórokozót bevigyek a szülőszobába. Megosztottuk a feladatokat egymás között. Én féltem, ő pedig szenvedett, bár utólag azt mondta, hogy semmiség az egész. 2005. december 26-án háromnegyed délben a világra jött Tánczos Barbara Mariann, 4.20 kilóval és 60 centivel. Lapátkezeimbe vehettem az óriás bébit, aki nekem igencsak falatkának tűnt. A torka kitűnő. Énekes lesz, esetleg rikkancs, de ez még nem biztos. Azt mondják, rám hasonlít. Anyósom, aki két évvel fiatalabb, mint én, eskü alatt fogadja. A lánya pedig nem akar vitatkozni vele. Barbibabának eleve nincs olyanja, mint nekem. Ezenfelül nyugodt baba, én pedig izgága voltam. Barbikám mondta ki a tutit, mikor éppen kettesben voltunk és ebben igaza van. Barbibaba szereti a cicit és nem tagadhatom ez irányú érdeklődésemet. Benne vagyok a korban, de ha húsz éves lennék, akkor sem alkotnék több gyereket. Nekem az

öröm jutott, a kincsemnek pedig a szenvedés. Nagyon féltettem őt. Egymásra voltunk büszkék. Ő arra, hogy megkíméltem majdnem mindentől, én pedig, hogy szememben hős lett. Szülés után sem hagyta el magát. Pedig elképzelttem magamat fehérfütyivel a kezemben, ahogy a városi forgalomban feleségem keresésére indulok. December 20. és január 1. között nálunk tartózkodott Nyírbotosról az anyósom. Pár napig segített a lányának, de azután hazament. Barbi kivitte őt a pályaudvarra, én meg a kis pöttömmel körbetáncoltam a szobát örömben és esküszöm, hogy nevetett. Az igaz, nem csürdöngölőt jártam vele, csupán lazán lépkedtem a 46-os tappancsaimmal.

- Te mit csinálsz?

- Jujj, de megijedtem. Azt hittem, még sokáig nem érsz haza. Barbibaba éhes, azért vettem fel.

- Nem hülye az a gyerek, hiszen tégedet néz. Tudja, hogy nem szopiztatod meg.

- Azt honnan lehet tudni?

- Meg fogod látni, ahogy nyiladozik az értelme, hozzád másképpen fog viszonyulni, mint hozzám. Érezni fogja, hogy nem látsz.

- Szerinted több esze lesz, mint nekem? Nyolc éves voltam, mikor egy hatodikos srác megkérdezte, szoptam-e már női mellet. Égett az orcám és bevallottam, hogy soha.

- Gondolom, a gyerek elkezdett röhögni és a fejedhez vágta, hogy az apukád szoptatott. Régi vicc.

- Barbikám, te olyan okos vagy.

- Látnod kéne, ahogy tartod a karjaidban és beszélgetünk, hol feléd, hol pedig felém fordul.

- Én soha nem fogom látni a kislányunk arcát.

*

Régi szép idők, mikor kincsemmel együtt örültünk annak, hogy anyukája hazament. Végre, ránk köszöntött a nyugalom. Gondoltuk mi, az okosok. Tiszta szerencse, hogy a doktornőt sokan ismerik, ráadásul jó néhány kollégája van. Nem tagadhatom, ezen a téren panaszra nekem sincs okom. Egymásnak adják a kilincset a vendégek, akik kíváncsiak a kis hercegnőre. Sorolhatnám a sok hülyeséget, amin csodálkoznak. Milyen aranyos, ahogy feje fölé teszi a kezeit, milyen édesen alszik, mennyire figyel ránk, cuki, ahogy szopja az ujjacskáját és még garmadával. A feleség hazament Nyírbotosra és a férj, azaz Lajos, két nap múlva megérkezett egy nagynénivel. Neki is joga van meglátogatni az unokáját, mondta Lajos. A nagynéni miket mondott, nem tudom, mert ő az ittlétük alatt Barbit szórakoztatta. Az emberi fajnak ahhoz a rétegéhez tartozik, aki azt hiszi, a vakság ragályos. Csupán egy éjszakát tartózkodtak nálunk, de mi imára kulcsoltuk a kezünket, mikor távoztak. Kamázom az orvos kollégákat, akik jönnek látogatni és a minimális higiénit sem akarják betartani. Én engedek be mindenkit. Kiszólok az általam felszerelt kaputelefonon, mert Barbikám arra sem veszi a fáradságot, hogy kinézzen az ablakon. Megjegyzi: „Már megint ki az isten az?!” Azért ez buli. Soha nem voltam emberszerető, Barbikám pedig a hivatásánál fogva az (volt.) Mióta gyereke van, némileg megváltozott. Nem látom, hogy néz a vendégekre. Bár lehet, megjátssza magát, mert vannak, akik kétszer is jártak nálunk.

- Mit keresel itt a pincében?

- Édeském, a frász kerülget, hogy lejössz a babával ezen a meredek lépcsőn.

- Ezt én is elmondhatom, mikor sétálsz vele a házban.

- Az én lányom, akkor sétálok vele, amikor akarok. Egyébként töprengek.

- Töprenghetnél a nappaliban is.
- Nem lehet, mert jelenléteddel megzavarod a gondolataimat.
- A micsodámmal, mit csinálok a micsodádba?
- Életem, a micsodád még érzékeny, aminek következménye, hogy az enyém szomorú. Szeretnék vásárolni egy pisztolyt.
- Némi problémát az engedély megszerzésénél látok.
- Gyilkolni akarok. Írjad ki a kapura, hogy: „Vigyázz, a kutya harap!”
- Nincsen kutyánk, de igaz, utálom, mikor ellátnak a jótanácsokkal, miket egyek, milyen időközönként szoptassam Barbibabát. Nézd tégedet.
- Tessék ideadni! Az enyém is, nemcsak a tiéd.
- Gelikém, ez igaz, hogy mindjárt egy hónapos lesz? Kimondhatatlanul boldog vagyok és ugye, milyen jó kisbaba?
- Jó, mint az anyukája és olyan szép hangja lesz.
- Hiába mondd, nem hiszem el, hogy olyan a hangja, mint az enyém.
- Igazad van, inkább az enyémmre hasonlít.
- Irigykednek a kolléganőim, hogy milyen jól sikerült gyerek.
- A szerelemgyerekek mind szépek. Barbibaba pedig igazi szerelembaba.
- Tegnap megdicsérted Editkét, milyen aranyosan foglalkozott Barbibabával.
- Nem érdekel. Ő is elfér a kupacban. Halomra gyilkolok mindenkit. Egyébként megbeszélést tartott a pince csendjében a jelenlegi énem és aki szerettem volna lenni. Jól lefarmolt az építésmérnök énem. Azt mondta, állandóan sajnálatom magamat. Szeretnék a helyében lenni és Mercedessel furikázni.
- Hajkurászni a szép nőket, ugye?
- Ez nem vicc. Sokszor álmodok róla, milyen más életem lehetne és képzeljed el, az építésznek is ez a buta Barika a társa. Az én édes angyalkám, aki a világon a legszebb. Konkurencia nincs, de lehet, hogy sok év múlva lesz, mikor nővé cseperedik a kis hercegnő. Tudod, boldog vagy, de a te sikeres életedben ez az öröm egy újabb szál a csokorban. Ugyanakkor ne feledkezzél el arról, az én életemben te voltál az első ajándék és most itt ez a kis szuszogó, aki bearanyozza a kettőnk életét.
- Hónapok óta itthon vagyok és sokat gondolkodom. Eljutottam odáig, hogy kezdek megérteni. Ismerkedésünk kezdetétől te voltál a csoda, aki fogyatékosága ellenére mindent megold. Hozzászoktam ezekhez a csodákhoz és ma már természetesnek veszem. Ugyanakkor kezdek a te fejeddel gondolkodni. Pár napja kiejtettél a szádon egy olyan mondatot, amitől összefacsarodott a szívem. Szeretheted akárhogy Barbibabát, vagy engemet, de a te életedben nem adatik meg, hogy lássad az arcunkat. Mindent elértél, amit ezzel a fogyatékosággal lehetséges, de nem tudsz olyan határt átlépni, ami után a tényleges csoda lenne. Lehet, régen ösztönösen jól csináltam, mert volt bennem kellő empátia, ma már azonban tudatosan törekszem arra, hogy mindent láttassak veled. Bevonlak a vizuális élményeimbe.
- Remélem, elhiszed, nem púder duma részemről, hogy mennyit jelentesz nekem. Nőm az akadt néha. Szép is volt köztük, de lelki társam az te vagy. Tudod jól, az anyám felnőttként elfogadott, de empátia nem volt benne irántam. Judit soha nem érezte velem, hogy kevesebbre tart magánál, mert diplomatikus volt. Ám, mikor vallatóra fogtam, kiderült az

igazság, hogy szeretőnek igen, de férjnek soha. Te pedig visszautasítottad Suszter doktor legyeskedését értem. Az volt számomra az első szerelmi vallomás. Elképzelem, ismerkedésünk óta hány megalázó tekintettel kellett találkoznod és sajnos ennek nem lesz soha vége. A tény ellen kapálózhatok, de nincs értelme. Bármit megtudok csinálni, de ha botot veszek a kezembe és kimegyek az utcára, ugyanaz a szálnalmas vak vagyok, mint a többi sorstársam. Legfeljebb, aki akarja, azt veszi észre rajtam, hogy nem vagyok elhanyagolt külsőleg.

- Úristen! Ez nem lehet igaz, hogy tudatosan tégedet néz, miközben szövegelsz nekem.

- Gyermekeorvos, ez nem az én asztalom. Neked nincs okod a csodálkozásra. Reménykedjünk, hogy mindkettőnkől a jó géneket örökölte. Márpedig szellemileg mindketten átlag felett vagyunk.

- Margitéknak mutattam egy felvételt, ahol az óriás apuka fürdeti Barbibabát. Csodálkoztak, milyen gyengéden érsz hozzá. Tarthattam volna kiselőadást saját tapasztalataimból.

- Addig élsz, Barika. Ha meghallom, hogy intimitásainkat kibeszéled, végzek veled.

- Add vissza a kis hercegnőt és menjél fel a konyhába késért!

- Mesélj, gyarló lélek!

- Nekik elmondtam, hogy megkóstoltad a tejemet. A körülményekről nem szóltam. Ha mosolyogsz, ez annak a jele, hogy életben maradok.

*

Ha adok magamnak pár perc szabadidőt és leülök egy csendes zugba, egyetlen érzés, ami foglalkoztat hónapok óta. Két énem van és ez a két én vitatkozik bennem: az orvos és az anya. Ki merem jelenteni, mikor visszatérek a családomhoz, az anya áll győzelemre. Remélem, változni fog ez, mert egy orvos nem végezheti kényszerből a munkáját. Nekünk hivatásunk a munkánk és Barbibaba születéséig magam is így éreztem. Elérkezett annak az ideje, hogy döntsek, hat hónap itthonlét után májustól visszamegyek dolgozni, vagy itthon maradok GYES-en. Kati, a helyettesem, nem orvosnak való. Kissé szeleburdi. A gyerekeket szereti, csak nem rendelkezik kellő szakmai felkészültséggel, vagy ha igen, akkor rendkívül rossz a memóriája, mert az előző napra sem tud maradéktalanul visszaemlékezni. Azt tapasztalhattam, a kollektíva szereti őt, mert kitűnő haver. Barbara (azaz én) nem társasági ember. Mindig is értékelték a munkámat, a felkészültségemet, de baráti kapcsolatomban csak Margittal alakult ki. 2006. április 10. hétfő. Tánczosné Dr. Rózsa Barbara 34 éves lett. Délután 14 órára rendelt magához a főnököm. Geli szerint maradjak itthon Barbibaba 3 éves koráig. Jólesik, hogy így gondolkodik, de hát anyagilag nagy kiesés lenne. Nem vagyunk szegények, de ahhoz, hogy a megszokott színvonalat tartani tudjuk, igencsak kiszámított a pénzünk. Mivel közel van a rendelő, haza ugorhatok szoptatni, Geli pedig el tudja látni a kislányunkat. Miután a kis falánk jóllakott, kocsiba ültem és irány a rendelő. Útközben viaskodott bennem a józan ész és az érzelem. Centiken múlt, hogy nem döntött helyettem a sors. Elbambultam és átmentem a szemközti sávba. A buszvezető rutinján múlt, hogy életben maradtam, na meg azon, hogy úgy tudta jobbra fordítani a kormányt, hogy nem árok volt mellette. Megálltam a parkolónkban és elkezdtem sírni. Ennyire nem hagyhat el a józan eszem. Száz éve van jogosítványom és tíz éve naponta vezetek. Tereltem a buta gondolataimat, aminek köszönhető, hogy sikerült észhez térnem és még a sminkemet is rendbe tudtam tenni. Egy óra távollét után érkeztem haza. Ha ebbe beleszámoljuk, hogy közben képletesen újraszülettem, igazán csekély távollét. Geli nem jött ki elélem. Úgy beszéltek meg, a kocsit kinn hagyom, hiszen később elmegyek fodrászhoz, a következő etetés után. Furcsa hangokat hallottam a házból. A lehető legcsendesebben mentem be. A hálószobából a következőt hallottam:

Te vagy az életem minden reménye, te vagy az élet nekem.
Add hát a kis kezéd apád kezébe, álmodjál, szép gyermekem!
Álmodban hallgass majd tündérmeséket és hallgasd a szívem szavát!
Amíg a tündérek országát járod, apád majd vigyázz reád.

Megkövülten álltam az ajtóban és hallgattam, ahogy Geli énekel a picurkánknak diszkréten, miközben fogja a kezecskéjét. Az az anya vesse rám az első követ, aki nem sírná el magát ebben a szituációban. Ömlöttek a könnyeim és mentem oda hozzájuk, hogy könnyeimmel Gelit megöntözzem.

- Barbikám édes, elaludt a picurka?

- Tágra nyílt szemekkel nézett tégedet, most meg bennünket. Gelikém, ennél értékesebb születési ajándékot nem kaphattam volna tőled, pedig megint mélyen nyúltál a zsebedbe értem.

- Szívem, nem értelek. Hogy örülsz, azzal nincs bajom, de semmi csoda nincs benne, hogy ennyire szeretem a lányunkat. Neked még lehet másik, de nekem az első és egyben az utolsó utódom. Ráadásul a világ legdrágább babája.

- Engedjed el a kezecskéjét! Elmesélem, mit intéztem, ő pedig el fog aludni, bár már nem sok idő maradt az alvásra. Igazad van, nekem még lehet másik, de neked nem. Szerinted jól teszem, ha előrelátó vagyok és keresek egy apajelöltet? Késik a menstruációm.

- Barbikám, erről komolyan beszélünk kell, de momentán fontosabb, hogy mit intéztél.

- Egészséges kompromisszumot kötöttünk a főnökkel. Kati ezt az évet szeretné végigdolgozni. Utána, mivel férjhez megy, követi a férjét valamelyik arab államba, de nem jegyeztem meg, mert számomra nem fontos. A főnök azt mondta, szeretné, ha januártól visszamennék, mert különben kénytelen másik orvost státuszba venni. Mondtam, tervemben van, hogy elmegyek kórházba dolgozni. Először hebegett-habogott, de végül kimondta, hogy helytelennek tartja az elképzelésemet. Közben nincsen kórház, tehát nem tehetem meg, hogy bármikor hazaugorjak. Nem kételkedik benne, el tudod látni Barbikát, de azért jobb, ha a közelben vagyok. Erről hosszan beszélgettünk és igazat adtam neki.

- Ezek szerint év végéig a miénk maradsz?

- Szépen kérlek!

- Viccnek szántam, te buta doki néni.

- Nem úgy hangzott.

- Igazad van, essünk túl a második ponton is. Eddig nem beszélünk róla, mert hiába van eszünk, ha néha az ösztöneink vezérelnek. Ha igaz, hogy szándékunk ellenére ismét áldott állapotban vagy, a józan ész az egészséged érdekében úgy kívánja, meg kell szülni a babát és nem elvetetni. Az én oldalamról viszont rendkívül kockázatos. Szeretnék addig élni, hogy a kis Barbika sínre kerüljön, de úgy gondolom, már ez is felelőtlenség részemről. Felettem a kaszás lengeti a szerszámát. Amit tudok, reménykedek abban, hogy csak késik és nem marad el. Én viszont ettől a perctől kezdve vigyázni fogok rád. Soha nem voltam felelőtlen, csak ezekben a hetekben.

- Ma vagyok 34 éves. Hidd el, magamban számolok minden együttlét alkalmával azzal, hogy ismét minőségi munkát végeztünk. Az öreg Gellért egy éve és tíz napja összeszedte magát és elsőre alkotott. Nem akarok ironizálni, de tőlem ne várjad, hogy temesselek. Biztos vagyok benne, jelen leszel a lányunk diploma átvételénél. Az viszont igaz, mivel a kettőnk ügye, ha úgy döntenek, elvetetem a babát, csak akkor éljük passzívan az életünket. Vonjuk meg magunktól, amire mindkettőnknek szüksége van. Tudtam, kihez megyek férjhez és te is tudtad, hogy ki lesz a feleséged. Még gondolatban sem vagyok hajlandó a halálodon rágódnival, de ha a

sors úgy hozza, egyedül is fel tudom nevelni a gyerekeinket. Két órával ezelőtt úgy nézett ki, hogy ez jelen esetben rád vár. Felelőtlen voltam és sokkal felelőtlenebb, mint te esténként az ágyban.

Elmeséltem a majdnem karambolt és attól a perctől kezdve a babavárás lekerült napirendről. Megtapasztalhattam, nemcsak a lányunkat, engemet is imád. Azt nem mondom, hogy velem sírt, de közel állt hozzá. Semmi nem történt, csak puszkoltunk és öleleztünk a következő etetésig. Valamint megfogadtatta velem, frontális ütközést csak akkor idézhetek elő, ha mindhárman az autóban vagyunk. Még ezen az estén kiderült, nemcsak a születésnapom pirosbetűs ünnep, hanem a következő négy is. Sikerült meggyőzőnöm az „öreg urat”, a továbbiakban is legyen felelőtlen velem együtt. Emeletes házak között pedig ne járkaljon, mert fejére eshet egy téglá. Ami pedig a korát illeti, két hét múlva tölti be a hatvanadikat. Én pedig máris 34 éves vagyok. Azt mondja magáról, 58 éves kora óta folyamatosan 60 éves. 1946. április 24-én született Budapesten.

*

Nyáron kihagytuk életünkől a börzsönyi nyaralást, két okból, bár Geli azt mondta, egy az a kettő. A német vendégek két teljes hónapra kibérelték a nyaralónkat. A főnök úr szerint ennek nincs jelentősége. Jól jön a pénz, de ha a kis hercegnő még mindig helyhez kötött lenne, nem fogadtuk volna a németeket. Arra viszont semmi szükség nincs, hogy fertőzést kapjon. A nyaralónkban nincsenek olyan higiéniai körülmények, ami egy örökmozgó babának megfelelne. Márpedig, amilyen jó kislány és ritkán sír, kompenzálja az elevevességével. Geli pedig nem hajlandó ketrecbe zárni a lányát. A járóka az ketrec és az ő lányát senki ne próbálja mozgásában korlátozni. Gyakorlatilag a nappalít átalakította járókának. Van fekvőhelye lenn a szőnyegen, ha a kisasszony éppen pihenni akar, de különböző helyeken rácsok vannak, amikbe belekapaszkodhat. Szék egy darab sem, mert még magára rántaná. Nehéz fotelok vannak, de csak olyanok, amiknek nincs éle vagy sarka, nehogy baleset történjen. Egy csomó videofelvétel van arról, hogy a nem látó apuka milyen óvatosan közlekedik a nappaliban. Mint anya, örülök neki, de félek, hosszú távon visszaüt a bumeráng. A majomszeretet nem helyes. Alkalmazkodom a helyzethez. Elfogadom a főnök úr döntéseit gyermekünkkel kapcsolatban. Azt persze nem szeretném bevallani, ha ő nem, akkor én ugrálnék úgy, ahogy a törpe akarja. Jelen helyzetünkben mindent rákenhetek felelősség nélkül az alkotóra.

- Barika! Gyere ki a konyhába és nézzed meg, még meddig kell sütnöm a buktát!

- Eddig és ne tovább. Kiveszem a sütőből.

- Menjél vissza a szobába, ne szemezgessél a forró buktával!

- Jó illata van és szép ducik lettek.

- Magyarázzad meg nekem, hogy van az, imádod a hasadat, mégsem vagy kövér?

- Túlzásba nem viszem az evést, viszont a lányodnak szüksége van még mindig az anyatejre. Tudod jól, úgy terveztem, fél évig szoptatom, de hát annak már lőttek.

- Látom, a konyhában várod meg, míg ehetővé hűl a süti. Fából vagy betonból csináljam meg a babaház falait?

- Gelikém, ne essünk túlzásba! Még menni sem tud, de félek, hamarosan elém tárod az újabb ötletedet: gyűjtsünk neki autóra.

- Angyalkám, az én életem kettőtökről szól. Tarthat bárki hülyének. „Szolgáltam csak egyre másokat. És nyár és ősz és tél jött sok tavaszra, s az életemnek nem volt semmi haszna.” A kocsmazenész kiszolgálja a vendégeket, a telefonközpontos pedig a rangsor legalján van a cégnél. „Sok régi dolgot szégyellek; de egy kis büszkeséget érzek, s nem csak azért, mert szép

gyerek; de mert tudom, hogy két kezemmel, az ő jövőjét védhetem; s hogy végre megtelt értelemmel az életünk s az életem.” Igen édes. Tudom, szentimentális vagyok. 60 éves koromra értelmet nyert az életem általatok. Igaz, anyagi értelemben megvolt mindenem, csak szégyellt az anyám. Gondold végig, tíz kemény évet nyomtam le intézetben, amit inkább börtönnek definiálnék és csupán az volt a bűnöm, hogy vaknak születtem. Legszívesebben minden reggel kiülnék a kapu elé, ölemben a kis hercegnővel és estig el sem mozdulnék onnan, hogy mindenki láthassa az én szépséges szép lányomat. Tudom, te is kényeztetnéd, csak ravaszul úgy teszel, mintha kizárólag én akarnám így. Hidd el, nincs benne túlzás, ölni tudnék értetek. Lehet, hogy Rózsa doktornőt sajnálják, mert idős vak a férje, de hogy nagyítóval sem lehetne találni még egy nőt, akit úgy szeretnek, mint én tégedet, az biztos. A lányunk pedig az én génjeimet is hordozza. Naponta fedezek fel benne velem kapcsolatos tulajdonságot. Külsőleg nem tudom őt megítélni, de szerintem rád hasonlít. A megnyilvánulásaiban pedig rám. Minden után érdeklődik.

- Az nekem is feltűnt, hogy a füleit éppen olyan fontos érzékszervnek tekinti, mint a szeméit. Van, hogy csukott szemekkel fülel. Figyel valami zajt és csak később néz oda. Azért azt nem hiszem, hogy tudnál betonozni és különben is, jobb fából csinálni a babakázat, hiszen, idővel kinövi és akkor szét lehet szedni.

- A terasznak arra a végére csinálom, ahol lépcsők vannak. Legalább, ha megtanul biciklizni, nem kell attól félnünk, hogy leesik a teraszról. A másik végén jó, hogy rámpa van. Meséltem neked, előrelátó voltam vakon kocsmazenész időszakomban. Igyekeztem a jó szakiktól begyűjteni a hasznos információkat. Ezért tudok sok mindent megcsinálni. Józsi, a kőműves cimborá esténként a mi egységünkben öblítette le a torkára tapadt homokot vagy cementet, illetve mészhidrátot. Este hat után rendszerint megjelent. Megveregette a vállamat szó nélkül, én pedig nyomban rázendítettem:

Ne szidjatok soha engem, én a szidást nem érdelem,
nem tudok más lenni.
Mert akinek a szíve fáj, hajnalban is mulatni jár,
nem lesz abból semmi.
Szeretem a cigányzenét, az italból sosem elég,
rohanok a végső sötét elmúlás elébe.
Éjszakáról éjszakára, azt húzatom a csárdában,
vége van már vége.

- Gelikém, más az elmélet és a gyakorlat.

- Megtanultam tőle a házépítkezésnél melyik fázisban milyen erős betont kell csinálni. Más ugye az alap-, más a koszorú- és megint más az aljzatbeton. Megtanultam a habarcs, a misung készítésének fortélyait. Tudom, milyen arányban kell a homokhoz keverni a mészhidrátot. Az évtizedek alatt pedig, részben Németországból, beszereztem vakos segédeszközöket, ilyenek a mérőeszközök. Vízmértéket magam csináltam. Tudod jól, a pincében van egy csomó deszkám. Remélem elhiszed, a zsaluzást simán megcsinálom, és közé tudom önteni az általam megkevert betont. Ehhez jó kézügyesség kell és nem szükséges a látás. Egy dolgot nem tudok vakon a betonozásnál megoldani, a sima aljzatbetont. Ahhoz látni kell. Gézától, az ácsától pedig megtanultam a tető készítését. Addig fogalmam nem volt arról, mi az a szarufa vagy verébdeszka és még folytathatnám. Ezért, ha a tetőn valamit javítani kell, nem esek kétségbe. Azon gondolkodom, Géza mit játszott velem, miután elhagyta a felesége. Megvan:

Éjszakázó ember vagyok és ha egyszer majd meghalok,
éjjel temessetek.
Úgy tegyetek le a sírba, soha senki meg ne tudja,
hogyan most kit temetnek.

Keresztfámra csak azt írják, Isten veled csúnya világ,
örökkön örökké.
Nem fáj már a beteg szívem, pontot tettem réges-régen
minden nagy örömré.

- Azt hiszem, megkóstolhatjuk, már nem forró.
- Barika, megfojtalak. Én itt győzködlek a babaházról, neked meg a hasadon jár az eszed?
- Részben, mert a nők egyszerre több dologra tudnak figyelni. Elképzelem a füstös kocsmát, ahol zongorázik a diplomás Gellért. Ez eleve furcsa számomra, de elfogadom az ismert magyarázatodat. A kocsmás legények rendeltek és a tudásuk átadásával fizettek a művész úrnak. Eszembe jutott a nyugdíjas találkozó, ahol a hölgyek ölelgettek és puszilgattak.
- Mert a szemtelen csitri (az Editke), miután elénekelte a műsorát, távozott. Biztos, hogy nem ölelgetnek a vénasszonyok, ha ott marad mellettem a csinibaba.
- Csinibaba?! Nem érdekel a babaház, akkor sem, ha a lányunknak fog készülni. Mesélj, milyenek voltak azok a nők, akik természetben fizettek!
- Témánál vagyunk, Barika. Halljad tőlem százegyedszer, még a gondolatától is undorodom, hogy ismeretlen nővel hetyegtem volna. Kétségtelen, a nők bolondulnak a zenészek után, de véleményem szerint a vendéglátóipari egység számomra nem ismerkedési hely. Magadat ne alacsonyítsd le, hogy egy züllött vakba habarodtál bele. Mindig volt emberi tartásom.

Megölelt és megpuszilt.

- Tudod, hogy hiszek neked, de néha hallani akarom a régi lemezt. Ami pedig az emberi tartásodat illeti, két cáfolatot tudok felhozni ellened, mármint két személyt.
- Ez igaz. Ráadásul mindkettő csaj. Ha megkérnél, hogy hozzam le a csillagokat az égről, elindulnék létrát keresni.
- Bizony, a 60 és egynegyed éves Geli, képes háromkézlábra állni a nappaliban, hátán a lányával, akit egy kézzel fog, nehogy leessen.
- Nézd meg, tegnap hogy összekarmolta a jobb fülemet!
- Barbikád megpuszítja a bibis fülecskédet.
- Melyik Barbikám?
- Most még én, de nemsokára ketten fogunk.

*

2007. január 1. hétfő. Újév (gyásznap). 14 hónapos itthon tartózkodás után Dr. Rózsa Barbara, ügyis, mint Tánczosné, beleszimult a levegőbe és büdösnek találta a munkát. Jó tanítványomnak bizonyult. A reggelizőasztalnál kávézás közben rekedt hangon többször elmormolta: „Ember tervez, az isten...” Szavam járása, ha nem tetsző dolog történik velem. Csak én végig mondom, ő pedig gyermekorvos, aki nem beszél csúnyán (sűrűn). Beteg lett a gondolattól, hogy másnap a rendelőben várják a betegek. A teljes őszinteség, ennyi távollét után hiányzott neki a hivatás gyakorlása, csak sajátos módon. Legyünk mi is jelen a rendelőjében, hogy néha (úgy félóránként) dédelgethesse a makettjét. A 2006-os évben Barbara névünnepre a törpe megajándékozta a szüleit azzal a ténnyel, hogy ingaórától véglegesen stabil közlekedő lett belőle. Nekem borzasztó időszak volt, mikor elkezdett járni, de még gyakran elesett. Barbikámnak előadtam az ötletemet, hogy a nappalit borítsuk be tornaszőnyeggel. Ha Barbibaba elesik, nem üti meg magát. A megvalósításhoz egyetlen szavazatra lett volna szükségem, de ő

kulturáltan hozta tudomásomra, hogy hülye vagyok. Csacsit mondott, de az olyan hülyén hangzik egy ilyen nagy melák esetében. Tény, ami tény, 2006 december negyediktől az utódunk járóbabának minősül. Még valamikor a nyáron ígéretet tettünk a nagyszülőknek, pár napra lemegyünk Nyírbotosra, majd, ha Barbibaba jár stabilan. Azt hiszem, megértették, hogy az orvos lányuk ragaszkodik gyermeke esetében a megfelelő higiéniai körülményekhez. A mi lányunk nem fog négykézláb mászni azon a szőnyegen, amin sáros cipők hagynak nyomokat. Türelemmel várahoztak az ősök. Az én pletykás feleségem pedig idejekorán bejelentette anyukájának, hogy „jár a baba, jár.” Miután szétbontotta a telefonkapcsolatot, a fejéhez kapott, de már késő. „Az ígéret szép szó...” A kedvünkért karácsony előtti hétre tűzték ki a disznóvágást. Azon nem kívántunk részt venni, csupán részesülni akartunk a javakból, ezért december 23-án szombaton ültünk be a meseautóba és irány a térkép széle. Barbikám a 300 kilométeres úton ötször fenyegetett meg, hogy mi történik, ha szeretett apósommal poharazgatók. Próbáltam viccesre venni a figurát, de olyan komoly volt, hogy az utolsó variációban még azt is fejemhez vágta, ha ellenszegülök, elvállik tőlem. 27-én jöttünk haza és kénytelen voltam beismerni, bár kérésének maradéktalanul eleget tettem, de némileg zavart, hogy Lajos, ha mérsékelten is, de alkoholizált. Neki sem lett volna szabad, tekintettel egyetlen unokájára. Ami viszont nagyon tetszett abban a pár napban, hogy miközben zárandokhely lett a Rózsa-ház, bagózni mindenki kiment az udvarra. A doktornő ugyanis nem cicizik. Közölte a szüleivel, senki nem mérgezhethi a lányát. Ha mégis megtörténik, akkor húzunk haza, mint a vadludak. Látogató pedig bőven volt. 60 évem alatt nem puszkodtam annyit, mint abban a négy napban. Szerintem a szeretkezésen túl az életben a legnagyobb élvezet szőrös pofákkal nyalakodni. Barbikám nem osztja a véleményemet, de ő itthon el van kényeztetve. Összességében jól éreztük magunkat, mert, bár a körülmények szokatlanok voltak, de tény, körülöttünk forgott a világ és ez nemcsak Barbibabára igaz. A falubéliek, akik engemet kevésbé ismertek, azt mondták rá, hogy tiszta anyja. A nagyszülők pedig, hogy Gellértet formázza. Tény, ők még engemet nem láttak meztelenül. Barbibaba általában csendes kislány. Amúgy pedig perpetuum mobile. Mindig jó hallásom volt, de mióta lányom van, azóta határozottan javult. Pizkosul kell fülelnem, ha a szerelmem nincs jelen és ezáltal kettesben vagyunk. Barbibaba szemfüles. Bár lehet, hogy inkább úgy kéne definiálnom, hogy minden lében kanál. Semmitől és senkitől nem fél, miközben nem barátkozó típus. Öntörvényű, mint az apja. Én is mindig a fejem után mentem. Puszkodni nem szeret, akárcsak én. Mindkettőnk számára két kivétel létezik. Istenem, hányszor hallottam a négy napban, ami majdnem öt volt, hogy: „Adjál egy nagy pusztit a mamának!” Büszke vagyok rá, a mi lányunk puszijának értéke van, amit jutalomból hajlandó osztani. Állítólag én is ilyen voltam és hozzászokva, azóta is tartom, mert bevált. Január második napján úgy kezdődtek a dolgos hétköznapok, hogy Barbibaba beült az autóba a garázsban az anyukája mellé, én kinyitottam a nagykaput, majd miután kigördültek, be is zártam, azután jött anyucival a búcsúzkodás. Barbibaba még nem értette a dolgot, de mivel látta, hogy megölelem, megpuszilom az anyukáját, ő is követett, csak azután velem is ugyanazt csinálta, majd kiemeltém őt az anyósülésről és hosszan integettünk az autó után. Éppen csak beértünk a házba, mikor először megszólalt a telefon. Barbikám érdeklődött felőlünk, mert ő már a rendelő parkolójában volt.

*

Miután a doktor néni elkezdett dolgozni, gyökeresen megváltozott az életünk. Az egyszemélyes kupaktanács (név szerint Tánzos Gellért) úgy döntött, hogy mindennap hazajön ebédelni. Az időpontot lehetetlenség előre lefixálni, de hát anélkül is telefonálgatni fog. Az első és legnehezebb a zongoraórák tartása volt. A gyerekek zongora helyett babázni akartak. Nem vagyok szőrös szívű tanár, apaként pedig abszolút szőrtelennek mondhatom magamat, ezért kompromisszumra jutottam. Főleg a lányok esetében meg kellett nyújtanom az órákat, de a fizetség a régi maradt. Hagytam őket pár percig babázni, ami természetesen az én

zsebemet terhelte, hiszen a szülők nem azért fizettek, hogy a csemetéik a tanár úr lányával játszanak. Tanítás alatt nehezen tudtam Barbibabát rászoktatni, üljön nyugodtan az ölemben, vagy játsszon csendben a számtalan plüss játékával. Első időben odafigyeltünk, csak olyan játékaik legyenek, amikkel nem tudja magát megsérteni. Az igazsághoz tartozik, évekig megdöbbszem azokon a rádióriportokon, ahol a gyerek lenyelt egy játékot vagy megkarcolta magát. Visszagondolva a gyerekkoromra, a mi időnkben nem voltak a gyerekek ennyire elkényeztetve. Emlékszem, Budapest tele volt olyan játszótérekkel, ahol a homokozót igen-csak éles betonkeret szegélyezte. A játékoknál pedig nem volt szempont, hogy ne legyenek balesetveszélyesek és mégsem voltak. Ami viszont örökre emlékeim közt marad, számtalanszor voltunk az intézetből hegyet mászni. Általában egy, maximum két tanárral és a gyerekek jelentős része totál vak volt. Másztunk négykézláb a szakadékok mellett és soha semmi baj nem történt, pedig ott nem volt arra lehetőség, hogy kézen fogva vezessenek bennünket. Az intézet nagy udvarán a vakok és gyengénlátók együtt fociztak. Én személy szerint azt preferáltam, mikor konzerves dobozokat rugdostunk, mert jó hangja volt a kavicsos udvaron. Néha berúgtunk ablakokat a dobozokkal, de ott sem fordultak elő balesetek. Visszatérve a zongorá-órákra, Barbibabát akkor kezdtem átszoktatni az önálló játéokra, mikor Sztojka Katinkára nyelvet öltött és a kislány elkezdett sírni. Történt pedig, hogy utódom ült az ölemben, én pedig magyaráztam a kislánynak. Harmadszor adtam elő, a terc azért van a darabban, hogy a dé-hang mellé bal kézben az ef-hangot is üsse hozzá. Nehezen fogta fel, hogy azonos kézzel egyszerre esetenként több billentyűt kell leütni. Barbibaba pedig véleményezte, bár egészen biztos, hogy véletlenül történt. Katinka felugrott a zongorától és keservesen sírt. Simogattam a haját, és miután megnyugodott, elkezdett játszani a vélemény alkotóval. Nem volt tudatos a nyelvöltögetés, de nem is lehetett az egy másfél éves gyerektől. Két dolgot említettem, amihez hozzá kellett szokni Barbikám munkába állása után. A másik a mobiltelefon. Telefonközpontos időszakom óta utálok a telefont, mert sokba kerül a társalgás. Anno a munkahelyemen egész nap dumáltam, de az nem került pénzembe. Miután Barbara dolgozni kezdett, kénytelen voltam magamnál tartani a telefonomat, mert ha hívott és nem vettem fel azonnal, a drágám bepánikolt. Biztos baj van a csemetéjével, azért nem érek rá. Soha nem volt baj, vagy legalábbis olyan nem, ami tragikus lett volna. Mindig zsebemben hordtam a kütyűt, de néha, főleg mikor lovacskáztunk, kiesett a zsebemből. Barbibaba pedig hozta utánam, mert vakon megtalálni, ami leesik, az bizony művészet. Borzasztóan fel tudom húzni magamat azzal, ha valamit nem találok. Barbarát nehezen tudtam hozzászoktatni, legalább az én holmijaim között, ha valaminek a helyét megváltoztatja, azt közölje velem. Nem gondoltam volna valamikor, hogy a zsebcirkálóm lesz a legnagyobb segítségemre, ha valami leesik mondjuk főzés közben. Elrepül egy hagyma, Barbibaba ugrik utána és hozza nekem. Hozza, csak közben megszeretgeti. Ebből adódik, minél képlékenyebb a leesett dolog, annál komolyabb felületi kezelésnek veti alá a szemem fénye. A paradicsom gyakorlatilag használhatatlan állapotban kerül a kezembe. Na ilyenkor van az, hogy Barbara hazajön ebédelni és nem ismer a lányára, olyan maszatos. Odafigyelek minden cselekedetére, de nem vagyok hajlandó naponta tízszer átöltöztetni. Erről jut eszembe, nálunk a babának első szavai nem papa és mama, hanem Geli és Balbi voltak. A mi szánkából ezeket hallotta leggyakrabban és tanulta meg. A „r” betű ki-mondása váratott magára. Ezzel szemben egyik alkalommal jön haza a szerelmem, gyermekünk fut elé és kiabálja: „Balika!” Nehéz volt lemondanom róla, hogy ideiglenesen töröljem a „Barika” megszólítást a szótáramból. Bevallom, nekem tetszett, mikor meghallottam, de Barbarám nem osztozott az örömömben. Könnyen tanul a mi lányunk. Elkezdtem nevelni a szobatisztaságra. Mikor pelenkáztam, előadást tartottam róla, hogy milyen csúnya dolog bepisilni. Esetenként ült az ölemben és nyomattam a szöveget, ha pisilni kell, szóljon nekem. Ennivaló gyerek. Pillanatok alatt megtanulta és szól: „pisiltem”.

*

Nemsokára befejezzük a 2007-es évet. Lekopogom, még mindig jó egészségnek örvendek, miközben közös gyermekünk lassan a fejünkre nő. Ebben a hónapban lesz két éves, én pedig fél év múlva 62. Ahogy haladunk a korrallal, egyre közelebb érzem magamhoz a megvalósulandó álmot, hogy Barbibaba diploma átvételén jelen leszek. Zsenáns a kis csajnak, hogy Barbibabának hívjuk. Lázad ellene szavakban, de még mi állunk nyeresre. Azzal érvelünk, hogy ha őt is Barbinak hívnánk, kettő lenne a családban. Annyit tudunk az anyukájával egyetemben, hogy neki is voltak érvei, de azt nem értettük meg. Marad Barbibaba és kész. Tegnap Barbika mosott, mi pedig kimentünk a garázsba, mert keresnem kellett egy 30 centis fűróhegyet, hogy a nappali és spájz közötti falat átfúrhassem netkábel átkötése céljából. Rengeteg lom és pókháló között meglehetősen problémásnak tűnt a dolog. Vakon könnyebben megtalálnék egy tűt a szénakazalban. Markolászám a szénát és ahol megszúr, az a tű.

- Apuci, keressél meg!

„Anyád jól van?” mondtam magamban, mert idegességemben arról is megfeledkeztem, hogy a törpe kijött velem a garázsba. Mese nincs, ha hunyót kell játszani. Arra két hónapja jött rá, hogy nem kell befognom a szememet ahhoz, hogy én legyek a hunyó. Megjegyezni kívánom, mert precíz ember vagyok, mindig nekem kell hunyni. Eddig csak a házban játszottunk, de úgy látszik, mától új terep nyílt meg a számára. „Kutatom, keresem. Elveszett, azt hiszem.” Barbibaba sehol, viszont sikerült lefejelnem egy nagy kartondobozt, amiben kiselejtezett tollpárnák tartózkodnak. Remek volt a hanghatás. A cérnahang meg elkezdett nevetni valahol a közelemben. Csak hát addigra körbebolongtam a nagy garázst, mindenhova benyúltam és a törpe sehol. Lényegében már csupán az autó volt hátra. Körbesimogattam, ajtajai becsukva és ekkor érkezett a szerelmem. Ahogy mondtam már, ő nem beszél csúnyán, de alighanem ezt a kijelentésemet hamarosan revideálnom kell, mert meglátta a kocsni alatt közös utódunkat. Kilógott az egyik lába. Felháborodásából ítélve, magában biztos, hogy káromkodott. Kihúzta gyermekét az autó alól, aki visítva ismételte:

- Ez nem él!

- Ne sikíts, te szopós malac! Beviszlek és beleteszlek a mosógépbe.

- Apucival játszottunk. Mondtam, hogy kelessen meg.

Eddig úgy nyilatkoztam, csendes a mi lányunk, de mozgékony. Az előbbi már nem annyira igaz. Vitte az anyukája be a házba, de sikításától harsogott a környék. Megjegyezni kívánom, Barbibaba nem hisztis, csupán öntudatos. Miután csend lett, nem bántam, hogy tovább kellett keresnem a fűróhegyet. Ismerve a nagy „Ó”-t, tudtam, mi vár rám. Ez is felkerül a számlámra a terhelés oldalán.

- Jobban odafigyelhetnél a gyerekekre!

- Barika, a kislányunkról beszélsz így?

- Szerencséd, hogy nem hallja, különben kapnál a Barikáért. Fürdetés után felöltöztettem és berohant a szobájába, mert állítólag sír a nagy mackója. Gelikém, nagyon meg fogsz lepődni, ha megcsallak?

- Te édes kis szenvedélyes doktor néni. Tudom, naponta kerülget a frász, mikor nem vagy itthon. Csaljál meg velem, egye fene! Ha áldott állapotba kerülsz, vállalom a gyereket.

- Emlékszel? Azért vettünk kamerát, hogy életünk főbb eseményeit rögzíthessem. Tudtam, ha bejössz a garászból, reszketni fogsz félelmedben, ezért bekapcsoltam. Margit barátnőmnek megmutatom a szerelmi vallomásodat, hogy vállalnád a gyereket.

Megölelgettem a szépségemet. Nem tudom, hogy csinálja, de mindig ráérez a fontos eseményre. Közben előkerült a zsebcsirkáló is, aki követelte, neki is jár a puszi. Hagytam, hogy az

anyukája utalja ki. Mikor itthon van, próbálok háttérbe húzódní. Azt nem tudom, melyikünk majom, de hogy gyermekünkhöz való viszonyulásunk hőfokát majomszeretetéként lehetne definiálni, az biztos.

- Édes, a sírba viztek. Büszke vagyok rád, hogy mindent megcsinálsz, de megbocsássál, munka után nem merném magammal hozni egy kollégámat sem, mert Barbibabáról vakarni lehet a koszt. Ha arra odafigyelsz, nehogy baj történjen vele, miért nem fontos, hogy ne koszolja össze magát?

- Angyalkám, ez nálam elvi kérdés. Ebben a korban mint a gyerek voltam, mert Mariann abból indult ki, hogy nem lát a fiacskája, miközben akkor még egészen jól láttam. De mindenben korlátozott, nehogy szegény Gelinek baja történjen. Az utcára is csak úgy mehettem ki, ha kiszöktem. Nem fogom a lányunkat korlátozni. De, ha tégedet zavar, átveszem tőled a mosást is és magamra vállalom Barbibaba fürdetését. Hidd el, ha mamlasznak neveljük, majdan a közösségben visszaüt a bumeráng. Tudod, hányan fogják csúfolni, hogy az ő apukája vak? Tudatosan belenevelem, igenis, legyen öntörvényű. Csak egyszer kell szájon vágni a csúfolódót. Egyébként neked jobban kell tudni, mint nekem, hiszen gyermekorvos vagy. A közösségben minden gyereket kószolgatnak, aki valamiért kilóg a sorból. Büszke leszek rá veled együtt, ha rossz magaviseletű, de okos lányunk lesz.

- Igen, csak tudod, akkor már nem lehet megfékezni.

- Te buta anyuka. Szép szóval hatni lehet rá.

- Szeretném tudni, hol fogod meghúzni elevevességének a határát?

- Azon a ponton, ahol döntésének kimenetele nemcsak tőle függ és ez ma is igaz. Nem egyeztem bele, hogy vegyünk neki kutyát. Ma még nem képes arra, hogy felmérje, mit szabad egy kutyával csinálni. Nem fogom még hosszú évekig kiengedni egyedül az utcára, mert ha baleset érné, nem biztos, hogy ő lenne a vétkes. De hát ez egyébként is nagyon korai.

- Tudom, zárod a kaput, de megtanul átmászni rajta.

- Barbikám, idővel próbálkozik vele, de egyből nem fog neki sikerülni. Én pedig akkor megmagyarázom, miért nem szabad. Nyugodjál bele, még egyszer nem fog bebújni az autó alá. Holnap, mikor nem leszel itthon, megbeszélem vele.

- Képzeld el, hogy a haja is olajos lett!

- Csodálkoztam volna, ha nem. Értsed meg, az nem nevelési módszer, ha elzárjuk a lehetőségeket. Nem fogom ledugózni a konnektorokat azért, hogy ne nyúljon bele. Elmagyarázom neki, miért nem szabad. Bármikor megégethetné magát a tűzhellyel, mikor főzök, hiszen mindig láb alatt van.

*

2007. december 4. kedd és Barbara névnap. Történt pedig, hogy Barbarám reggel eltávozott dolgozni a rendelőbe. Elérkezett az idő, hogy merényletet kövessünk el a drágám ellen. Összeválogattam szép ruhákat a törpének, majd reggeli után szalonképessé tettem a kisasszonyt. Közben folyamatosan társalogtunk. Főleg én beszéltem.

- Ugye, vigyázni fogsz az utcán, hogy ne menjünk neki semminek?

- Hova megyünk?

- Meglátogatjuk anyucit a munkahelyén.

- Vihetem a nyuszimat?

Nem vihette, de a biztonság kedvéért induláskor megnéztem, nem fog-e valamit a kezében. Az udvarban a fák között ha szükség volt rá, addig is vezetgetett, de kettesben még nem voltunk az utcán. Elmondhatom, kitűnően tájékozodom. Nem véletlenül szoktam Barbarát irányítani, ha autóban ülünk. Magamban drukkoltam, hiszen ismertem a lányomat. Aranyos, segítőkész, de minden leköti a figyelmét. Vajon, hogy fogom kordában tartani, ha meglát valami érdekesítőt az utcán? Első meglepetés mindjárt a kapunál ért. Elengedtem a kezét addig, míg bezártam és nem mozdult el mellőlem. Jó lett volna látnom a majdnem két éves kislányom arcát, mikor átéli a rá háruló feladat súlyát.

- Gyalog menjünk, vagy busszal?

- A buszt nem szeletem.

- Attól félek, hogy elfáradsz a hosszú úton.

- Nem fáladok el, de ha igen, akkor majd viszel, ugye?

Ez utóbbiban nem voltam biztos, hiszen bármennyire jók az adottságaim, bot nélkül nem merném vinni őt az utcán. Miután a buszmegállót elhagytuk, maradt a remény, Barbibaba edzett kislány. Folyamatosan beszélt egész úton. Feltételeztem, mindent közölni akart, amit látott, de az utca zajában elég nehezen tudtam követni a mondanivalóját, ráadásul ekkor még nem volt tökéletes az artikulációja. Mindenesetre haladtunk és ez megnyugtató érzéssel töltötte el a szívemet. Néha megállt, mert jöttek velünk szembe. A kertben a fák nem mozognak, könnyű őket kikerülni, na de az emberek?! Ráadásul a legtöbben elkezdtek dumálni hozzá. Emlékszem rá, mikor én ilyen kicsi voltam, mennyire utáltam a hülye szövegeket. „Milyen aranyos, milyen okos” és bár fiú voltam, de még szépek is tartottak. Tavaly karácsonykor Nyírbotoson tapasztaltam, Barbibabát nem érdeklik az ilyen mézesmázos bugyutaságok. Szép kislány, a hosszú szőke hajával, de ha a világ rondája lenne, akkor is szépek mondanák. Korán kiderült, hogy muzikális vagyok. Három éves lehettem, mikor a szomszéd gyerek ott volt nálunk és együtt énekeltünk. Pontosabban, én énekeltam, ő meg skandált. Jött egy idegen néni a gyerekével a doktor nénihez, vagyis az anyukámhoz és a néni agyondicsért bennünket, milyen szép hangunk van.

Barbibaba még szopott, mikor meglátogatott bennünket Barbara egyik kolléganője, aki fogorvos és előadást tartott a gyermekorvos feleségemnek arról, mit egyen, hogy sok teje legyen. A rendelőbe hosszú lépcsősoron kell felmenni. A váróhelyiségben bal oldalon a harmadik ajtó Rózsa doktornő rendelője. Jobb kezemmel fogtam a törpét, így azután remélem észrevétlenül tudtam a fal mellett kiszámolni a harmadik ajtót.

- Ha odaérünk Anyuci szobájához, kopogjál addig, míg ki nem nyitják az ajtót.

- Jóóóóó!

Ezt a lelkesen hangzó „jó”-t csak az nem hallhatta a váróhelyiségben, aki süket. Márpedig füleimmel észlelve, bőven voltak várakozó. Barbibaba két ököllel verte az ajtót és a lábával is rugdosta, pedig ez nem szerepelt az egyezségünkben. Nem csodálkoztam, hogy Erzsi nővér pillanatokon belül érkezett bentről. Neki is kíváncsi lettem volna az ábrázatára abban a minutumban. Ajtó nyílt, Barbibaba pedig meglátta benn az anyucit és mintha puskából lőtték volna ki, úgy rohant hozzá. Természetesen megálltam az ajtó mellett. Ám akár be is mehettam volna, mert méhkassá vált az épület. Nyíltak a rendelők. Ideiglenesen a betegellátás szünetelt. Gyermekünket agyondicsérték Barbara kollégái, meg persze a várakozó betegek is. Milyen értelmes, okos kislány. Ide vezette az apukáját az anyukájához. Pár perc örömködés után közöltem a szerelmemmel távozási szándékunkat. Hihetetlen, két orvos kolléga ajánlotta fel Barbarának, hogy hazavisz bennünket. Ezt érdemes kihangsúlyozni, hogy nem nekem mondták, hanem neki. Helyette én válaszoltam. Nem kívántam élni a lehetőséggel. Annak viszont

örültem, hogy nem nagypapának definiáltak. Az természetes, hogy ötször lelkemre kötötte a frász által kerülgetett anyuka, hogy hazaérve első legyen a telefonálás. Kétségtelen, a következő rövid terminusban én voltam jobb helyzetben, mert ő idegeskedett helyettem is. Egy utcányit haladtunk hazafelé, mikor elkezdett csöpögni az eső.

- Édeském, busszal megyünk haza, hiába nem szereted, mert gyalog megázunk.

- Nem látom a buszt.

- Odamegyünk a megállóhoz és majd jön. Te pedig megmutatod, hol az ajtó.

- Milyen ajtó?

- A busznak az ajtaja.

- Bújjunk be ide a tető alá, itt nem esik az eső!

Mikor jött a busz, nem akarta megvárni, hogy leszálljanak az emberek. Irány a lépcső. Fel-emeltem. Pár megállót kellett csupán mennünk. Addig álltam, Barbibaba meg ült a karomon.

- Vigyél haza, melt azt hiszem, fáladt vagyok.

- Csillagom, ezen a rövid úton tudsz jönni a saját lábadon.

Az az igazság, csupán egy utcányit kell menni, de félúton csináltak egy garázs lejárót, ami a járda közepétől lejt lefelé. Abba simán bele lehetne gyalogolni. Ráadásul tudtam, nem fáradt a törpe, viszont tetszett volna neki, ha viszem. Barbikámat a kapuból hívtam, hogy addig se kelljen neki pluszban idegeskednie, míg beérünk a házba. Látogatásunk akkora port vert fel a rendelőben, hogy szerinte azóta már az önkormányzatnál is téma lettünk. Ebédelni nem volt ideje hazajönni, ezért estére tartogatta az okos kérdéseit. Mi lett volna, ha... Kár részletezmem, ha jön az útkereszteződéseknél egy autó, ha kiugrik valamelyik udvarból egy kutya, ha Barbibaba elesik, ha-ha-ha, meg ha-ha-ha. Egyet szerencséjére nem vetett fel a drágám, mi lett volna, ha eltévedünk. Így maradt életben, mert különben végeztem volna vele. Na persze, azért annak itthon hangot adott, hogy dagadtak a keblei a büszkeségtől, neki már ilyen okos kislánya van. Muszáj volt kezeimmel megtapasztalnom kijelentésének kézzel fogható valóságát. Így azután elmaradt a szemrehányás részemről. Legyen Barbibaba a lánya, ő pedig az enyém. Szerdán délelőtt elmentünk a közeli ABC-be anyucinak Mikulásra ajándékot venni. Ez sokkal rövidebb út volt, viszont annál kockázatosabb. Pici gyerekkel csokoládék között mozogni, az bizony nem problémamentes. „Majd lesz valahogy” alapon indultunk el. Mikor a polcok között faggattam a törpét, szerencsémre egy hölgy kihúzott a slamasztikából. Így azután megpakolt kosárral álltunk sorba a pénztárhoz, mert ragaszkodtam hozzá, hogy ne legyenek soronkívül. Akciómat titokba óhajtottam tartani estig, míg a hölgy csizmáját telepakolom. De hát megint „ember tervez, az isten...” Megszólalt a telefonom:

- Tessék, édesem, jelentkezem!

- Szia, Gelikém, mit csináltok?

- Meghagyta, hogy panírozzak halakat.

- Mi ez a zsvvaj körülötted?

- Nyitva van az ablak és sokan vannak az utcán. Talán felvonulnak, nem tudom.

Ekkor kellett sípolnia annak a kurva pénztárgépnek. Csoda, hogy utánoztam?

- Mi ez a sípolás?

- Barbikám, nem hallod? Én füttyörészek közben.

- Te pedig nem tudod, hogy vájt fülű lettem a zenész férjem mellett? Mit kerestek az ABC-ben?
- Egyedül vagyok, Barbibabát bezártam otthon.
- Nyújtsd ki a kezedet, hátha elér hazáig és tedd a telefont gyermekünk fülére!
- Anyuci, vettünk sok csokit.
- Segítettél megint az apucinak?
- Egy néni jött velünk.

Ez után a mondat után Barbarám arcát szerettem volna látni.

*

- Fincsi a halacska, csak kár, hogy sok benne a szálla.
- Ha nem szereted, miért becézed? Szál és kész. Drágám, Barbibaba tonhalat fog enni.
- Azon gondolkodom, ha, vele vettél nekem Mikulás ajándékot, hogy fogja elhinni, hogy neki a Mikulás hozza?
- A Mikulás csak jó gyerekeknek visz ajándékot. A rosszak és a felnőttek a boltban vehetnek maguknak.
- Fantasztikus. Hol tanultál meg ilyen jól hazudni? Erről jut eszembe, beszéltél Editkével?
- Holnap fog megszületni.
- Hány éves lesz holnap a csöppség?
- Húsz. Öregszik a drága.
- Ilyet még viccből se mondjál előttem másik nőre, mert kinyuvasztalak. Anyu hívott rendelés alatt.
- Akartam mondani, karácsonykor megint illene őket meglátogatnunk.
- Hihihí! Helyette 23-án ők jönnek hozzánk és következő vasárnapig maradnak.
- Majd jól beárullak nekik, Barika, hogy milyen kajánul nevéttél.
- Figyelmeztetlek tanár úr, nincs kedvem végigsírni a karácsonyi ünnepeket. Az addig világos, ha pletykálsz, ivartalanítalak, de azután pár napig hiányozni fog a betevőd.
- Csillagom, a betevőd szinonimája a farkamnak? Tudod, az én koromban romlik a memória.
- Tudom. Kitakartam, betakartam, de vajon, mit akartam? Lekopogom, nincs okom panaszra. Megyek, megnézem ezt a gyereket, mert feltűnő a csend.

Közös utódunk bevackolta magát a hálószobába a radiátor elé a szőnyegre. Odavitt egy kispárnát és átölelve a mackóját, édesen csicsikáltak. Kifáradt a szentem az elmúlt két kiruccanásban. Következett egy ambivalens karácsony. Az első és egyben az utolsó olyan, mikor egy teljes hetet töltött nálunk együtt a szűk család. Nekem nincsenek rokonaim, akikkel kapcsolatot tartanék, tehát csak Barbara szülei tartoztak a szűk családhoz és bevallom, nagyon örültem nekik, bár, mikor megtudtam, hogy nálunk kívánnak ünnepelni az egy szem unokával, nem voltam boldog. Mindenesetre készültünk rá, ahogy azt illik és 23-án a délelőtti órákban megérkeztek. A vissza nem térő alkalomra Barbibaba is ráérezhetett, mert egy héten keresztül lógott a nagyszülei nyakában, akik örültek neki, mint Geli a farkának. Rózsa mamáéktól egy drága ajándékot hozott neki a Jézuska. Nehéz volt egy napig titkolni, hogy ne lássa meg. Amerikából kapott az egyik falubéli az unokájának egy csodálatos autót, de inkább továbbadták. Lábbal hajtható, de akkumulátorral is működik. Első napokban ketten játszottunk vele

Barbibabával. Én ugyan csak elméletileg, mert sajnos beleülni nem tudtam, érthető okból. Egy nyitott autó, aminek kényelmes bőrülése van és három oldalról párnázott. Csak a kormány felől nincs védve a gyerek. Imitált a műszerfal, mintha igazi autó lenne. Van rajta világítás, dudu, ami triolázik és van benne egy pici digitális magnó, amire fel lehet venni tíz perc zenét, tehát, ha a gyerek felnőtten akar játszani, autózás közben szólhat a zene. Az autó elektromos motorját külön rejtett kapcsolóval lehet kapcsolni. Ez biztos, hogy érdekes lehet a gyerekek utcán, hosszú szakaszon, de én nem okosítottam fel a lányomat a használatára, mert az udvaron balesetveszélyesnek tartanám. Hajtsa pedállal. Azzal is megy, mint a kis örült, azok után, hogy megtanulta használni. Nem árulták el Lajosék az árát, de szerintem egy vagyomba kerülhetett. Ja és ami a környezet szempontjából a lényeg, hogy nem zörög. Akár hajnalban is autózhat vele az udvaron, nem zavarja a szomszédokat. Hatalmas karácsonyfát állítottunk, hiszen már értékelné tudja Barbibaba. A kettős ünnep alkalmából megfogadtuk, többé nem Barbibaba, hanem Barbika. Korához képest nagy lány, hiszen az én génjeimet örökölte. Az értelmi szintje meghaladja az átlag két éves gyerekéét. Látszik, hogy állandóan foglalkozva van vele, kivéve, amikor alszik.

Barbarám, mint orvos, ráérezett a közeledő tragédiára. Velem közölte, mikor megérkeztek a szülei, hogy nem tetszik neki az apja. Remegnek a kezei és a kedélyállapota sem az igazi. Ebből nem sokat tapasztaltam, hiszen unokája társaságában jól érezte magát. Utólag persze sok minden furcsaság tűnhetett volna fel. Gyorsan elfáradt, keveset mozgott, még kevesebbet evett és esze ágában nem volt körülvizslatni a rezidenciánkat, mint ahogy előző látogatásánál tette. Keveset beszélt és én azt hittem, oka csupán annyi, hogy az unokája szóval tartotta. Barbara annyira aggódott, hogy ő akarta hazavinni a szüleit. Természetesen elvetették és az apukája azt mondta, nem beteg, csak nagyon fáradt, pihennie kell. Kettesben a szerelmem lelkére kötötte anyukájának, végig figyeljen ő is az úton és ha a legkisebb problémát látja, álljanak meg a kocsival és telefonáljanak. Épen értek haza és Lajosnak még három hónap adatott az életből. Ott voltunk a temetésén. Agyonitta magát. Barbara karácsonykor próbált hatni az értelmére, hogy felhasználja a kapcsolatait és befekteti Pesten kórházba, de Lajos makacsul ismételte, ő nem beteg, csak nehéz év van mögötte és elfáradt. Három év alatt érzelmileg nem kerültünk nagyon közel egymáshoz, engemet mégis megrázott a halála, hiszen ő is 62 éves volt, mint én és már nem él. Vajon nekem meddig áll a zászló? Lekomogom, egészséges vagyok és a szerelmemnek sincs panasza ellenem, de hát valahol tárolja a szervezetem a napi 14-15 óra munkát, mikor telefonos és zenész voltam egyszerre. Ma már persze tudom, nagy szerencsém, hogy nem züllöttem. Lehet, ezt is a szüleimnek köszönhetem, az alkoholista apámnak, akit nem akartam követni, és az orvos anyámnak, aki odafigyelt, hogy a vak fiacskája egészségesen éljen, megfelelően táplálkozzon. Mindig megdöbbenek az anyám viszonyulásán, ha a gyerekkorom jut az eszembe. Huszonéves koromig, finoman szólva, nem volt büszke rám, de maximálisan gondoskodott rólam. Meglehet, érzelmi szegénységben éltem, de mindenem megvolt. Tíz évig voltam intézetben, de nem emlékszem olyan hétre, mikor nem látogatott meg, miközben csak havonta egyszer hozhatott haza. Bejött hozzám, ő mosott rám és minden héten hozott egy csomó kaját, mert a fiacskája válogatós volt. Biztos, hogy ennek köszönhetem a termetemet. A lányom pedig örökölte. Bakfis korában képletesen zsebrevágja az anyukáját, aki nem mondható természetesnek. Szülés után visszanyerte a régi alakját. Ezen csodálkozom, hiszen azóta is szeret enni. Imádom hallgatni, mikor a konyhában Barbarák eszik a husikat. Nem vagyok húsimádó. Ők bezzeg helyettem is fogyasztják mindketten. Változatlanul én főzök és gyakorlatilag nincs olyan nap, mikor a törpe idő előtt meg ne kérdezné:

- Mikor lesz ebéd?

Pedig tudja, hiába készül el az ennivaló, ebédelni akkor fogunk, ha anyucinak lesz ideje hazaugrani.

*

Lajos halála után következett egy bizonytalansági terminus. Barbara az anyukája gyászával volt elfoglalva, én a közeledő saját halálommal, Barbika (a kis hercegnő) pedig csak úgy megvolt és remélem hozzávaló viszonyulásunkban semmi negatív változást nem észlelt. Ez volt az az időszak, mikor igazoltam magyarságomat. Elkezdtem vele énekelgetni. Lelki meg-
rázkódtatásomban naponta számtalanszor énekeltem: „Ahogy én szeretlek, nem szeret úgy senki”. Ilyenkor kiült a fájdalom az orcámra. Meghalok és más karjaiban fog vigasztalódni szép és okos Barbarám. A kislányunk pedig, aki vérem a véreből, mostohaapát fog kapni, aki ütni-verní fogja. Ezzel a gondolatsorral olyan önsajnálata tudtam magamat gerjeszteni, hogy még könnyecseppek is megjelentek a szemeim sarkában. Természetesen csak délelőtt koncertezhettem egyetlen hallgatónak, mert délután általában zongoraórák vannak. Pár hét múlva, de lehet, hogy a hetek csupán napok voltak, arra lettem figyelmes, hogy a kis hercegnő kedvenc nyuszijának produkálja magát. A szöveg nem tökéletes, vagy inkább tökéletlen, de a dallam csodás. Mellette szól, hogy nagyon nem erőltette a szöveget. Ismét egy bizonyíték, hogy Barbika az én lányom. Depressziós hangulatomra jó hatással volt, amikor produkálta magát. Képes voltam magamat a sír széléről a zeneakadémiára képzelni és hallgatni Tánccos Barbara Mariann utolsó éves szoprán diplomahangversenyét. Majd ismét következett a visszazuhanás, ezt az értékes kis művészpálinkát verní fogja a szerelmem új társa. „Szerelmem”, aki ebben az időszakban naponta folytatott maratoni telefonbeszélgetéseket az anyukájával. Csupán abban reménykedhettem, hogy erre a célra elég lesz az orvosi fizetése. Anyósom, aki akár húgom is lehetne, hiszen én vagyok két évvel idősebb, férje halála után jött rá, mennyit jelentett neki a boroshordó közelléte. Ő ugyanis gyüttment Nyírbotoson. Lajos Kaposváron ismerkedett össze vele, ahol sorozott katonaként tartózkodott. Szegény asszonyt csupán a baromfiudvara köti Nyírbotoshoz, na meg a temetőben a férje. Többször felvettem ebben a gyászos periódusban Barbarának, nincs ellenemre, ha anyukája felszámolja az ottani kötődéseit és hozzánk költözik. Na, az kéne még, hogy megtűrje maga mellett a konkurenciát a szépségem. Úgy kikelt magából, mint a kelesztendő tészta, mikor buktat sütök. Esküszöm mindenre, ami szent, ekkor világosodott meg az elmém, hogy anyósom anatómiai értelemben hasonlít a lányához. Tehát ő is nő. Ám hiába a felvilágosultság, gyengül a fantáziám, vagy, mint hullajelölt, nem tud felcsigázni az ellenkező nem, tény, ami tény, gondolatban sem tudott izgalomba hozni. Bezzeg ő?! Orvosként azt mondja, ameddig nem a sírtól várom, hogy fogadjon magába, hanem tőle igényelem, addig nincs baj, mert hűségesek ismer. Két problémám van ezzel, egyrészt, hogy gyermekorvos, másrészt az esti intim együttlét közben vigasztaljat és ha előrukkolok az anyukájával, akkor ideiglenesen haragszik rám. Hiába mondom neki, mi annyira szeretjük egymást, hogy ez nemcsak házastársi kötődés, de testvéri is. Lehetne az ő anyukája az enyém is, hiszen árva vagyok.

- Édes, amit mondasz, azt úgy is gondolod?

- Nem hagyom magamat kikérdezni.

- Márpedig ezt meg kell beszélünk.

- Rendben. Ismerkedésünk alatt kétszer vonultam vissza. Az okokat ismered. 2005 májusban meghoztam a döntést. Tudtam és ma is tudom, hogy istennőnek tekintesz. Józan ésszel tisztában vagyok vele, soha nem csalnál meg. Valamivel azonban nem számoltam, hogy a fejemre fogsz nőni, ráadásul melletted másodlagos anya leszek. Kényelmes, jó életem van, de néha szeretnék én lenni a főkolompós és ez soha nem fog megvalósulni. Tudom, Barbika engemet is szeret, de az apuci a fő-fő. Annyiban szerencsés a helyzet, hogy alkatilag megfelelek másodrangúnak, hiszen a munkámon kívül kevés dolog érdekel. Anyu közel sincs olyan karakterisztikus, mint te, de azért majdnem 40 évig viszonylagos kordában tartotta az apámat. Butaság arra gondolni, hogy vele megcsalnál. Ugyanakkor semmi kedvem hozzá, hogy másodkarmester kerüljön a házba. Arról nem is beszélve, esetleg ő nem fogadná el az irányításodat és jönnének a konfliktusok. Ráadásul, te nemcsak karmester vagy a családban,

de jól is vezényeled a műsort. Hogy a kislányunk ennyire okos, az gyakorlatilag neked köszönhető. Semmi kedvem hozzá, hogy anyu a tanulatlanságával lerombolja, amit te vagy mi ketten felépítettünk.

- Néha elgondolkodsz azon, hogy van az éremnek másik oldala?

- Tudom. Te pedig nem tudod, hányszor rágtam az anyámnak a fülét, hogy váljon el. 18 évesen szakadtam ki a családból, azóta próbáltam a saját lábamon megállni. Nem tagadom, anyagilag sokat jelentett a támogatásuk és nélkülük nem lettem volna orvos. Csak hát nekem is volt ez idő alatt megbotlásom és azontúl, hogy a szüleim részvételt voltak, a problémámat magamnak kellett megoldanom. Biztos vagyok benne, ha ma is egyedül élnék a szolgálati lakásomban, anyu nem vágyódna annyira a környezetembe. Szeretjük egymást a magunk módján, de igazán Barbika vonzza a nagymamát. Elfogadom, hogy a kettőnk gyereke, miközben én igazán hétvégi anyuka vagyok, de köszönöm, nincs szükségem konkurenciára és itt nem mint nőt ítélem meg az anyámat. Egy ekkora gyereket könnyű szédíteni. Te mindent megadsz neki, de nem tudod hurcolászni mindenhova. Illetve, ma már ez is megoldható feladatnak tűnik.

- Ugye, édes, már nem idegesít, hogy elmegyek vele vásárolni?

- Hozzászoktam nyolc hónap alatt. Anyu pedig szokjon hozzá, hogy özvegy lett.

- Te hogy fogsz hozzászokni?

- Gelikém, aludjunk!

*

- Tessék, gyermekorvosi rendelő!

- Csókolom a kezét, kedves Erzsi!

- Üdvözlöm, Gellért! Mindjárt jön Barbara, csak átment a főnökhöz valamit aláíratni. Már itt is van, adom őt.

- Szia, Gelikém! Hogyhogy nem készül az ebéd? Nemsokára megyek haza hamizni.

- Megszólalhatok?

- Bocsánat, igazad van, tiéd a szó!

- Szia, szépségem! Hallani akartam a drága hangocskádat, hiszen már három órája, hogy hallhattam.

- Kettő az a három, édesem.

- Nekem örökkévalóságnak tűnt. Barbika most hozott krumplit meg hagymát.

- Micsodaaaa?

- Jajj, életem, nehogy szívbajt kapjál! A krumpli meg a hagyma külön zacskókban véletlenül kinn volt a téglarakáson a műhelyem mellett. Felajánlotta, hogy ő elmegy érte autóval és most érkezett meg, de lelkemre kötötte, közöljem az anyucival.

- Fantasztikus vagy. Halkan kérdezem, áruld el, mire nem lennél képes a lányunkért?

- Kettőtökért mindenre. Én is mondom, mert megnyugodott, hogy beszámoltam neked és kiment valahova. Szóval, ült a bilin a fürdőszobában, én meg kivitem a téglára a cuccot, aztán előadtam neki, hogy te odaraktad, de én nem tudom behozni, mert nehéz.

- Egyem a pici szívét.

- Barbarám ült az autójában és dudált, mikor feljött a teraszra, hogy engedjem be. Nehezen, de a küszöbön is áthajtott. Láttad volna, milyen boldog volt, hogy azt a nehéz cuccot helyzettem behozta a kertből. Feltette a motorháztetőre, egyik kezével tartotta és egy kézzel kormányozott. Nyugi, csak pár szem krumplit meg hagymát hoztattam be vele.

- Felhívom az anyut, ezt el kell mondanom neki.

- Isten veled, szerelmem!

- Millió puszi neked, meg persze Barbikának is.

Emlékszem, valamikor babakáza terveztem a teraszra, amiből semmi nem lett. Időben rájöttem, Barbika nem szeret egyedül lenni, vagy legalábbis hosszú időre semmiképpen sem. Akkor elképzelésemnek az volt az alapja, hogy a terasznak két feljárója van, de csak az egyik lejtős. Mi lesz, ha a kislányunk megtanul biciklizni és leesik a lépcső felőli oldalon? Azóta persze már tudom, sokkal okosabb annál, semhogy ilyen történhessen. Ám a bicikliből autó lett, ami nagyobb terjedelmű. Ráadásul hosszabb az eleje, mint a biciklinek, tehát félő volt, ha az első kerekek legurulnak a lépcsőn, abból komoly baleset történhet. Első gondolat, nem lesz babakáza, de lekeríttem a lépcső tetejét. Még aznap megszületett a másik is. Az autó akkora, hogy a teraszon nemigen tud megfordulni, tehát célszerű a lépcsőből is rámpát csinálni. Erre nem vállalkoztam. Megkértem a kőműves barátomat, mert a lejtőt recésre kellett alkotni, hogy könnyebb legyen menni rajta. Barbika két hónap múlva három éves lesz és ma már mint a kis örült, úgy cikázik az udvarban, de még a kertben is az autójával. Holtában áldom Lajost, aki megvette neki. A konyhai munkák közepette komoly énektanulás zajlik. Az még úgy nem megy, hogy: „Gyere kislányom, megtanítom neked...” Muszáj alapon rövid ideig hajlandó figyelni rám. Ám, ha magamnak elkezdek énekelgetni, dudorászni és közben járnak a kezeim, hamarosan csatlakozik hozzám. Már nem csodálkozom, hogy olyan fülei vannak, mint az apjának, csak sokkal kisebbek. Az viszont feltűnt, mióta próbálja a dalok szövegét megtanulni, egyre érthetőbb a beszéde. Arisztokratikusan beszél, mert a „r”-betű alighanem kimarad az életéből. Amúgy pedig bizonyos dolgokra saját szavai vannak. Bemutatkozásnál furcsán mondja a nevét és érdekes, nem a Barbarával van gondja, hanem a Tánczossal. A szövegek elsajátításában haladunk az egyszerűbbek felé. Állítólag én is ilyen voltam. Első dal, amit megtanultam: „Egy kicsi liba, liba, eltipeg a moziba, gá-gá, libu-libu gá.” Barbika magyar nótával kezdte, bár ez részéről akkor még nem volt tudatos. Ma már a szövegét is egészen jól mondja: „Ahogy én szeletlek, nem szelet úgy senki.” Repertoárjába tartozik, mert az apukájától naponta hallja:

Barbara az élen, s nincs ki ellenáll,
Mert Barbara kit elkap, az többé fel nem áll.
Barbara vezérünk, követjük mindig őt,
Barbara a jelszó, s miénk lesz a föld.

Nagymamája a karácsonyt nálunk fogja tölteni és tervemben van, hogy az unoka addigra tudja a Zsipp-zsuppot és a Virág Erzsit is. Nagy feladatnak tűnik, mert burgonyahámozás közben nem érzem magamat inspirálva az ilyen dalocskákra. Időben elkészült a krumplis tarhonya. Mikor az anyuci megérkezett, mi céklát pucoltunk. Belépett a házba és elkezdett fohászni az Úrhoz, mert meglátta gyermeke ruházatán a cékla általi elszíneződéseket.

- Úgy észlelem lapát füleimmel, hogy nem örülsz nekünk, angyalkám?

- Anyuci, halagszol lám?

- Rád nem haragszom, mert te nem tehetsz róla, kislányom.

- Akkol jó!

- Barbika, hízelegjél az anyucinak! Mondjad neki:

Kimostad a ruháskámát, fésülted a hajamat,
jószágodat felsorolni kevés lenne ez a nap.

- Na igen, csak az apuci jóvoltából egyre több ruháskát kell mosnom.

- Akalod, hogy segítek?

- Kicsim, most megebédelünk, visszamegyek a rendelőbe és majd este segítesz nekem mosni.

- De én is szeletnék veled menni a lendelőbe, mert máll légen voltunk apucival.

- Holnap majd, mielőtt hazajövök, eljöttök értem, jó?

- Mikor lesz az a holnap vagy micsoda?

- Egyet alszol és utána.

- Nem vagyok éhes. Ebédeljete, addig én alszom.

Elnevettük a szerelmemmel magunkat, nevetésünk mély sóhajban ért véget. Felvillant előttünk a sötét jövőnk. Ma még karmester vagyok a családban, de hosszú távon a bandában én leszek a másodhegedűs.

*

Nehezen tudja elaltatni esténként Barbikát, mert ugyan lefekszik, de mesél az anyucinak, be nem áll a szája. Na végre érkezik a hálótársam.

- Gyere, feküdj le mellém, kis radiátorom!

- Napközben is ennyit dumál?

- Barbarám, délelőtt dolgozunk, délután órák vannak, ahol neki hallgatni kell. Csodálkozol, hogy örül az anyucinak, akinek mindent elmesélhet?

- Anyuval beszéltem és nem tudom megértetni vele, mivel vonattal jön, ne hozzon semmit. Nehezen fogadja el, hogy megváltozott az élete. Nem úgy van, hogy kocsiba ülnek, aztán indulás!

- Azt hiszem, holnap felhívom és talán hitelesebb, ha tőlem hallja.

- Ez okos dolog. Ma tudtam meg, a takarítónőnk december végével nyugdíjba megy.

- Kati elmúlt 65 éves, igazán rászolgált a nyugdíjra.

- Milyen Kati és milyen 65 év?

- Semmi, nem érdekes.

Feküdtem hanyatt mellette és a következő pillanatban teljes testsúlyával ugrott a hasamra, két kezével pedig elkezdett fojtogatni.

- Anyukám, Mariann, segíts! Barbara meg akar erőszakolni.

- Ne ordibálj hülyeségeket, mert felébred a gyerek!

- Azt hittem, ma te leszel a férfi. Úgy rám ugrottál, ha egyszer én így csinálnám, belehalnál. Ne fojtogass, te örült!

- Te pedig ne borzoljad össze a hajamat és főleg, ne simogassad a hátamat meg a fenekemet!

- Nem szereted?

- De igen, csak most haragszom rád.

- Hármat számolok, ha nem szállsz le rólam, felállok!
  - Neked nem kell felállnod, te gazember. Amire szükségem van, az már áll.
- Átkaroltam a derekát a kis féltékeny hörcsögömnek és legurítottam magamról, de nem engedtem el. Öleltem mindkét karommal és puszilgattam.
- Miért hisztizel? Emlékszel?
  - Tudomásom szerint, mióta ismerjük egymást, nem került szóba a takarítónőnk, nem beszélve a koráról és a nevéről.
  - Csillagom, hiszed, vagy csupán megjátszod magadat, hogy ő meg én?
  - Tudom, hogy nem csalsz meg senkivel, de akkor sem világos számomra ez a téma.
  - Kati, a villanyszerelő Feri cimborámnak a felesége. Jelzem, őt nem ismered. Kati által voltam képbén Rózsa doktornő dolgaival kapcsolatban anno. Tőle tudok Suszter Gabiról is.
  - Szóval ő volt az informátorod?
  - Igen, édes, ő volt. Napi kapcsolatot tartottam vele, elsősorban telefonon, mikor ez a borzas boszorkány magyarázat nélkül kilépett az életemből.
  - Holnap megfojtom. Ittál az apámmal és azt hittem, te is olyan korhely vagy, mint ő.
  - Soha nem ártott neked.
  - Ez igaz, de nem rajta múltott.
  - Tényleg nem, mert már akkor is szeretted, csak nem merted magadnak sem bevallani.
  - Szerettelek, de félttem, hogy másodszor is beválogatok.
  - Ezt megértettem, de miért vonultál vissza az első szeretkezésünk után?
  - Elmondtam. Elsősorban azt kellett feldolgoznom, hogy a születendő gyerekünk apja finoman szólva benne van a korban. Szükségem volt arra az öt hétre. Azóta pedig te rugózol a korodon időközönként.
  - Ha volt első sor, akkor másodiknak is kellett lennie.
  - Több, mint három éve vagyok a feleséged és soha nem problémáztam azon, hogy nem látsz.
  - A hűségedet naponta bizonyítod és ezt Kati is igazolja.
  - Menjen a fenébe! Végre megtudtam az informátorod személyét. Januártól szabad a vásár.
  - Ne butáskodjunk! Ma már hatványozódott hűtlenség esetén a veszteséged.
  - Ehhez képest én vagyok a féltékeny.
  - Mert tisztában vagy vele, a férjed vakon megbízik benned.
  - Ha pedig azonnal nem tesz magáévá ez a szerencsétlen vak, akkor végzek vele. Tudod, első együttlétünk alkalmával is kevés volt, hogy simogattál.
  - Nem mondtad.
  - Nem kellett mondanom, hiszen éreztem, közel a beteljesülés.
  - Most mit érzel?
  - Mást, mint esténként a barátnőm.
  - Az biztos, mert Margit az enyémet még nem látta és nincs is esélye rá.

- Ha malac gondolataid vannak, akkor inkább aludjunk és ábrándozzál egyedül!
- Istennőm, Margit hiába járt volna hozzám éneket tanulni. Tudod, mennyire fontos számomra a hang.
- Csúnya rekedt hangja van, de arany a szíve.
- Na bumm, és akkor mi van? Tőlem lehet az egész nő aranyból, mert nekem ez a szenvedélyes hús-vér teremtés kell.
- Ha ezt sokáig csinálod, felrobbanok. Nagyon fincsiiii! Képzeld el, Elemér tíz évvel fiatalabb, mint te és egyre ritkábban borulnak össze.
- 53 éves koromban, tudod jól, hogy nem volt nő az életemben. Majd jött ez az égi tünemény és megfiatalított.
- Margit attól fél, hogy Elemér kitekintget mellőle. Tudod, a kapuzárási pánik.
- Te kis mázlis.
- Valóban, az én férjem nem fog soha kitekintgetni, mert nem lát. Részleteket nem mesélek, de azt tudja tőlem, hogy valamilyen formában minden este együtt vagyunk. Néha temeted magadat, de a mutatód egyetlen puszim hatására delet jelez.
- Milyen irodalmi stílusban fejezed ki magadat.
- Ebből a simizésből elég. Gyere, gyere, mert átváltok közönségesbe!
- Nem ám, hogy felveszed kamerával a szeretkezéseinket, hogy Margitnak bizonyítsál! Húúúú! Éppen olyan örült vagy, mint a lányod. Miért haraptál bele a fülembe?
- Úgy tudom, Barbika csak ráncigálni szokta.
- Na igen. Ráül a hátamra, megmarkolja a füleimet, aztán elkezd kiabálni, hogy: gyí pacim! Vághatnád sűrűbben a körmeit.
- Most kicsit lassabban!
- Doktornő, te nem is figyelsz rám?
- Figyelek, csak nem a szövegedre.
- Ezek szerint szereted még ezt itt?
- Az Esztiit utálom. Amit viszont szeretek, azt nem áll módodban ebben a minutumban mutogatnod, mert magamba zártam.

*

2009. Immár három és fél évesek vagyunk. Hülyén hangzik, de hát így szokták mondani az anyukák, ha nyilatkoznak a törpéjükéről. Ami tény, Barbika egyre gyakrabban okoz nekünk meglepetéseket. Anyukája annyira büszke rá, hogy beindultak nálunk ismét a vendégeskedések. Barbika születése után nem voltunk boldogok a sok kíváncsiskodó okán, de ez egészen más. Mostanság gyerekes anyukák keresik fel egymás otthonát és versenyeztetik utódaikat. Barbarának lelkére kötöttem, nincs ellenvetésem, hogy elviszi a lányunkat ilyen összejövetelekre, de ha meghallom, hogy bohócot csinál belőle, keményen meg fogom torolni. Az én lányomtól nem fogják ötvenszer megkérdezni, hogy hívják, mennyi idős, szereti-e az aput, illetve az anyut és hasonló bugyutaságokat. Mivel értelmes gyerek, elvárható tőle, hogy találkozáskor és búcsúzaskor köszönjön. Ha mégsem teszi, akkor azt majd itthon családi körben megbeszéljük. Nem ám az idióta szöveg, hogy most nincs kedve, meg ilyesmi. Szerencsére szerelmemmel ezen a téren nincs vitánk. Ő legalább úgy tudja, mint én, hogy kell nevelni a gyereket. Az elmúlt fél évben három anyukával sikerült összebarátkozniuk, akiknek hasonló

korú csemetéjük van. Nem szoktam velük tartani, ha elmennek látogatóba. Ezzel szemben, ha nálunk van összejövetel, márpedig gyakran előfordul, olyankor a hajamat tépem. Nem mutatom, hogy a hátam közepére sem kívánom a társaságot, de főleg a gyerekszivajt. Esküszöm, ezek a törpék egymást hülyítik. A mi Barbikánk kiegyensúlyozott, viszonylag csendes kislány, de ha megjelennek a kis barátai, barátnői, akkor ő a vezérürü, a főkolompos.

Orsika sorsa nem rendeződött, de lokalizálódott. Volt egy olyan variáció, esetleg felköltözhetne hozzánk és januártól a rendelőben takaríthatott volna. Barbarám nem volt boldog a felvetésemtől, mert addig rendben, hogy hozzánk költözik az anyukája és dolgozik, de már megbocsássak, miközben a munka nem szégyen, de az anyja ott nem lesz takarítónő, ahol ő orvos. Azért én kockáztattam és telefonon elmondtam Orsikának a kínálkozó lehetőséget, mire rövid gondolkodás után úgy döntött, marad Nyírbotoson. Jól érzi magát az állatai között. Este családirag megünnepeltük. Étteremben vacsoráztunk. Én voltam az értelmi szerző. Természetesen az ünnepeket nálunk töltötte a nagymama, hiszen ez már tradíció, hogy az unoka születésnapján jelen van.

Minden tavasszal a fűtés után felhangolom a zongorát. Általában nem sok munka van velem, hiszen a tanítványok nem is veszik észre, hogy egyes hangok lebegnek. Barbika egész szép repertoárral rendelkezik már ének terén. Egyik nap délelőtt kinn az udvaron a fűnyírót tisztítottam, hogy az is érezze, itt a tavasz, mikor hallom, hogy a nappaliban megszólal a zongora. Percekig értelmetlen pötyögtetés hallatszik, majd minden átmenet nélkül cé-dúrban felhangzik a Virág Erzsébet dalocskája. Hibátlanul és többször egymásután. Ezután ismét pötyögtetés és gé-dúrban megismétlődik a dalocskája. Nem tudom írásba foglalni azt a lelkiállapotot, amit akkor éreztem. Három és negyed éves koromban jól énekeltem, de hangszer még nem volt a kezemben. Barbika pedig gyakorlatilag úgy indított, hogy egyből lejátszotta a dalocskát. Rohadjon meg a fűnyíró, ahol van. Berohantam a házba, megtisztítottam mancsaimat a szennyeződéstől és irány a nappali. Kislányom ül a zongoraszéken, lóbálja a lábait és átszellemülten ismételteti, amit tanult. Kizárólag a fehér billentyűket használta és miután sorban végigpróbálta őket, rájött, hogy tudja a dallamot fekete billentyűk nélkül játszani. Dé-hangból indítva, nem jó, mert mindjárt a harmadik hang mélyebb a kelleténél. Nem vagyok puszkodós fajta, bár a családom ebből nem sokat észlelhet. Felkaptam a kis hercegnőt a székről és percekig puszkáltam. Ő meg szerintem furcsa szemekkel nézett rám. Biztos azt gondolta: apuci meghülyült. Felhívtam az anyukáját és közöltem, a lányunk tud zongorázni. Be is mutatta telefonon keresztül. Ekkor tudatosult bennem, Barbika a zongorát soha nem tekintette játékszernek. Eddig a napig nem klimpírozott rajta.

Ami az éneket illeti, hónapokig készültünk titokban anyucinak egy nagy meglepetéssel. Megtanítottam neki: „Nincs senki olyan szép, nincs senki olyan jó, nincs senki olyan, mint az én anyám”. Végig megtanulta a szöveget és a kiejtése is jó volt, márciusban bedobtam a törpét a mély vízbe. Leültem a zongorához, klimpírozgattam, majd elkezdtem játszani a dalt és Barbika először bátortalanul, majd egyre bátrabban énekelte. Az már nem volt kérdés, hogy mindig ugyanabban a hangnemben kezdi egyedül is és kristálytisztán. A dallammal soha nem volt probléma. Miután szépen elénekelte zongorakísérettel, megbeszéltem vele, anyucinak ez lesz majd Anyák-napján a meglepetés. A meglepetést értette, de az Anyák-napját ekkor még nem.

Május elseje péntekre esett és Barbara javasolta, menjünk fel a Börzsönybe, vagy legalább a budai hegyekbe. Ez utóbbit választottam. A Nagyréten Barbika virágot szedett az anyukájának. A gyermekvasúton tetszett neki, hogy a kalauz gyerek. Mondta, ha nagy lesz, ő is ezen a vonaton szeretne kalauz lenni. A lufi, amit vettem neki, hamar elhalálozott. Ezzel szemben a műanyag trombita hazáig is kitarzott. A móka kedvéért mindháromunknak vásároltam nyalókat. Felfogható a három és fél éves lányunk értékítéletének, hogy rajtam nem csodálkozott, csupán anyukáján, hogy nyalókázott? Persze ettünk is, főleg ők. Az egész napos program alatt másfél

óránként muszáj volt valamit bekapni. Ezt utólag a szerelmem definiálta így. Egész nap futkározott a kis szeleburdi, mi meg attól féltünk, hogy elfárad. Olyannyira nem fáradt el, hogy itthon este alig akart elaludni.

2009. május 3. vasárnap, Anyák-napja. Hátulról jöttem mellbe a csillagomnak, ami szóban ritkán, de gyakorlatban sűrűn előfordul nálunk. Megkértem, kapcsolja be úgy a videokamerát, hogy az egész nappalit tudja venni. Azzal indokoltam, hogy én mindig hamarabb fejezem be a reggelit és kivételesen szeretnék a zongorával egy felvételt csinálni. Eszembe jutott egy saját szerzeménynek mondható opusz és félek, ha nem rögzítem mielőbb, akkor elfelejtem. Reggeli után eljött a mi időnk. Barbika nem pletykás. Sikerült megőriznie a titkot. Barbarám leült az asztalhoz, mi pedig virággal köszöntöttük őt. Ez persze nem volt meglepetés, mert szombaton képtelenség lett volna titokban vásárolnunk, hiszen itthon volt. A szituáció a következő: a köszöntés után anya és lánya csöröznek, én pedig leültem a zongorához és elkezdtem a bevezetést. Barbika pedig meghallva az ismerős dallamot, leugrott anyukája öléből, odajött hozzám és szembeállva az anyucival, hibátlanul végigénekelte a tanult dalt. Nincs mit szépítenem a dolgon. Abban biztos voltam, hogy Barbarámnak megerednek a könnyesatornáái, de hogy az enyém is, azt szégyelltem. Egy férfi legyen kemény és soha ne sírjon. Vallom én. A kis művésznő életében az első komoly siker. Biztos vagyok benne, Tánczos Barbara Mariann húsz év múlva tagja lesz a művészvilágnak.

- Hogy tudtátok eltitkolni előttem?

- Apuci mondta, nem szabad elmondanunk, mert az lossz lenne neked, mi pedig szeletünk tégedet.

- De hát ez hosszú dal.

- Nem baj. Könnyű volt megtanulni, mert te vagy a világon a legszebb és legjobb anyuci.

- Édeském, tudod mit jelent az, hogy a világon?

- Nem tudom, de biztos jó, mert apuci is mindig így mondja.

Fellépéseim során sokszor volt hosszú életemben sikerem, de ez ahhoz hasonlítható, mikor majdnem négy éve a várossá avatás évfordulóján Barbarával léptünk fel. Biztos voltam benne, mivel a felvétel jól sikerült, másnap mindenkinek eldicsekszik a rendelőben és persze számtalan másolat készül a kis művésznőről. Ez az Anyák-napja kettőjükről szólt. Barbika egész nap az anyuci mellett volt. Ketten főztek ebédet is. Délután hozzájárult a doktornő, hogy elmenjünk hármasban fagyizni. Este, ha lehet, még nehezebben tudta elaltatni a kis tündérkénket, mint máskor, pedig még énekelt is neki:

Virágok a réten,
aluszkálnak régen.
aludj te is kis virágom,
csillag jár az égen.

Barbika autója,
alszik a garázsban,
anyuci is aludni fog,
csend borul a házra.

2014 október